COLECTIA ROMANTIC

Charlotte Lamb

DORINȚA

editura coni

Coperta : VASILE SOCOLIUG

I.S.B.N. 973-9170-10-2
1981, by Charlotte Lamb
DESIRE
Toate drepturile aparţin editurii CONI

CHARLOTTE LAMB

DORINȚA

Traducere din limba engleză de

IRINA POPESCU – TISMANA

BUCUREȘTI, 1993

Colecția : ROMANTIC

CAPITOLUL I

– Nu crezi că eşti cam egoistă ? Vocea lui Mike suna rece şi Natasa îl privea nefericită.

Între ei se crease brusc o distanţă – o distanţă peste care ea nu vedea nici o posibilitate de trecere. Stătuse foarte aproape de ea, trupul lui atingându-l pe al ei, dar acum se aşezase ceva mai incolo pe bancă, rigiditatea din lăuntrul său putându-se simţi din modul în care privea drept înaintea lui, cu faţa mohorâtă.

– Nu sunt egoistă, protestă ea, doar că ideea ta nu este bună. Ar fi cu totul altceva dacă mama ta m-ar plăcea.

– Bineînţeles că te place ! Faţa i se înroşise şi ochii lui căprui, atât de calzi de obicei, arătau acum duri ca oţelul... Ea mi-a spus seara trecută că tu n-o placi şi eu am fost destul de prost ca să-i zic că se înşală, dar nu-i aşa că avea dreptate ? N-o placi.

Ea-l privi nenorocită, cu ochii ei albaştri şi mari, tulburaţi, scuturând din cap.

– Niciodată nu este bine să stai cu socrii.

– Asta-i doar o scuză, spuse el cu gura încreţită de supărare.

Niciodată nu se mai certaseră până atunci şi ea nu-l mai văzuse arătând astfel. Lângă ea se afla un străin.

Se cunoşteau de patru luni. La început, fusese o relaţie plină de farmec, care după câteva întâlniri îi conduse la concluzia că se îndrăgostiseră unul de celălalt, cu adevărat. Natasa plutise în nori, în tot acest timp. Zilele trecuseră una după alta, fiecare din ele mai minunată decât cea precedentă. Mike se părea că simte la fel. Amândoi erau atât de siguri că totul este adevărat şi pentru totdeauna ! Pentru ea nu fusese o surpriză faptul că el o ceruse de nevastă.

– Ce să mai aşteptăm ? o întrebase el râmbind. Doar ştim ce simţim, nu-i aşa ?

Ea râsese şi se lipise de el.

– Da, ştim,

– Imediat ce maică-mea vine din Australia, o să facem formalităţile, zisese el şi totul fusese numai soare şi şampanie, iar Natasa fusese sigură că o s-o iubească pe mama lui Mike.

El îi spusese că maică-sa este o femeie nemaipomenit de drăguţă şi că Natasa o s-o adore. Mike o adora. Se vedea foarte clar. Orice cuvânt legat de mama lui era plin de dragoste.

Doamna Porter era în Australia de şase luni, pentru a-l vizita pe celălalt fiu, Kenneth, care se căsătorise cu fiica unui plantator de portocali în Queensland şi se stabilise acolo, lucrând împreună cu socrul său la plantaţie. Kenneth avea doi băieţi. Mike îi spusese că mama lui murea de dorul nepoţilor şi se ciorovăise cu Kenneth, pentru că nu-i mai adusese de foarte multă vreme în Anglia. Aşa că, în cele din urmă, se dusese ea să-i viziteze, mai ales că ei n-aveau nici timp şi nici bani ca să-şi permită o călătorie.

Natașa mersese să-şi întâmpine viitoarea soacră, plină de nelinişte şi ferm hotărâtă s-o placă, neînchipuindu-şi cu cine va avea de a face.

Din momentul în care intrase în micul salonaş al doamnei Porter, îşi dăduse seama că are un duşman. Natașa nu era fata care să-şi imagineze lucruri inventate. N-avea nevoie de aşa ceva. Doamna Porter nu se ascunsese faţă de ea. Oh, este adevărat că zâmbea şi vorbea politicos în faţa lui Mike, dar ochii ei erau ostili şi reci ca gheaţa, iar atunci când el nu era de faţă, tonul vocii ei se schimba devenind tăios, ca pentru a-i da să înţeleagă că nu este bine venită.

Natașei nu-i venise să creadă şi fusese îngrozită. Îl privise pe Mike, aşteptându-se să vadă aceeaşi mirare pe faţa lui, — dar acesta zâmbea fericit. Ea-şi dădu seama că el nu

putea să vadă şi să audă ceea ce vedea şi auzea ea.

Când rămaseră singuri, el o întrebase grijuliu :

— Ce părere ai despre ea ? Nu-i aşa că-i drăguţă ? Nu ţi-am spus ? Ştii că tatăl meu a murit când eu aveam patru ani şi ea ne-a crescut singură. Nu ne-a lipsit niciodată ceva. A muncit ca o roabă ca să avem de toate, fără a se plânge vreodată. Când eram copil, n-am realizat niciodată cât de mult a avut de tras, pentru că n-a vrut ca noi să aflăm. Doar când am crescut, am mai aflat câte ceva — nu pentru că s-ar fi plâns vreodată, căci nu este genul, ci din vorbe scăpate accidental. Întotdeauna a fost şi este cu zâmbetul pe buze. Nu-i aşa că este unică, una la un milion ?

— Una la un milion, spusese Natoşa automat, zâmbind forţat.

— Ştiam eu că ai s-o placi, spusese Mike. Fetele mele cele mai dragi trebuiau să se placă una pe alta.

Natoşa şovăise. Întrebase cu ezitare :

— Crezi că m-a plăcut ? Ştia că doamna Porter nu o plăcuse, dar Mike chiar nu observase ?

Evident că el nu observase. Se apropiase de urechea ei şi-i şoptise :

— Bineînţeles că te-a plăcut, cine nu te-ar place ?

O sărutase încântat, bucuros de această primă întâlnire, orb în fața realității. Natașa își chinuise mintea să găsească o cale de a-i spune că nu fusese totul perfect, dar până la urmă se lăsase păgubașă. Poate, își spusese ea cu optimism, se înșelase. Poate că i se părușe, că privirea ei fusese de gheață și vocea ostilă. Poate că doamna Porter tocmai avusese o zi proastă, sau era obosită, ori poate ușor necăjită să afle la sosirea acasă noutatea că fiul ei se însoară.

În săptămânile ce urmară, avusese o grămadă de ocazii ca să se convingă că are dreptate. Doamna Porter nu numai că n-o plăcea, dar era hotărâtă să n-o placă. Între ea și Natașa se afla un zid și doamna Porter n-avea de gând să-l străpungă. Natașa se forțase din toate puterile. Venise cu flori și ciocolată. Doamnei Porter nu-i plăcu ciocolata, fiindcă, după spusele ei, îngrașă. Nu-i plăcură nici florile — avea alergie la ele, motivă ea. Natașa se oferise s-o ajute să pregătească ceaiul. Doamnei Porter nu-i plăcea să-i intre altcineva în bucătărie.

Dacă Natașa încerca să vorbească despre o dată la care să aibă loc căsătoria, mama lui Mike i-o tăia scurt și schimba subiectul. Ori de câte ori venea vorba despre soția lui Kenneth și copiii săi, doamna Porter vorbea tăios despre nora sa și modul în care își îngrijea casa, își creștea copiii și cât era de nepotri-

vită ca soție a fiului ei. Natașa vedea că soacra n-o plăcea pe nevasta lui Kenneth. Mai mult decât atât, treptat începuse să descopere că mama lui Mike nu va plăcea pe nimeni care ar fi intervenit între ea și fiii săi. Era o mamă posesivă și geloasă. Nu-i plăcea ideea căsătoriei fiilor săi ; îi displăcea ideea acestora de a-și trăi separat viețile.

Dintr-un anumit punct de vedere era de înțeles ; doamna Porter își irosise propria ei viață pentru a le asigura celor doi fii tot ce este mai bun. Natașa înțelegea asta. Era trist, dar toate acestea începuseră să întunece relația ei cu Mike, pentru că Natașa nu putea să-i spună acestuia realitatea. Mike nu vedea nimic. Nu înțelegea. Vorbea cu voioșie despre mutarea lor în casa mamei lui, după căsătorie, considerându-se obligat să aibă grijă de ea.

— A făcut atât de mult pentru mine, îi spunea el acum Natașei... Erau în parc și stăteau pe o bancă de lemn vopsită în verde, neuitându-se unul la altul... Îi datorez asta, Natașa. Sper că n-ai de gând să te lași de serviciu ? Ne-am înțeles să-l mai păstrezi câțiva ani. De asemenea, n-o să facem încă copii. Ar fi ideal.

— N-o să meargă, Mike !

— N-o placi, o acuză el și Natașa îl privi neajutorată.

— Nu este chiar așa.

– Ea mi-a spus asta și eu am crezut că ea-și imaginează, dar nu-i așa că avea dreptate ? N-o placi.

– Ea nu mă place pe mine, izbucni Natașa tremurând, pentru că nu-i plăcea să se certe... Ea nu era atât de guralivă cu Mike ci era rușinoasă, liniștită și blândă și acum era foarte supărată... Mă urăște... zise ea aproape neauzit, pentru că era dureros să pronunțe cu voce tare.

Nu este niciodată plăcut să recunoști, chiar față de tine însuți, că cineva te urăște și nu spera ca Mike s-o înțeleagă.

– Ce prostie ! Nu mai veni cu astfel de bazaconii, zise el privind-o ca și când ar fi văzut-o pentru prima oară, și n-ar cunoaște-o și n-ar place-o... Mama mea ?

– Da, ea. Nu vrea ca noi să ne căsătorim...

– De ce s-ar fi oferit să locuiască cu noi, dacă ar fi fost împotriva căsătoriei noastre ? întrebă el mânios, cu o figură întunecată.

Natașa deschise gura pentru a-i răspunde, dar nu putu să scoată nici un cuvânt. Cum ar fi putut să-i spună : mama ta este geloasă și nu vrea să te piardă, ea crede că eu vreau să i te iau și vrea să mă oprească.

– El bine ? întrebă el și cum ea-l privea neferlcită, se ridică continuând... Uite, Natașa, hai să uităm totul. Nu-i așa că n-o să meargă ? Ce fel de viață o să ducem dacă tu gândești

așa despre mama mea ? Hai s-o lăsăm baltă cu căsătoria !

Natașa se albi la față. Nu-i venea să creadă. Nunta ar fi trebuit să aibă loc peste câteva săptămâni. Își alesese chiar și rochia de mireasă, și părinții ei făcuseră toate pregătirile.

Mike privea aiurea cu fața împietrită.

— S-a terminat, conchise el.

— S-a terminat ? Vocea ei suna ciudat... Totul era doar un coșmar, nu putea să fie adevărat.

— Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că am ajuns la concluzia asta, înainte de a fi prea târziu, spuse Mike și Natașa se înfioră.

Ea-și scoase inelul de logodnă din deget, tremurând. Îl alesese împreună și zile întregi îl privise cum stă pe deget, zâmbind fericită. Fusese mult prea fericită. O astfel de fericire nu putea să dureze.

— Uite-i, șopti ea, întinzându-i inelul.

El izbucni furios :

— N-am nevoie de inelul ăsta blestemat, și i-l împinse înapoi.

Inelul căzu pe pământ și se rostogoli în iarbă, diamantul azvârlind sclipiri albăstrui.

Mike se întoarse și plecă. Vântul îi răvășea părul. Natașa nu se mișca, cu ochii fixați în gol. Brusc, se ridică în picioare și începu să fugă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Cum de

se terminase totul atât de repede, când fusese sigură că va fi fericită pentru tot restul vieţii ?

Era pauza de prânz. Se întoarse la birou ultând cu totul de mâncare. In minte nu avea decât ruperea bruscă a prieteniei el cu Mike.

In drumul spre birou, observase că oamenii o priveau curioşi cum fuge. Se forţase să-şi încetinească mersul şi să-şi înghită lacrimile. Serviciul ei era la o distanţă de două minute de Green Park. Alese un drum mai ocolit pentru a se întoarce şi atunci când ajunse în clădirea birourilor, reuşise să se calmeze. Faţa îi era tristă, dar nu se putea ghici nimic altceva.

La toaletă îşi spălă faţa şi se fardă, se pieptănă şi-şi netezi rochia crem. Uitându-se pentru ultima dată în oglindă, decise că arată satisfăcător. Poate prea palidă. Sub ochi avea cearcăne. Fardul nu reuşise să i le ascundă. Ar trebui ca şeful ei să fi fost prea perspicace ca să-şi dea seama că ceva nu este în regulă.

Nigel Herries avea tot atâta perspicacitate ca şi un lemn. Era genul de bărbat care se uita în fiecare oglindă pe lângă care trecea. Arăta bine şi era foarte încântat de el însuşi. Îi plăceau fetele şi voia să se distreze. Tot salariul lui, care era mare, mergea pe hainele şi pe maşina lui. Avea o maşină roşie care, în concepţia lui Nigel, se asorta foarte bine cu persoana lui. Nigel le folosea pe femei ca

pe niște oglinzi. Se uita la ele și-și vedea propria imagine și era foarte mulțumit.

Când Natașa intră în birou, el stătea cocoțat pe masa lui de lucru, făcând cocoloașe de hârtie, pe care le arunca în coș. Se hlizi la ea :

– Să-ți fie de bine, și neașteptând ca ea să răspundă ceva, începu s-o privească apreciativ.

Nigel își alegea femeile, la fel ca și automobilul, dacă acestea se asortau cu el. Ele trebuiau să fie drăguțe, bine îmbrăcate și dorite de alți bărbați. Din nefericire, Nigel o plasase pe Natașa în această categorie. De la început, îi dăduse a înțelege acest lucru. El era un bărbat care nu-și pierdea timpul și de care era greu să te debarasezi. Nu putea să creadă că o fată ar putea să-i reziste. Nici el nu-și rezista sie însuși.

– Arăți șic, îi spuse el, admirându-i picioarele lungi ce se vedeau de sub fustă.

Ea-și scoase o grămadă de documente și le puse pe masă :

– Mulțumesc.

Era învățată cu complimentele lui. Știa că nu înseamnă nimic. Nigel avea câte o prietenă nouă în fiecare săptămână. Îi plăceau variațiile. Nu înțelegea de ce ar fi fost obligat să se limiteze la o singură fată și, din remarcile făcute față de Natașa, se deducea că ar fi incorect din partea lui, față de sexul opus,

dacă nu şi-ar împrăştia atenţiile şi asupra celorlalte reprezentante ale sexului frumos. Simţea că este de datoria lui să procedeze astfel, ca o albină care extrage mierea din toate florile.

– Al ceva de făcut diseară ? o întrebă el în modul său obişnuit.

O mai întrebase de multe ori şi de fiecare dată ea îi răspunsese printr-un refuz. Nici de data aceasta el nu credea că ea o să-i spună „da".

Natașa îl privi cu ochii ei mari şi tulburători şi spre surprinderea ei şi a lui, zise :

– Nu, de ce ?

Nigel, uimit, nu-i răspunse imediat, dar după o pauză îşi reveni :

– Este o petrecere, spuse el repede... Nigel profita de orice ocazie. Nu putea să înţeleagă de unde apăruse interesul brusc al Natașei pentru el, dar punea totul pe seama atracţiei lui deosebite... De ce n-am merge să ne distrăm împreună ? O să-ţi placă oamenii aceştia. Este vorba de clientul căruia îi plăceau câinii, îţi aminteşti ? Fortescue ? El dă petrecerea.

Natașa şi-l amintea pe Dave Fortescue foarte vag. Agenţia aranjase pentru el o masă mare, cu şase luni în urmă şi câştigase o grămadă de bani. Fusese transmis totul la televiziune, radio şi presă şi Nigel venise cu una din ideile lui cele mai grozave. Deşi îşi petrecea atât

de mult timp uitându-se în oglindă şi ieşind cu fete drăguţe, avea totuşi creier, care din când în când sclipea. Natașa se întreba de multe ori cum face. Stătea aici, făcând cocoloaşe de hârtie şi deodată îi venea o idee originală. Din cauza asta câştiga el aşa de bine. Era cel mai bun agent publicitar pe care îl avusese agenţia.

— Este o petrecere particulară ?, întrebase ea cu îndoială şi Nigel scutură din cap.

— Este ceva pentru publicitate. S-ar putea să ciugulim ceva contracte

— La ce oră este ?

— La opt. Poţi să te duci să te schimbi. O să trec să te iau. Este la Granada Rooms. S-ar putea să ne distrăm.

Natașa ştia cam ce fel de petrecere putea să fie. Fusese la multe de acest gen. În mod normal, o plictiseau de moarte. Toţi oamenii erau nesinceri, cu zâmbete artificiale care dispăreau în momentul în care te întorceai. În urmă cu o săptămână, ar fi fugit mâncând pământul de o astfel de petrecere, dar acum nu-i mai păsa — îi era groază să se ducă în locuinţa ei goală şi să-l jelească pe Mike.

Locuia într-o garsonieră în spatele cartierului Chelsea. Fereastra ei dădea spre acoperişuri şi coşuri. Uneori, în zilele senine, vedea vârfurile copacilor care creşteau printre case. În majoritatea cazurilor, vedea doar cerul. Locuia aici de optsprezece luni şi în timpul a-

ceasta, celelalte apartamente vecine își schimbaseră de mai multe ori locatarii. Oamenii nu stăteau prea mult. La început, ușă în ușă cu ea stătuse o fată din Indiile de Vest, ca apoi să se trezească într-o zi, cu o altă fată, care-i aducea un pachet de ceai unei surori medicale ce era teribil de răcită. Nu află niciodată ce se întâmplase cu cealaltă fată. Oamenii nu se oboseau să-și spună „Bună" sau „La revedere". Veneau și plecau.

Natașei îi trebui un timp mai lung ca să se obișnuiască cu această viață impersonală a Londrei. Ea se născuse și crescuse într-un sătuc din Dorset. Părinții și sora ei locuiau încă acolo. Natașa ar mai fi stat și acum acolo, dacă nu s-ar fi îndrăgostit de soțul sorei sale. Întotdeauna îl plăcuse pe Jack, dar într-o zi își dăduse brusc seama că-l place mai mult decât este cazul. Din fericire, reușise să nu se trădeze nici față de el și nici față de Linda. Natașa era o fată foarte rezervată. La o lună după ce descoperise ce simte pentru cumnatul ei, era în Londra. Părinții ei fuseseră adânc mișcați când aflaseră că ea vrea să plece la Londra.

— Dar de ce ? o întrebase maică-sa, încercând să înțeleagă. Credeam că ești fericită aici. Ce nu-ți convine ?

— Vreau să văd cum este la Londra, spusese Natașa zâmbind, pentru că nu voia să-i necăjească sau să-i supere pe părinții ei.

Ironic, Linda încercase s-o convingă să nu plece.

– Tu eşti o găgăuţă ! Londra nu-i pentru tine. Tu eşti tipul casnic. N-o să poţi trăi într-un oraş mare. O să te simţi singură. Doar ştii că nu poţi să vorbeştI cu străinii...

– O să învăţ, spusese Natașa, deşi era mult adevăr în ceea ce spunea Linda... dar Linda nu ştia adevăratul motiv pentru care ea trebuia să plece.

Linda o privise neliniştită.

– Spune-mi, este ceva în neregulă, Natty ?

– Te-aş ruga să nu-mi mai spui aşa, zisese Natașa, dar zâmbise şi simţise cum îi dau lacrimile, pentru că era foarte ataşată de sora ei şi se simţea foarte vinovată.

Jack şi Linda aveau o căsnicie fericită. Se potriveau perfect. Jack era blând şi înţelegător şi lucrurile între ei mergeau bine, Natașa s-ar fi urât dacă l-ar fi trădat pe vreunul dintre ei.

Îşi spusese că totul nu poate fi decât o înflăcărare de moment, care se va stinge când va fi departe de casă şi avusese dreptate. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas acasă şi l-ar fi văzut pe Jack în fiecare zi, Natașa nu ştia însă, în mod sigur, ar fi rezultat nişte necazuri. Jack şi Linda locuiau la o distanţă numai de două minute de familia Lindei şi toată ziua se învârteau în jurul lor. O dată ce începi să simţi ceva pentru cineva de care n-ai voie să

te apropii, ei mai bine este să pleci, ceea ce Natașa și făcu.

Nu-i trebuiseră decât trei luni ca să-l uite pe Jack. Reușise. O ajutase foarte mult și munca. Era foarte interesant să lucrezi într-o mare agenție de publicitate. Întâlnea o grămadă de oameni, vedea fețe noi. În ciuda temerilor Lindei, își făcuse o mulțime de prieteni, chiar dacă nici unul dintre ei nu era foarte apropiat. Natașa considera că nu poți numi prieteni pe cei care îți sunt doar cunoștințe. Oricum s-ar fi chemat, totuși ei îl abătuseră gândul de la Jack, la care nu se mai gândea decât ocazional și anume, atunci când primea câte o scrisoare de la Linda.

Natașa răsuflase ușurată când își dăduse seama că reușise să treacă peste asta. Nu-i plăcea să se simtă vinovată față de sora ei și nici gândul că nu se mai poate duce pe acasă. Mai apoi, noua ei muncă și viața din Londra o absorbiseră și când îl întâlni pe Mike, însănătoșirea era completă.

În timp ce se îmbrăca pentru petrecerea din acea seară, se întreba cum să-și anunțe familia despre ruptura care se produsese. Ea și Mike fuseseră de câteva ori acasă la părinții ei, care-l plăcuseră pe băiat, deși Linda manifestase mai puțin entuziasm decât aceștia.

— Nu-i așa că-l placi ?. o întrebase Natașa și sora ei ezitase, lăsând să treacă o pauză până să-i răspundă.

– Da, sigur că-l plac.

Natașa nu știa de ce Linda nu se prea omoară după Mike. Bineînțeles că el nu era ca Jack. Mike era vorbăreț, vioi, foarte sigur pe el. Poate că nu era genul Lindei, care era și ea o persoană autoritară. Poate din cauza asta ea și Jack se înțelegeau atât de bine – erau temperamente diferite.

Legăturile de familie sunt adesea împletite cu dificultăți. Natașa voia ca sora ei să-l placă pe Mike, dar în cadrul familiei exista o competiție, o rivalitate ascunsă, în dorința de a domina lucrurile. Jack o lăsa pe Linda să-l conducă. Domnul și doamna Blair și ei la rândul lor acceptaseră. Natașa, nici pe departe n-ar fi putut să concureze cu sora ei. În familia Blair, Linda avusese mereu un cuvânt de spus și când ea îl întâlnise pe Mike și-l cântărise, echilibrul de forțe se stricase. Mike era un tip foarte de treabă, dar era obișnuit să dirijeze acasă și mai era obișnuit ca maică-sa să-l aprobe în tot ceea ce făcea. Entuziasmul Lindei scăzuse, dându-și seama că, cu Mike nu-i va merge. Natașa era conștientă de influența dominantă a soră-sii în cercul familiei lor și se distra privind cum Mike și Linda se contraziceau unul pe altul. Linda o iubea prea mult pe Natașa ca să facă un caz din asta și ea și Mike făcuseră un fel de înțelegere. Doamna Blair începuse să facă planuri pentru nuntă cu câteva săptămâni în urmă.

Cum o să le spună Natașa, acum ? Se privea în oglindă cu fața palidă, cu ochii încă întunecați de durere. Chiar dacă Mike regreta această ceartă, gândi ea, el avusese dreptate. Cum naiba s-ar fi putut ei căsători, când mama lui o ura ? Mike și mama lui erau foarte apropiați. L-ar fi durut foarte tare s-o rupă cu ea. În mod clar, Kenneth reușise asta, plecând în celălalt capăt al lumii, ținându-și nevasta și mama la distanță una de alta. Mike nu se gândise să procedeze la fel. El ținuse partea mamă-sii. Văzuse lucrurile doar prin prisma ei. N-avea de gând să înțeleagă punctul de vedere al Natașei, chiar dacă ar fi ascultat-o și chiar dacă ea ar fi avut curajul să-i povestească, ceea ce în mod aparent el nu văzuse.

Își puse pe ea rochia favorită. Îi făcea plăcere s-o îmbrace. Mătasea de jerse, de culoarea coralului, îi venea ca o a doua piele, decolteul adânc îi scotea în evidență culoarea crem a pieptului și valea dulce dintre cei doi sâni obraznici. Nu era o rochie îndrăzneață, dar modestia ei era discret provocatoare și fusta era atât de strâmtă, încât impunea o mișcare ușor legănată. Când o văzuse în magazin, nu se gândise s-o cumpere, dar Mike insistase și ea o luase, iar el îi spusese că-l face să i se accelereze pulsul. Natașei îi plăcea să facă ceea ce îi spunea el. Asta o făcea fericită. Era o persoană foarte feminină, o fată al cărei ochi albaștri și trup zvelt, frumos modelat îi aduceau pe bărbați cu

gândul că ea s-ar supune bărbăției lor. Rușinoasă din fire, jena i se accentua atunci când i se făcea această sugestie. Înaintea avansurilor bărbătești se retrăgea, ceea ce o făcea și mai interesantă în ochii acestora. Odată, când se plânsese de asta surorii sale, Linda îi explicase cu blândețe că era numai și numai din vina ei.

— Cu cât o să fugi mai mult, cu atât o să te urmărească mai mult. Încă nu ți-ai dat seama ? Uită-te la câini.

Natașa o privise cu gura căscată.

— Câini ? întrebase ea, încurcată.

— Dacă știu că ți-e frică de ei, aleargă după tine, spusese Linda. Bărbații îți aruncă o privire și află că ești genul care o rupe la fugă, așa că se iau după tine.

— Dar de ce ? se mirase Natașa și Linda dăduse din cap privind-o cu disperare.

— Pentru că asta este în capul lor : „Eu sunt Tarzan și tu Jane." De ce ești atât de bleagă, Natașa ?

— Nu știu, aprobase Natașa și Linda se uitase la ea cu înțelegere.

— Ar fi trebuit să trăiești în alt secol, zisese sora ei.

Zgomotul nervos al unui claxon o făcu să sară în picioare. Se duse la geam și se uită. Mașina roșie a lui Nigel era afară. Dăduse jos capota și se uita în sus, cu mâna pe claxon. O văzu pe Natașa și-i făcu cu mâna ; ea-i răspunse. Ducându-se înapoi la măsuța de toa-

letă, se parfumă în spatele urechilor, pe gât şi la încheieturile mâinilor. Începuse să-şi dorească să nu fi spus că merge la petrecere, dar locuinţa ei părea atât de goală şi tăcută şi problema lui Mike şi a mamei lui îi dădea dureri de cap. Cel puţin, cu Nigel, n-o să aibă timp să se gândească. Va fi mult prea ocupată ca să-i respingă avansurile. Deşi Natașa era atât de ruşinoasă, avea totuşi o voinţă puternică şi nu era nici o îndoială că-l va ţine pe Nigel la distanţă. Propriul lui orgoliu îl făcea să fie uşor de dat la o parte. Întotdeauna el credea că va mai exista şi o altă dată. Doar bărbaţii disperaţi sunt greu de înlăturat.

Nigel dădu la o parte uşa maşinii şi mirosi atent :

— Îmi place parfumul tău. Este Balmain, nu-i aşa ?

Ea se aşează lângă el.

— Da.

Mike îi dăduse parfumul în ziua în care se logodiseră. Natașa nu şi-ar fi putut permite ceva atât de scump, din salariul ei. Locuinţa ei era mică, dar costa mai mult decât îşi putea permite, asta însemnând că trebuia să facă economii la sânge, dar îi plăcea să locuiască atât de aproape de inima Londrei. Îi plăcea Tamisa şi-i plăcea s-o vadă în fiecare zi, de aici. Îi dădea un sentiment de libertate. O elibera de cenuşiul străzilor londoneze. Era întot-

deauna schimbătoare, diferită, în drumul ei spre mare.

— Arăţi nemaipomenit, spuse Nigel în timp ce porni motorul şi o luă din loc. Îmi place rochia. Nu te-am mai văzut cu ea, înainte... Maşina ocoli un colţ şi intră în traficul intens al oraşului... O să fie o seară grozavă, continuă el, iar vântul îi zburli părul blond, de culoarea grâului copt.

Avea un profil romantic. Când nu zâmbea, arăta ca un poet tânăr, eteric, cu trăsăturl perfect proporţionate.

— Şi tu eşti chipeş, zise Natalia.

El zâmbi uşor, fără a o privi, cu un surâs satisfăcut — surâsul unui artist care fusese, în sfârşit, recunoscut.

— Am un costum nou, explică el.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Costumul era bine croit, scoţându-i în evidenţă zvelteţea trupului.

— O să fim o pereche reuşită, spuse Nigel. pentru că el îşi privea însoţitoarele în aceeaşi lumină în care-şi vedea şi hainele.

Nu era flatant să te simţi ca un accesoriu, dar Natalia îl ştia cum gândeşte. Nigel era îmbrăcat cu un costum albastru din trei piese, cu cămaşă bleumarin, cravată albastră şi o faţă cu rochie roşie. Aşa vedea el lucrurile.

La ora când ajunseră la petrecere, era o grămadă de lume şi Nigel o trase de mână în-

cercând să-şi facă drum prin mulţime pentru a lua două pahare de şampanie.

– Uite-o pe Sonia. Natașei îi sări inima din piept.

Sonia Warren se ocupa de publicistică industrială şi din când în când apela la serviciile firmei lor. Natașa n-o plăcea. Sonia zâmbea mult şi zâmbetele ei însemnau chiar mai puţin decât cele ale lui Nigel. Nigel îl făcu cu mâna şi câteva momente mai târziu, Sonia apăru lângă ei. El o sărută şi amândoi începură să trăncănească, până când Natașa începu să se întrebe ce caută ea aici.

Nigel vorbea. Paharul, după cum observă ea, era gol.

– Mă duc să-ţi aduc un alt pahar, se oferi ea, luând paharul.

El îi zâmbi.

– Mulţumesc, scumpo.

Absentă, Sonia îi întinse şi ea paharul.

– Mulţumesc, dragă.

Natașa se uită la ea, dar plecă cu două pahare. Le puse jos şi luă alte trei pahare. Când se întoarse, Sonia şi Nigel se aflau în mulţime. Natașa le strecură paharele în mână şi rămase în picioare, sorbind din şampanie şi ascultând conversaţia din jurul ei.

Trecu un chelner cu o tavă şi Nigel îl opri şi mai luă şampanie. Natașa acceptă un pahar şi apoi încă unul. „Nu ştiu de ce, dar şampania te face să-ţi fie sete" gândi ea.

– Te distrezi bine ? întrebă Nigel, zâmbindu-i cu ceea ce credea el a fi un zâmbet încântător.

– Este drăguț, spuse Natașa terminându-și șampania.

Își dădu seama că șampania are și alte virtuți. Era un remediu minunat pentru a nu te mai gândi la nimic. Trei pahare și nu-și mai făcea nici un fel de probleme. Stătea, asculta și privea fețele zâmbitoare ce o înconjurau. Bineînțeles că nu gândise ceea ce spusese și doar un singur cuvânt o făcu să tresară.

– Soacră... spuse cineva și Natașa îl fixă cu privirea... Scorpia bătrână, adăugă omul și Natașa izbucni în râs.

Bărbatul o privi, plăcut surprins.

Toți se uitară înspre ea. Avu sentimentul că nimeni n-o observase până atunci. Toți păreau surprinși s-o vadă. Chiar și Nigel își întoarse capul către ea privind-o ca și cum ar fi uitat că a adus-o cu el.

– Unde ai fost până acum, creatură încântătoare ? întrebă omul cu soacra.

– Jos mâinile, spuse Nigel cuprinzând-o cu brațul. Este cu mine. La o parte, Roner.

– Îmi pare rău, spuse celălalt bărbat înclinându-se cu grația unui elefant.

Natașa râse din nou. Nu știa de ce. Simțea cum o înconjoară râsul ca niște baloane de săpun. Cineva din micul grup aflat în apropierea el se mișcă și un cap brunet se întoar-

se căiie ea. Se trezi față în față cu o pereche de ochi verzi cărora le zâmbi — un zâmbet toropit cauzat de șampania îngurgitată.

— Nu ne-am cunoscut, îi zise bărbatul cu soacra.

— Și nici n-o să vă cunoașteți, se interpuse Nigel. Șterge-o !

Se auziră râsete. Se făcu un fel de forfotă, acea forfotă care este caracteristică rearanjării grupurilor la o petrecere. Unii oameni plecau. Unii oameni veneau. Natașa, agățată de brațul lui Nigel, care-i încercuia mijlocul, stătea și asculta, fără a vorbi.

— Ți-am văzut mașina, îi spuse cineva lui Nigel. Este rapidă ? Câte mile parcurge cu un galon[1] de benzină ?

— Cincisprezece sau cam așa ceva, zise acesta nepăsător și celălalt bărbat pufăi.

— Cincisprezece ? Trebuie să fii nebun ! Cum îți poți permite o mașină care consumă atâta ? Eu cu un galon merg douăzeci și cinci de mile.

— Ce mașină ai ? O doagă ? îl ironiză Nigel și toți din jur izbucniră în râs.

Altcineva pretinse că mașina lui merge patruzeci de mile cu un galon de benzină și se auzi un zumzet de neîncredere.

---

[1] Un galon = 4,54 l.

Natașa privi spre cercul de oameni care o înconjurau. Omul cu ochii verzi era în față. Stătea vizavi de ea, observând-o cu un zâmbet abia schițat în colțul gurii.

Ea-l întoarse zâmbetul. Se simțea ușoară și detașată, ca și cum mintea nu mai răspundea de acțiunile ei proprii.

– Pun parlu că mașina mea merge mai repede ca a ta, la drum întins, se auzi o voce și nările lui Nigel fremătară... Pariez pe douăzeci și cinci de lire, insistă omul, iar Nigel răspunse că ar trebui să încerce într-o zi... De ce nu acum ? A mea este afară.

– Nu fi caraghios, protestă cineva. Ce idee stupidă !

– Caută un drum întins și o să vedem, zise omul care pariase pe douăzeci și cinci de lire

Nigel spuse excitat :

– Hai să vedem !

Se auzi un mare hohot de râs și zgomote de nerăbdare. Natașa asculta, uitându-se în ochii cei verzi. El avea gene lungi și negre care-i dădeau un aer foarte sexy. Era la fel de tăcut ca și Natașa și deși cei din jurul lui îi puneau din când în când câte o întrebare, se mulțumea să dea doar din cap.

Era foarte înalt, capul lui brunet depășind capetele celorlalți. Costumul lui, deschis la culoare, era purtat într-un stil particular. Natașei îi plăcură mișcările lui degajate, elegante, care denotau siguranță de sine. Nu era sin-

gura fată care-l observase şi căreia îi plăcea felul cum se mişcă el. Sonia îl mânca din ochi şi alte câteva persoane de sex feminin îl zâmbeau din când în când. Era genul de bărbat care atrage atenţia, atunci când intră într-o încăpere plină de oameni. Avea o bărbăţie care nu era agresivă, o senzualitate neostentativă ; ochii lui verzi erau reci şi plini de inteligenţă, gura puternică şi frumos modelată lăsa să se întrevadă promisiunea unei senzualităţi în curba ei caldă şi fermă.

Nu-l mai văzuse niciodată. El făcea parte din categoria de bărbaţi de care, în mod normal, s-ar fi ferit. Agresiv sau nu, virilitatea lui era prea puternică pentru Natașa. În timp ce o privea în ochi, Natașa simţi cum este cuprinsă de furnicături.

— Hai să mergem, zise Nigel, cu braţul încă pe mijlocul ei şi ea se trezi brusc din contemplarea străinului.

— Ce ?

— Cursa, întrecerea... hai, o împinse el.

Natașa nu înţelegea. Consimţi cu sfială să se lase trasă de mâna lui care o forţa şi, cu sprâncenele încruntate, îl lăsă s-o scoată din camera aglomerată. Îl urmară şi alţi oameni. Se râdea şi se glumea.

— Ce se întâmplă ? întrebă Natașa când se văzu afară, în noaptea întunecoasă a Londrei.

— O să ne luăm la întrecere, spuse Nigel. Era roşu şi foarte excitat.

Natașa înțepeni.

– Oh, Nigel, începu ea cu neliniște, nu cred că este o idee prea grozavă.

– Nu fi fraieră, zise el deschizându-i ușa automobilului. Urcă !

– Nu, scutură ea din cap.

Ceilalți începuseră să se urce în mașini. Se auzeau uși trântite și hohote de râs. Motoarele începuseră să duduie. Nigel se uită în jur cu nerăbdare.

– Grăbește-te, o zori el. Nu pot să plec fără tine. Intră repede.

– O s-o duc cu mașina mea, se auzi o voce calmă.

Nigel privi peste capul ei, strâmbându-se.

– Cine ești ?

Apăru Sonia, toată numai zâmbete.

– Lee Farrell, dragule. Trebuie să-l știi pe Lee. Bună, Lee, îți amintești de mine ? Sonia...

El o întrerupse cu bruscețe, zâmbindu-i acru :

– Mi-amintesc... apoi se uită la Natașa... Vii cu mine ? Cred că nu vrei să alergi ca din pușcă într-o cursă nebună ?

– Nu, spuse ea și Nigel îl privi furios, cu fața în flăcări.

– Ascultă, domnule, ea este cu mine.

Mașinile începuseră să se miște și el se enervă.

– Hai, Natașa, o trase el de braț.

Ea se smuci eliberându-se.

– O să fie mai în siguranţă cu mine, zise Lee Farrell.

Nigel spuse ceva injurios. Se urcă în maşină, dădu drumul la motor şi părăsi locul în trombă.

Natașa, uşor somnoroasă, se sprijinea de Lee Farrell, fără să-i pese. Întâlni privirea pătrunzătoare a Soniei şi-i zâmbi.

– Petrecere frumoasă, spuse Sonia cu obrăznicie, după care se întoarse şi plecă.

– Ce facem acuma ? întrebă Lee, privind-o pe Natașa cu un zâmbet intens.

– Ce doreşti, spuse ea cu o voce uşor nesigură.

– Îmi aparţii în totalitate, nu-i aşa ? zise el cu o sclipire glumeaţă în ochi.

– Din cap până în picioare, preciză ea cu indiferenţă. Am putea merge la ţară... ai putea conduce toată noaptea.

– Dar nu aşa mi-am planificat să-mi petrec noaptea. Pe buze îi apăruse un zâmbet amuzat... Aveam alte idei.

– Îmi place la ţară, îi spuse Natașa. Păsări, copaci, râuri. Îmi place acolo, în special noaptea. Este atât de linişte...

– La ţară, atunci, se hotărî Lee Farrell cu faţa gânditoare. Cred că ştiu locul.

Îi conduse trupul ascultător spre un automobil mare şi negru şi o ajută să se urce. Apoi se aşeză lângă ea şi Natașa se sprijini de spă-

tarul scaunului, își așeză capul de tapițerie zâmbind în gol.

– Unde mergem ? întrebă ea în timp ce mașina pornise.

– Acolo unde am stabilit, la țară.

– Bine, îl aprobă ea dând din cap.

Știa că se comportă nebunește, ca o proastă, dar îi făcea plăcere să se simtă ca într-un vis, ruptă de realitate, fără a se gândi la trecut sau viitor. Nu conta nimic, în afară de prezentul plin de râsete și bule de șampanie.

Părăsiră suburbiile Londrei și intrară într-un decor tăcut de țară. Nu era prea mult trafic. Natasa habar n-avea unde se aflau și nici nu-i păsa. Privea cum trec, unul după altul, stâlpii de telegraf. Se uita la cerul întunecat, presărat cu stele sclipitoare. Lee Farrell dădu drumul la radio și mașina se umplu de sunetele unei muzici de jazz. Ea începu să cânte în surdină și el râse.

– Ai o voce drăguță.

– Poftim ?

– Îmi place, zise el. Îmi place totul la tine Natașa, în special ochii. Și numele tău este frumos și neobișnuit.

– Mama mea era nebună după romanele rusești, atunci când m-am născut eu. Tocmai citea „Război și pace" și m a botezat cu numele eroinei.

– A fost o alegere înțeleaptă. Îți se potrivește.

– Mulțumesc, îi zâmbi ea cu capul într-o parte și cu părul răvășit de vânt.

– Arăți ca o sirenă, murmură el. O creatură misterioasă, jumătate om, jumătate zână Nu pari reală.

– Nici nu sunt. Acum zbor acolo, îi arătă ea cerul întunecat... într-un balon.

El râse și apoi se încruntă.

– Baloanele se sparg.

– Nu al meu, îl contrazise ea. La dracu' cu ziua de mâine.

Lee își luă una din mâini de pe volan și-mângâie obrazul înroșit cu un deget drăgăstos

– La dracu' cu „mâine", zise el și își continuară drumul în noapte.

CAPITOLUL II

Într-un anumit moment al călătoriei ea observă cum luna se strecoară printre norii întunecați luminând marea învolburată. Rămase cu gura căscată de uimire.

— Marea, arătă ea și Lee Farrell îi zvârli o privire amuzată.

— Ai dreptate.

— Te îndrepți spre mare ?

— Ihi.

— Unde suntem ?

— Kent, răspunse el. Câmpia de jos.

Ochii Nataşei se rotunjiră de mirare îndreptându-se spre colinele pe care păşteau oi, luna aruncând o lumină argintie peste siluetele albe ce se întrezăreau prin iarba deasă. La orizont se vedeau păduri ce lăsau o umbră întunecată peste câmpuri.

— Feeric, spuse ea, mişcându-se în scaun.

El o privi.

— Nu ţi-e frig ?

Era o noaptea caldă, iar contactul curentului de aer provocat de viteza maşinii o mângâia într-un mod plăcut.

— Mi-e bine, chiar foarte bine, îngână ea şi el râse.

— Sper că nu vorbeşte şampania.

— Nu amesteca şampania, spuse Natoşa. Este o chestie nemaipomenită.

Maşina făcu la stânga după un colţ, începând să urce un deal ce părea aproape perpendicular. Drumul era împădurit de ambele părţi. Luna se reflecta printre copaci, însoţind maşina ca un râu care-şi urmează matca.

— Unde mergem acum ? întrebă ea, uitându-se în jurul ei.

— Este un drum misterios şi secret. Aşteaptă şi ai să vezi.

Drumul mergea în spirală şi la un moment dat deveni atât de îngust încât nu era loc decât pentru o maşină. Trecură pe lângă câteva case. De undeva, la zgomotul motorului, lătră un câine. Toate ferestrele erau întunecate.

— Suntem singurii oameni treji din lume. Toţi ceilalţi dorm, spuse Natoşa şi nu se ştie din ce motive, consideră că aşa trebuie să fie.

Simţea ca şi cum nooptea aceasta ar fi aparţinut altor timpuri, şi ea se trezise într-un vis ciudat, ce nu mai putea fi împărţit cu nimeni. Lee o privi şi-i înlătură o şuviţă de păr de pe faţă.

— Eşti fericită ?

— Da, răspunse ea învăluită într-un nor de veselie lipsită de griji.

Nu mai știa cine este și unde se duce. Natașa Blair, a cărei viață se sfărâmase în bucăți în acea dimineață, prea rușinoasă și prea interiorizată ca să se apropie de partea periculoasă a lucrurilor, era altă fată. Natașa, cea care stătea în mașină alături de Lee Farrell, era diferită. Părăsise starea de slăbiciune, era capabilă să spună și să facă ceea ce îi place și era liberă, într-un mod în care nu-și imaginase niciodată.

— Este uimitor, spuse ea convingător și Lee zise :

— Da, nu-i așa ? Ca și cum ar fi înțeles ce-a vrut ea să spună.

Când ajunseră în vârful dealului, automobilul încetini. Drumul se împărțea în trei direcții. Lee o luă în partea stângă, urmând ceea ce păreau a fi urmele unui camion și apoi se opri brusc. Natașa se trezi în fața unei căsuțe albe.

— Am ajuns ! Lee ieși din mașină și o ajută să coboare.

Ea-l urmă și, odată ajunși în fața intrării principale, el se aplecă și scoase o cheie de sub preș. Când deschise ușa, aceasta scârțâi și Natașa spuse :

— Este bântuită de stafii.

— Bineînțeles, o aprobă el, poftind-o înăuntru.

El aprinse lumina şi ea intră în camera dinspre dreapta. Aceasta era mobilată confortabil, dar avea aerul rece al unei case nelocuite şi ea se înfioră uşor.

– Ţi-e rece ? întrebă Lee, aproplindu-se de ea şi luând-o de mijloc.

Ea-şi puse capul pe umărul lui, fără nici un fel de teamă. Simţi cum el îi mângâie părul. Era plăcut.

– Îmi place, îi mărturisi ea.

– Ce coincidenţă, şi mie îmi place. Ţi-e foame ?

– Da, se surprinse ea spunând.

Nu-şi dăduse seama că este flămândă, dar în momentul când fusese întrebată, realizase cât îi este de foame.

– Şi mie mi-e foame. Vezi ? Gândim la fel. Eram aproape sigur de asta.

– Mă întreb dacă o fi ceva de mâncare pe aici, zise ea şi Lee o sărută pe ureche.

– Bineînţeles.

– Bineînţeles, răspunse ea ca un ecou... De ce s-ar fi mirat ? În noaptea asta totul era posibil.

– Vino şi dă-mi o mână de ajutor.

În spatele căsuţei găsiră o bucătărie micuţă. Prăjiră ouă cu şuncă şi făcură o cafea solubilă.

În timp ce-şi terminau cafeaua, Natasa căscă şi Lee o privi cu pupilele ochilor lui verzi, mărite.

— În pat, murmură el blând şi ea-i zâmbi somnoroasă.

O ajută să se ridice în picioare, o luă de mijloc şi urcară scările. Ea se simţea mulţumită şi în siguranţă ; ochii îi erau grei şi de abia putea să-şi-i ţină deschişi. Pereţii erau tapetaţi cu un motiv floral, o veioză arunca o lumină caldă peste un pat acoperit cu o cuvertură roz.

— Sunt atât de obosită, îi spuse ea lui Lee.

Acesta îi trăsese fermoarul şi-şi furişa mâinile în interiorul rochiei. Ea găsi mângâierea mâinilor lui, de-a lungul spinării, foarte liniştitoare.

— Mmm, murmură ea cu ochii pe jumătate închişi.

— Îţi place ?

— Mmm.

El îşi aplecă faţa şi buzele lui îi atinseră gura.

— Eşti frumoasă.

— Şi tu eşti frumos, spuse ea cu gravitate.

— Mulţumesc, zise el desfăcându-i sutienul, în timp ce gura lui se juca cu a ei.

Rochia îi căzu la picioare. Urmă şi sutienul. Printre gene, ea îl văzu pe Lee cum o priveşte. Mâinile lui urmăreau curba trupului ei gol şi ei îi scăpă un uşor oftat. Totul era nou pentru ea. Niciodată nu mersese cu Mike atât de departe. Nataşa, cea pe care o lăsase în urma ei, era prea inhibată şi încordată, prea

lucidă ca să-l lase pe Mike să treacă peste ultima barieră, dar Natașa de acum, care stătea atât de supusă în acea cameră, în timp ce un bărbat brunet cu ochii verzi zâmbitori, îl mângâia sânii, nu avea nici un fel de opreliști. Știa ce dorește.

Ea tremură de excitare și Lee spuse răgușit :

— O să răcești, intră în pat... și dădu cuvertura la o parte. Se cuibări între cearșafuri și cu capul ei brunet așezat pe pernă, îl urmări cum se dezbrăcă. În timp ce-și desfăcea cămașa, el se uită spre ea și pe buze îi apăru un zâmbet vesel.

— Ce-s eu, spectacol ?

— Da, îi zise ea cu francheță.

Niciodată până atunci nu mai văzuse un bărbat dezbrăcându-se și era fascinată. Cu o săptămână în urmă, ar fi sărit din pat și ar fi ieșit din cameră țipând, dacă un bărbat, orice bărbat, chiar și Mike, ar fi început să se dezbrace. Libertatea era un lucru minunat, gândi ea. Nici un fel de reținere, nici un fel de probleme. Eliberarea de orice fel de prejudecăți era exact ce-i plăcea acum, cel mai mult.

Lee își scoase cămașa și o lăsă să cadă. Pieptul lui gol era musculos, pielea ușor bronzată și din loc în loc trupul îi era acoperit cu păr creț. Mulțumirea de care era cuprinsă Natașa fu străbătută de o altă senzație — o puternică excitație care o înfierbântă. Lee se

îndreptă spre ea – un bărbat înalt şi zvelt o cărui bărbăţie o făcu pe Natasa să nu-şi poată dezlipi ochii de el. Se aşeză lângă ea şi atingerea pielii lui de către propria ei piele o făcu să tremure de dorinţă.

Gura lui îi atinse umărul.

– Din clipa în care te-am văzut, şopti el, sărutându-i pielea caldă... din clipa în care te-am văzut, am simţit ca un curent electric. La fel a fost şi pentru tine ? Nu mi s-a mai întâmplat asta niciodată. A fost ca şi cum aş fi făcut surfing, o senzaţie de a nu mai putea fi oprit.

Natasa era prea cufundată în propria ei explorare, în proprille-i descoperiri, degetele mişcându-i-se orbeşte de-a lungul pieptului şi braţelor musculoase.

El îi sărută gura şi ea-şi încolăci braţele în jurul lui, sărutându-l la rândul ei, cu febrilitate. Sub căldura dorinţei, o voce interioară începuse s-o prevină, o voce pe care dorea s-o oprească pentru că îi deranja această fericire lipsită de griji. Închise ochii strâns şi gemu de plăcere când degetele lui Lee coborâră pe şolduri, urmându-le curba şi pătrunseră între picioare. Refuza să gândească, să-l oprească, să lase realitatea să-i spulbere visul.

– Relaxează-te, murmură Lee cu o voce surprinsă.

Căldura excitantă a pielii lui deveni dureroasă ; o agresiune pe care nu contase, de-

oarece dorința luase locul realității. Simți o durere fulgerătoare ca de cuțit și țipă, încercând să-l împingă, cu mâinile înfipte în umerii lui.

– Mă doare !

El rămase nemișcat privind-o prin întuneric, cu ochii lui verzi plini de uimire.

– De ce nu mi-ai spus ? întrebă el. Vocea lui era caldă și blândă, plină de surprindere și plăcere... Nu mi-am închipuit că este pentru prima dată. Relaxează-te, n-o să te mai doară.

El își aplecă fața deasupra ei și ochii Natașei se închiseră din nou, în timp ce buzele lui îi sugeau sfârcurile sânilor întăriți. Dorința înflăcărată fu înfrânată și degetele experimentate începură s-o pipăie în locurile cele mai sensibile, până când întregul ei trup fu invadat de senzații noi, necunoscute, care se transformară într-o explozie de plăcere care o dezinhibă și o ușură.

Răsuflarea lui Lee, la urechea ei, era tot atât de sacadată ca și propria-i răsuflare. Trupurile lor se înlănțuiau neobosite, bărbăția lui ospră pătrunzând în adâncul ei mătăsos. Vocea interioară care o avertiza tăcu din nou. Din mintea Natașei se șterse amintirea durerii și, eliberată de orice fel de prejudecăți, primi ceea ce dorea – fructul oprit, interzis prin educația pe care o primise. Nu-i mai păsa de nimic.

Plecarea ei de acasă pentru a merge la Londra fusese un răspuns împotriva principiilor în care fusese crescută. Întotdeauna jucase rolul de fecioară ascultătoare, până în acea dimineață când se certase cu Mike. Ceea ce descoperise atunci, fusese fața aspră și crudă a realității. Îl iubise pe Mike, dar acea față nu mai exista și ea fusese forțată să recunoască că nu va fi niciodată în stare să se mărite cu el. Mama lui n-ar fi lăsat-o niciodată. Dacă ar fi continuat, ostilitatea și gelozia doamnei Porter ar fi făcut din viața ei un calvar și din căsnicia lor un dezastru. Aceasta era realitatea. Realitatea fusese forța care o făcuse pe Natașa să plece de acasă. Realitatea fusese forța care distrusese speranța ei de fericire cu Mike. La dracu' cu realitatea, gândi ea, cu gura îngropată în umărul lui Lee și auzindu-i geamătul de plăcere unindu-se cu al ei.

I se păru că toată viața fugise de realitate Fusese educată să fie acea femeie ascultătoare, cu calitățile pe care societatea le cere unei femei : bună, supusă, maleabilă, primind și dând ceea ce i se pretindea. Nu fusese învățată să ceară și ea la rândul ei, să fie puternică și sigură pe ea, să-și proclame drepturile de femeie, și față de bărbați să aibă propriile ei pretenții. Cu o săptămână în urmă, ar fi fugit de Lee Farrell și dacă ar fi stat, ar fi fost nervoasă și tulburată. Precis nu s-ar fi aruncat atât de nepăsătoare în vâltoarea sa-

tisfacției sexuale, ca să întâlnească pasiunea arzătoare a lui Lee.

— Nu poate să fie adevărat, spuse Lee cu o voce visătoare, în timp ce fața-l era îngropată în părul Natașei.

Somnoroasă, Natașa zise :

— Slavă Domnului, pentru asta.

El râse ulmit. O clipă mai târziu, murmură :

— Nu cred că-mi place ce aud... Ea căzuse într-un somn adânc, cu o senzație de deplină mulțumire și de abia auzi... De ce ai spus asta ?

Ea nu-i răspunse. De mult depășise pragul realității și trupul ei satisfăcut se băgase lenes într-al lui.

Când deschise ochii ea nu-și mai aminti nimic. Privirea el mirată fixă tavanul pentru câteva clipe și apoi se opri asupra ochilor lui, care o priveau intens.

— Oh ! spuse ea șocată.

— Bună, o salută el cu voce caldă și-i zâmbi.

Lee stătea sprijinit în cot, cu corpul atingându-l pe al ei, și ea avu senzația că privirea lui, care o cerceta, o trezise.

Cercetarea nu era doar vizuală, mâna lui cu degetele lungi o pipăia.

— Nu, se răți Natașa tulburată, împingându-i mâna.

Se ridică în șezut, își închise ochii și se trânti la loc cu un geamăt, ținându-și mâna la cap.

Lee râse :

— Mahmureală ?

— Capul meu ! gemu ea. Simt ca şi cum cineva mi-ar sfâşia creierul.

— Dimineaţa, „după", glumi el şi mâna lui se aşează înapoi pe picioarele ei.

Ea simţi cum faţa îi ia foc. Îi împinse mâna din nou şi o apucă disperarea. Ar fi vrut să fie moartă. În minte îi apăru o succesiune de imagini pe care ar fi vrut să le uite. Făcuse ea într-adevăr toate astea ? Spusese şi gândise aşa ? se întrebă ea în timp ce în faţa ochilor i se derulau, ca într-un film, faptele petrecute. Ce naiba se petrecuse cu ea ?

— Ruşinată ? o întrebă Lee şi o cută îi apăru între sprâncene. Uite, o să cobor şi o să fac nişte cafea, vrei ? O să stăm de vorbă în timp ce o s-o bem... Se aplecă peste ea şi o sărută pe frunte ; genul de sărut pe care-l acorzi unui copil... şi nu sta aici şi te amări cât sunt eu plecat. Noaptea trecută a fost cel mai nemaipomenit lucru care mi s-a întâmplat vreodată în viaţă şi avem o grămadă de lucruri de vorbit.

Nataşa îşi ţinea ochii strânşi puternic. Nu spuse nimic. El se dădu jos din pat. Arcurile scârţâiră şi ea tresări, intimitatea momentului indurerând-o. Îl auzi mişcându-se. Probabil se îmbrăca, gândi ea. Îşi dori ca el să plece, să iasă din cameră, ca să poată deschide ochii şi să facă faţă crudei realităţi.

-- N-o să întârzii mai mult de cinci minute, spuse el ieşind.

Îl auzi fluierând în timp ce păşea pe treptele scării, două câte două. Putea ea să fie plină de remuşcări şi nemulţumire – el era în al nouălea cer...

– Ce să-i spun ? se întrebă ea deschizându-şi ochii şi clipind din cauza luminii brutale.

Tocmai începuse să se gândească, când el apăru cu o tavă în mână. Ochii lor se întâlniră. Ea-şi întoarse privirea în grabă, dar nu înainte de a-l vedea încruntându-se, cu o umbră de îngrijorare în ochi.

El se aşeză, puse tava pe pat şi-i luă o mână.

– Nu-i nevoie să arăţi aşa, spuse el liniştit. Nu-i aşa că a fost frumos ? Ştiu că totul s-a întâmplat prea repede. Crezi că eu, în mod obişnuit, sar în pat aşa de urgent ? Şi pentru mine, noaptea trecută a fost ceva diferit, ceva special. Nu-i aşa că a fost ca într-un vis ?

Natalia inspiră aer în piept.

– Sunt logodită, murmură ea abia şoptit.

Mâna care-i mângâia degetele se dădu la o parte. El se ridică în picioare şi arcurile scârţâiră din nou. Tăcerea era insuportabilă. Natalia îşi ţinea ochii fixaţi pe cearşaf.

– Tipul de noaptea trecută, spuse el cu o voce calmă şi aspră. Cel cu maşina sport, nebunul care voia să transforme strada în pistă de alergare, el este ?

Ea-şi scuturâ capul. Junghiurile din cap o străfulgerară din nou. Închise ochii, simţindu-se atât de rău, încât îi veni să intre sub pat şi să rămână acolo.

– Eram în ultimul hal, noaptea trecută, începu ea să suspine. Am avut o ceartă cu logodnicul meu şi am rupt logodna ieri dimineaţă. Din cauza asta eram cu Nigel. A fost un impuls prostesc. N-am reacţionat normal. N-am fost eu însămi...

Cea care stătea acum în pat şi voia să se ascundă în gaură de şarpe, nu era fata care se culcase cu el în noaptea precedentă. Acea fată dispăruse. Poate pentru totdeauna, gândi Natasa cu mâhnire. Acea fată nu era încorsetată de prejudecăţi. Revenind, ideile preconcepute erau dureroase.

Lee Farrell era îngrozitor de tăcut. Ea nu îndrăznea să-l privească ; nu voia să-l vadă faţa.

– Îmi dau seama, spuse el cu asprime, neintenţionând să comenteze mai mult.

– Nu sunt normală... începu ea şi el o întrerupse scurt.

– Nu.

– Eu niciodată.... începu din nou după o pauză şi el iar o întrerupse, cu o voce dură

– Mi-am dat seama.

Ea-şi coborî genele şi faţa i se înroşi. Sigur că-şi dăduse seama. Noaptea trecută fusese

clar că era neştiutoare, chiar dacă acţionase sub un impuls neaşteptat.

— O să te duc înapoi la Londra, spuse el... îi mai turnă cafea în timp ce ea-şi privea mâinile palide încleştate pe cearşaf... Beu-o cât este caldă, o sfătui el întinzându-i o ceaşcă. O să fac ceva de mâncare.

— Nu, răspunse ea, simţind că i se face greaţă numai la gândul mâncării.

— Da, poate că nu-i o idee bună, fu el de acord cu răceală... Se ridică în picioare... Te las să te îmbraci. Baia este acolo, adu-ţi aminte.

— Da... Îşi amintea.

Nu va putea uita niciodată vreun amănunt legat de această casă şi de cele petrecute.

Ea-şi termină cafeaua, ieşi din pat şi intră în baie. În timp ce se îmbrăca, îl auzi pe Lee mişcându-se pe afară. Natasa se apropie încet de fereastră şi privi. El stătea în soarele dimineţii cu părul răvăşit de vânt şi corpul încordat de supărare.

Se întoarse muşcându-şi buzele şi coborî scările. El încuie casa, puse cheia în locul în care o găsise şi se urcară în maşină.

— Este casa ta ? întrebă Natasa în timp ce el îşi îndrepta maşina spre drum.

El dădu din cap, atent la ceea ce făcea. Maşina începuse să hurducăie printre hârtoape şi Natasa interveni :

— Nu fi supărat.

— Nu sunt, zise el mințind.

Ea-i privi profilul încruntat și-și dădu seama că minte.

— Mă disprețuiesc, murmură ea.

— De ce ? O privi cu ochi duri ca lamele de cuțit. Pentru că m-ai atras și te-ai culcat cu mine ? Sau pentru că l-ai înșelat pe bărbatul pe care-l iubești ?

Întrebările o loviră ca niște alice și ea se cutremură din cauza furiei cuprinsă în ele.

— Din cauza tuturor acestora, suspină ea, și culorile îi dispărură din obraji, în locul lor apărând o paloare de moarte.

— Mulțumesc, asta mă face să mă simt nemaipomenit, o repezi el. E grozav să-ți spună cineva că se disprețuiește din cauza faptului că s-a culcat cu tine. Este ziua mea norocoasă !

Ea-și strânse degetele în poală.

— Încercam să-ți explic...

— Te rog, nu te obosi pentru mine. Am priceput. N-am nevoie de explicații savante.

— Nu înțelegi, reluă ea simțindu-se mizerabil.

— Doamnă, înțeleg, o repezi Lee Farrell, în timp ce mașina își mări viteza, într-o parte mai largă a drumului.

— Te rog, nu conduce atât de repede, mi se face rău.

Viteza se încetini, dar el conducea fără a se uita la ea, cu fața încordată. Natașa își

chinuia mintea să găsească un mod de a se scuza, pentru a-l îmblânzi, dar bunul simț îi spuse că nu există nici o cale care să ducă la îmbunătățirea lucrurilor.

Noaptea trecută, drumurile fuseseră pustii. În această dimineață, traficul era aglomerat și mașina trebui să-și micșoreze viteza atunci când intrară în șosea.

Le trebui o oră și jumătate ca să ajungă în centrul Londrei și Lee Farrell nu scosese o vorbă în tot acest timp. Întreaga atenție a Natașei era îndreptată spre gândul de a se descotorosi de el ; stătea nemișcată, dorindu-și ca această călătorie să se sfârșească pe cât posibil de repede.

— Unde să te las ? o întrebă el, în timp ce treceau peste Podul Londrei.

Natașa privea năucă apa cea tulbure și tresări, întorcându-se să-l privească.

— Chelsea, răspunse ea, știind ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi dus la birou în aceeași rochie în care fusese cu o seară în urmă ; Nigel ar fi dedus totul, cu viteza unui calculator.

— Unde în Chelsea ? întrebă el nerăbdător și ea-i spuse numele străzii începând să-i indice direcția.

— O s-o găsesc ! o repezi el, întrerupând-o.

Când el opri în fața casei, ea-și mușcă buzele și cu capul plecat încercă :

— Eu...

— Scuză-te încă o dată și probabil o să te plesnesc, răbufni el.

Natașa își înfipse și mai adânc dinții în buză și simți gustul sărat al sângelui.

Lee se aplecă peste ea, vibrând de furie.

— Te-ai folosit de mine noaptea trecută. Nu-mi place să fiu folosit. Nu vreau să fiu folosit de nimeni, în nici un fel. Poate că în capul tău există o justificare, spunându-ți că ai acționat sub imperiul șampaniei sau pentru că erai nefericită, dar, lasă-mă să-ți spun, doamnă, că nimeni nu face nimic, dacă nu vrea să facă... Se aplecă și mai mult și deschise ușa... La revedere.

Natașa se dădu jos din mașină. De abia atinsese trotuarul când ușa automobilului se trânti, plecând în viteză.

Ajunse în garsoniera ei și se schimbă într-o fustă neagră și bluză albă. În oglindă își privi fața, așteptându-se să pară diferită. Arăta ca de obicei. Aceeași față o privea, cu același oval pal, nearătând nimic din ceea ce se afla înăuntrul ei.

Când ajunse la serviciu, Nigel era la biroul lui, cu fața în mâini. Se încruntă spre ea, atunci când deschise ușa.

— Mergi încet.

Natașa întrebă cu nervozitate :

— Vrei puțină cafea ?

— Aș vrea un cap nou, spuse el. Noaptea trecută a fost de comă... Apoi își ridică fața

şi o întrebă acuzator : Ce s-a întâmplat cu tine ? Al dispărut, nu-i aşa ? Al fugit de mine.

— Mă duc să-ţi aduc cafea, răspunse ea. Şi câteva aspirine.

— Am nevoie de un chirurg, nu de aspirine, bombăni Nigel.

Ea se îndreptă către uşă şi vocea lui interveni obraznic :

— Apropo, cum a fost el ?

Natalia continuă să meargă, simţind că i se face greaţă. Nigel râse, dar în spatele râsului se simţea răutatea şi resentimentul.

— Eşti mai deşteaptă decât credeam. Farrell, nu-i aşa ? Al dat peste o mină de aur, este putred de bogat.

Natalia ieşi trântind uşa. Simţi o satisfacţie amară auzindu-l pe Nigel văicărindu-se.

— Blestemato ! ţipă el. Oh, capul meu...

CAPITOLUL III

Mai avea o săptămână de concediu, dar atunci când îi spuse lui Nigel că vrea să şi-o ia, acesta se enervă :

— Trebuia să mă avertizezi din timp, nu crezi ?

— Am necazuri în familie, spuse ea, ceea ce nu era chiar o minciună... Trebuie să mă duc acasă.

El era încă supărat din cauza comportării ei de la petrecere dar, în final, se mai îmbună.

— Sper să fie tot atât de urgent precum pretinzi, zise el. Cum o să mă descurc în lipsa ta ?

— O să-mi ţină locul Sara, răspunse Natasa. Am vorbit cu ea şi este de acord să mă suplinească.

Nigel părea supărat, dar apoi îşi văzu imaginea reflectată în geamul luminat de soarele tomnatic şi-şi îndreptă câteva şuviţe de păr.

— Bine, spuse el dând din umeri... O privi cum se îndepărtează... Sper că spui adevărul şi că nu Lee Farrell este adevăratul motiv al

concediului tău. Dacă descopăr că ai plecat în Tahiti sau la Capri cu el, ca să te distrezi, o să-mi iau altă secretară.

Natașa se întoarse privindu-l cu amărăciune :

— Îți dau numărul de telefon de acasă de la mine. Sună-mă și controlează ori de câte ori vrei.

El își ridică una din mâini.

— Bine, bine, nu-i nevoie să te înfurii !

Încă mai fierbea de furie atunci când părăsi biroul. Multă vreme de aici încolo o să mai audă de Lee Farrell. Nigel era răutăcios. N-o să uite incidentul. Nigel nu era numai superficial și obsedat de propria lui persoană ; era malițios, bârfitor — o persoană căreia îi plăcea să vorbească despre alții. Scandalurile îi dau plăcerea vieții lui. Fără îndoială că el va povesti tuturor plecarea ei cu Lee, și n-ar fi fost de nici un folos să apelezi la bunele lui sentimente, pentru că nu avea așa ceva.

A doua zi dimineața, luă trenul spre casă n-avea nici o idee despre cum o să-i explice mamei sale ruperea logodnei. De fiecare dată când încerca să-și imagineze întâlnirea cu maică-sa, vorbele îi dispăreau în fața presupusei figuri necăjite a doamnei Blair.

Fusese la fel de greu precum se așteptase. Aștepta să rămână singură cu maică-sa, deoarece simțea că o să-i fie mai ușor să vorbească cu ea între patru ochi, în loc de a avea

o grămadă de martori. Doamna Blair era în bucătărie și pregătea ceaiul. Linda, Jack și domnul Blair se plimbau prin grădină, admirând trandafirii stăpânului casei. Natașa se apropie de mama ei și trase adânc aer în piept.

– Ah, aici erai, dragă ? spuse mama uitându-se împrejur. Scoate niște cești, vrei ? Dar nu cele albastre. Azi o să bem din serviciul chinezesc. Îmi place să-l folosesc din când în când. Când suntem singuri, doar eu și tata, bem în alte cești, pentru că nu vrem să riscăm să se spargă vreuna chinezească. Tatăl tău este foarte neîndemânatic.

– Mamă...

– Vine și Mike mai târziu ? întrebă doamna Blair, turnând apă fierbinte în ceainic... De ce nu te-a adus el ? Lucrează, nu-i așa ? N-a putut să plece. Ce păcat. Tocmai am vorbit cu tatăl tău ca, într-o zi, să venim la Londra s-o cunoaștem pe mama lui Mike sau s-o invităm pe ea aici. Ce părere ai ? Nu crezi c-ar putea să vină aici ? Mai devreme sau mai târziu o să trebuiască să ne cunoaștem și ar fi bine să ne întâlnim cu ea cât de curând.

– Mamă... începu Natașa neconvingător.

– Ai scos cestile ? Întotdeauna ai fost o visătoare. Jumătate din timp habar n-ai avut că ești cu noi. Mă uitam la tine și tu erai la distanță de mile. Linda... Natașa știa întotdeauna ce o să urmeze... te-a împins întotdeauna de

la spate. Uneori, am fost îngrijorată din cauza ta. Niciodată n-ar trebui să te lași împinsă de la spate.

Doamna Blair ungea cu unt felii subțiri de pâine, cu mișcări rapide și precise. Natașa aranja cestile în farfurioare, privindu-și mama cu ochi mari și neliniștiți.

— Nu mă mai mărit cu Mike, mamă.

— Ce, dragă ? Ia castravetele ăla și taie-l în felii. Ai grijă să fie subțiri.

— Mamă...

Brusc maică-sa puse cuțitul jos și se întoarse cu gura căscată.

— Ce-ai spus ?... Natașa o privi cu gura tremurătoare... Nu te mai mărîți cu Mike ? repetă mama ei... Se înroși ușor... Ce înseamnă că nu te mai măriți cu el ? Am făcut programarea la biserică și la restaurant și... tăcu închizând și deschizând gura fără a putea vorbi, în timp ce o privea pe Natașa... Ce înseamnă că nu te mai măriți ? Nu mai poți să-ți schimbi acum hotărârea. Totul este deja fixat.

— S-a terminat, șopti Natașa.

— Terminat ?

— Da.

Doamna Blair trase un scaun și se așează cu greutate.

— Dumnezeu știe ce o să zică taică-tău. Îți dai seama că și-a pierdut ultima zi de miercuri ca să probeze un costum de dimineață ? O să explodeze !

– Îmi pare rău, mamă, zise Natașa rezemându-se de spătarul unui scaun.

Mama ei se uită la degetele palide și încleștate ale fiicei ei. Scoase un oftat adânc.

– Ce s-a întâmplat, draga mea ? Te-ai certat cu el ? Sunt lucrurl care se întâmplă. Dacă aș lua o liră după fiecare ceartă cu tatăl tău, aș fi milionară. Oricum, oamenii se mai ceartă din când în când, este firesc. Nu trebuie să te sperii, scumpo.

– Nu, replică Natașa cu tărie. Nu merge. Nu se mai poate.

De sub gene începură să-i curgă lacrimi. Maică-sa se sculă în picioare și o cuprinse cu brațele, într-o îmbrățișare reconfortantă.

– Natașa, ce s-a întâmplat ? Despre ce este vorba ?

Natașa izbucni în hohote de plâns și printre sughițuri îi povesti totul. Maică-sa o bătea pe spate cu duioșie de parcă ar fi fost un copil de șase ani și o asculta.

– Ești sigură că nu ți-ai imaginat aceste lucruri ? o întrebă ea la un moment dat și Natașa își ridică fața udă și o privi.

– Aș fi vrut să-mi fi imaginat. Ea se ascunde de Mike, dar nu se mai obosește când este singură cu mine. Vrea ca eu să știu. Sunt o intrusă, sunt nedorită și i-l iau pe fiul ei.

– Oh, dragă, nu-mi place ceea ce aud. Doamna Blair dădu din cap atât de comic

încât Natașa începu să râdă, iar mama ei își zise sieși încruntându-se „isterie".

– Nu. Natașa încercă să se oprească din râs. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

Doamna Blair îi luă capul și i-l scutură ușor.

– Oprește-te. Fii fată bună !

Natașa nu se putea opri. Doamna Blair se uită la ea cu neliniște. Lacrimile se amestecau cu râsul într-un crescendo violent și atunci mama ei o pălmui și totul se termină. Natașa răsuflă uimită.

– Îmi pare rău, dragă, spuse mama ei. Acuma, cred că cel mai bun lucru pentru tine este să te urci în pat, cu o ceașcă de ceai și câteva aspirine...

– Oh, mamă, dădu Natașa din cap, frecându-și obrajii... ești așa de nostimă !

– O să-i spun tatei, Lindei și lui Jack. Tu odihnește-te și nu te mai necăji.

Urcară amândouă scările. Ceilalți erau toți în grădină. Natașa le auzi vocile, râsetele.

Doamna Blair trase draperiile și camera deveni întunecoasă. Natașa se încovrigă sub cuvertură.

– Îmi pare rău, mamă, pentru toate aranjamentele și costumul de dimineață al tatei.

– N-are importanță, o liniști doamna Blair. Bea-ți ceaiul, ia aspirinele și culcă-te.

Noaptea trecută, Natașa dormise câteva ceasuri, dar de când își petrecuse noaptea cu Lee Farrell, dormise prost și acum era foarte obo-

sită, atât fizic cât şi psihic. Faptul că-l spusese mamei sale o uşură. Îşi bău ceaiul, luă pilulele şi închise ochii. Somnul o cuprinse mai repede decât se aşteptase.

Când se trezi se crăpa de ziuă. Merse tiptil şi desfăcu larg draperiile, urmărind dimineaţa ce apărea, înroşind cerul la orizont.

Mai târziu, când coborî în bucătărie, auzi sunete, clinchete de cești, şuieratul ceainicului. Deschise uşa şi tatăl ei se întoarse pentru a o privi. Era în pijama şi halat şi părul sur îi era uşor ciufulit. Natașa se uită la el cu nervozitate şi el îi zâmbi.

— Intră, nu te mai uita ca şi cum ai fi vinovată ! Te-aş ierta eu şi pentru altele mai rele.

Ea intră şi rămase în picioare.

— Îmi pare rău că v-am cauzat atâtea necazuri, ţie şi mamei.

— Ce ? Pentru câteva aranjamente ? Las-o baltă. Mai bine c-am aflat acum decât să te trezeşti măritată şi cu atâtea probleme pe cap.

— Aş fi încercat, spuse Natașa încet. Chiar am încercat. Numai că atunci când Mike a insistat să stăm la mama lui, mi-am dat seama că n-o să meargă.

— Astfel de lucruri nu merg. Tatăl ei scutură din cap... Dar Mike ştie că ea este aşa de posesivă ?

Natașa dădu din umeri.

— Mi-a zis că eu îmi imaginez toate astea, că ea mă place şi eu sunt aceea care n-o plac.

Tatăl o sărută atent, cercetându-i fața palidă.

– Nu cumva el are dreptate, dragă ? Spune-mi dacă are ; nu-l nici un motiv s-o placi dacă nu poți, dar nu mă minți.

– N-o plac ! Aș fi vrut s-o plac. Dar cum poți să placi pe cineva care te privește cu ură ori de câte ori te vede ?... Dădu din cap... Și nu este vorba doar despre Mike. Ar trebui s-o auzi cum vorbește despre nevasta lui Kenneth. N-are nici un cuvânt bun la adresa bietei fete. Cred că din cauza asta Kenneth și nevasta lui stau în Australia. Nu vor să se vadă cu mama lui.

– Săracul Mike, îl compătimi tatăl ei. Dacă el chiar nu își dă seama, trebuie să se simtă foarte nenorocit acum.

Natașa îl privi încruntându-se.

– Da. Mi-am spus și asta. Și, tată, cel mai rău este că nu va exista nici o șansă pentru oricare fată ar aduce-o el în casă.

– Doar dacă aduce pe cineva mai tare ca ea, spuse domnul Blair. Asta este unica speranță. Pe Linda nu mi-o pot închipui dată la o parte din calea unei căsnicii pe care și-o dorește.

Natașa oftă adânc.

– Nu, nici eu. Dar eu nu sunt persoana care s-o poată pune la punct pe doamna Porter.

Poate, gândi ea, așa procedase în acea noapte, acționând cu mai multă hotărâre și mai mult curaj. Totuși, nu alesese calea cea mai bună. În loc să fi plecat cu Lee Farrell și să fi făcut ceea ce dorise, ar trebuit să-l caute pe Mike, să-i explice de ce n-o plăcea pe mama lui și să-l întrebe de ce era obligat să aleagă între ea și mamă lui.

Chiar dacă ar fi făcut așa, totul ar fi fost o nereușită. N-ar fi fost în stare să suporte un viitor dominat de războiul dintre ea și doamna Porter, pentru Mike. Ce viață ar mai fi fost?

Tatăl său îi mângâie obrajii, cu stângăcie.

— Nu, nu ești persoana, o aprobă el cu afecțiune. Mai bine că ai renunțat.

Linda era mai revendicativă în vederi.

— Ar fi trebuit să te duci și s-o dai la o parte pe maică-sa. Eu așa aș fi făcut, îi zise ea Natașei, cu furie. Ai de gând s-o lași să te calce în picioare? Luptă-te pentru el, unde ți-e curajul, Natty?

— Nu-mi mai spune așa, o rugă Natașa. Cu Tașa mă mai obișnuisem, dar cu Natty, deloc. Te rog, Linda.

— Dacă l-ai iubit pe Mike, te-ai luptat pentru el, insistă Linda încăpățânată. Cotoroanță bătrână...

— Linda! O admonestă domnul Blair și ea se încruntă la el.

— Dar nu-i așa? Bietul Mike, dacă ar fi avut un gram de inteligență, ar fi văzut ce se

petrece sub nasul lui şi ar fi luat-o la goană pe maică-sa.

— Nu-i este nici lui uşor, explică Natașa. Ea s-a sacrificat pentru el.

— Şi ea face în aşa fel încât el să nu uite niciodată, zise Linda, usturător. Nu-i proastă, nu-i aşa ? Nu vezi că nu vrea să fie părăsită ? Dacă Mike se însoară cu tine, ea trebuie să-şi aranjeze o nouă viaţă şi ea nu doreşte acest lucru.

Natașa nu voia să vorbească mai mult.

— M-am hotărât, spuse ea. Vreau să uit totul.

— Ai dreptate, dragă, o aprobă mama el. Cred că eşti foarte înţeleaptă. Ai avut noroc că ai scăpat.

Linda o luă de la capăt cu conversaţia, dar doamna Blair o privi cu fermitate.

— Destul cu asta. Am discutat mai mult decât trebuie. Să nu mai aud nici un cuvânt.

Era un lucru rar ca doamna Blair să-şi impună punctul de vedere şi când o făcea, Linda nu se opunea. Cu o grimasă, aceasta dădu din umeri şi subiectul fu abandonat.

Săptămâna trecu prea repede pentru Natașa, care nu se grăbea să se întoarcă la Londra. Jack o conduse la gară şi-i puse geamantanul în compartiment. O privi cu o expresie îngrijorată.

— Eşti cam palidă. Precis vrei să pleci ?

– Precis, zise ea, înțelegând prin asta că pe moment n-avea altceva de ales decât să se întoarcă.

– Ai grijă de tine, spuse Jack într-un fel înduioșător.

Observă surprinsă că părul lui șaten începuse să albească. Îi era greu să-și închipuie că se crezuse îndrăgostită de el. Totul fusese atât de adevărat, dureros și atât de fulgerător. Emoțiile sunt ca apa – îți curg printre degete pentru a dispărea în nisipul timpului, dar când ești cuprins de ele, simți viața din tine. Natașa era mulțumită că avusese bunul simț să plece și să se vindece de dragostea ei pentru Jack. Acum nu avea ce să-și reproșeze. Măcar de nu s-ar fi dus cu Lee Farrell în noaptea aceea... n-ar mai fi atât de nemulțumită și nu s-ar mai simți atât de nenorocită din cauza propriei ei nebunii. De ce nu-și amintise lecția pe care o învățase când cu Jack ? Este mult mai înțelept să fugi, gândi ea. Atunci, nu mai există consecințe de care să te temi.

Se aplecă peste geam și-i făcu cu mâna și Jack îi răspunse cu fața încruntată. Ținea la ea și habar n-avea că odată, ea fugise de el pentru că se îndrăgostise. Dacă l-ar fi lăsat să ghicească vreodată, între ei ar fi existat acum o barieră.

Când ajunse la locuință, găsi un bilet pe preș. Fusese împins pe sub ușă. Îi recunoscu scrisul lui Mike. Pe moment, vol să-l rupă, dar

mai apoi îl deschise şi-şi azvârli ochii peste cuvintele scrise în grabă.

Sunase la telefon de mai multe ori, se spunea în bilet, şi nu primise nici un răspuns. Venise până aici, dar n-o găsise. Trebuia s-o vadă, să vorbească cu ea. Pleca la Manchester pentru două săptămâni, trimis de firma la care lucra, şi la întoarcere o s-o sune din nou. Trebuiau să vorbească, încheia el.

Natașa mototoli biletul şi-l azvârli în coşul de gunoi. Orice ar fi avut el de spus, nu mai folosea la nimic.

O săptămână mai târziu, stătea acasă şi se uita la televizor când, deodată, înţepeni. Tocmai se uita într-un ziar ca să caute programul şi răsfoind paginile, ochii îi căzură pe dată. Pentru o clipă, îngheţă şocată. Apoi sări şi-şi căută agenda. Începu să întoarcă paginile cu mâini tremurătoare şi apoi rămase cu privirea fixă şi faţa extrem de palidă.

— Oh, nu! suspină ea.

Numără cu voce tare. Numără din nou. Nu era nici o greşeală. Nu-i venise ciclul. Trecuseră patru zile. Se aşeză jos şi se forţă să nu intre în panică. Poate că era un motiv simplu şi anume, acela că era tare supărată. Supărările pot provoca întârzieri. Avusese de multe ori astfel de probleme, imediat după pubertate. Era foarte sensibilă, îi spusese doctorul şi predispusă la tulburări în cazul dereglărilor nervoase. Pe măsură ce creşcuse, tulburările

dispăruseră şi ea nu era chiar convinsă că aceasta ar fi explicaţia şi acuma.

Totuşi, incercă. Aşteptarea o înnebunea: Nu putea dormi, nu putea mânca, nu se putea concentra la serviciu.

— Ce se întâmplă cu tine ? Eşti îndrăgostită ? o ironiză Nigel, netezindu-şi părul. Nu ne-am putea bucura mai mult de atenţia ta ? Mulţumesc.

Ar fi vrut să plângă, dar se forţa să zâmbească. Ce altceva ar fi putut face ?

Nu îndrăznea să se confeseze nimănui şi nici să ceară sfatul. Prietenii ei de la serviciu nu erau atât de apropiaţi. Erau corăbii pasagere in noapte, cunoştinţe întâmplătoare, prieteni datorită împrejurărilor. Natasa n-ar fi îndrăznit să-i spună nici unuia dintre ei ce avea in minte. Intr-un sfârşit, se hotărî să ştie cu certitudine. Işi făcu un test şi, in decursul a douăzeci şi patru de ore, află. Era gravidă.

Nu-şi imaginase astfel de consecinţe. Nu-i trecuseră prin cap. Fusese atât de prinsă între nenorocirea ei cu Mike şi ruşinea de a-şi fi petrecut noaptea cu un străin, încât nu făcuse nici o legătură între cauză şi efect.

Stătea in locuinţa ei tăcută, simţindu-se ca un animal micuţ prins in cursă.

Ce avea de gând să facă ? Pentru o clipă se gândi la avort, dar imediat alungă acest gând. Natasa fusese educată intr-un adânc simţ moral. Mai repede s-ar fi sinucis decât să

omoare o altă ființă, în special un copil, copilul ei. Poate că nu-l dorea. De fapt nici nu-l dorea. Dar asta era situația — el era viu și ea se cutremură la gândul de a-i curma viața.

Trebuia să lase copilul. Odată hotărât acest lucru, trebui să facă față și altor probleme. N-o să fie în stare să-și ascundă sarcina. Mai devreme sau mai târziu, familia va afla. Ei ziceau că dragostea și pojarul nu se pot ascunde... se aplica și mai mult în cazul unui copil.

Își acoperi fața cu mâinile. N-avea curajul să le spună părinților. Erau drăguți, iubitori, dar erau oameni cu principii, care o educaseră și pe ea la fel și Natașa nu știa cum ar fi reacționat. Ar fi fost rușinați, îngroziți, șocați. Dacă s-ar fi dus și le-ar fi spus că o să aibă un copil de la Mike, poate că ar fi urmat să se căsătorească cu Mike pe care-l iubea. Dar dacă le-ar fi zis că nu știe nimic despre tată, că-i cunoaște doar numele și l-a văzut doar o dată, s-ar fi uitat la ea într-un fel, încât ea ar 'i vrut să dispară de pe suprafața pământului.

Își petrecu noaptea gândindu-se și iar gândindu-se. O aștepta un viitor întunecat, fără nici o rază de speranță. Disperarea îl creștea știind că era singura vinovată de tot ceea ce se întâmplase. N-avea nici o scuză și conștiința acestui fapt îi mărea și mai mult suferința.

Dimineața, avea cearcăne și era foarte palidă. Era duminică. Lăptarul întârziase. Îi auzi

zdrăngănitul sticlelor în stradă. Radioul vecinilor de vizavi cânta fără încetare muzică pop. Undeva se auzeau doi oameni certându-se. Natașa își acoperi urechile cu mâinile. Lipsa de somn și suferința sufletească îi slăbiseră nervii așa de tare, încât îi venea să se ducă la râu să se azvârle în apa tulbure. Dar gândul acesta nu-i era caracteristic, așa că și-l scoase din cap. Se uită la acoperișurile londoneze, întrebându-se cum o să se descurce în lunile ce urmau să vină.

Un ciocănit la ușă o făcu să tresară. Ea șovăi și ciocănitul se repetă. Natașa se îndreptă spre ușă și o deschise ezitând ; cu o strângere de inimă realiză că în cadrul ușii se afla Mike, în carne și oase.

Era tot atât de palid ca și ea și avea ochii încercănați.

— Bună, spuse el cu o voce nesigură.

Natașa închise ușa.

— Nu mai era cazul, Mike, îi zise ea cu greutate.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— N-avem ce vorbi... Chiar dacă el i-ar fi spus că a ales-o pe ea și nu pe mama lui, nu mai era cale de întoarcere. Natașa își tăiase toate punțile din cauza acelei nopți de nebunie.

— Draga mea, îi zâmbi Mike rugător și ea începu să plângă.

El se afla în interiorul încăperii şi o cuprinsese cu braţele. Natașa îşi ţinea capul pe umărul lui şi încerca să se oprească din plâns. El îi mângâia părul şi-i şoptea numele.

— Nu mai plânge, îmi pare rău, scumpa mea Natașa, nu mai plânge !

Ea-şi înghiţi suspinele, îşi trecu mâna prin păr şi se dădu la o parte, cu hotărâre.

— Nu este bine, Mike.

— N-am putea să mai încercăm ? Te iubesc, spuse el. Poate că ne-ar mai trebui ceva timp... n-o cunoşti pe mama mea prea bine. Dacă ai încerca...

Natașa încerca să-şi adune tot curajul pentru a-i spune, dar vorbele nu-i părăseau mintea şi gura rămânea mută. Stătea înţepenită cu mâinile încleştate.

— Sunt însărcinată, zise ea şi se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Ce spui ? şopti Mike şi faţa i se albi.

— În ziua în care am rupt logodna, m-am dus la o petrecere şi m-am îmbătat. Am ajuns în pat cu cineva şi acum sunt gravidă...

Expusese faptele cele neplăcute fără nici un fel de emoţie, ca rezultat al lungilor ore în care se gândise cum să găsească o cale de a explica familiei ei. Nu trebuise decât să vorbească tare, să le spună clar, nu învăluit în scuze şi explicaţii.

Mike o privea cu gura căscată. Faţa i se întunecă.

— Cine a fost ? răbufni el aproape țipând. Cine ?

— Nu pot să-ți spun.

Nu voia să-l amestece pe Lee Farrell. Nu era el vinovat. Fără îndoială că el își imaginase că ea este pregătită pentru o astfel de eventualitate, în zilele astea, bărbații știau că femeile își iau tot felul de precauțiuni. Este chiar convenabil pentru el. Au astfel libertatea să se bucure din plin.

Mike se aplecă, o apucă de umeri și cu fața crâncenă, începu s-o scuture cu violență.

— Cine este ? Cine ? Spune-mi, blestemato !

— Nu pot, nu vreau... se simțea năucă și capul îi atârna ca al unei păpuși de cârpă.

— Vreau să știu, insistă el supărât. Cum ai putut ? Doamne, cum ai putut ?

— Îmi pare rău. Nu știu. Nu te mai uita așa la mine, spuse ea tremurând.

— Herries, zise el deodată și strânsoarea mâinilor i se accentuă. Herries. Nu-i așa că el a fost ? Întotdeauna te-a plăcut. Herries a fost, așa-i ?

— Nu, spuse ea îngrozită. Nu, n-a fost el.

Mike o îndepărtă cu un gest furios.

— Dacă pun mâna pe el îi stâlcesc mutra... se îndreptă furtunos spre ușă.

Ea alergă după el.

— Mike, nu-i spune lui Nigel, nu-i spune, te rog, Mike...

El o înlătură din calea lui. Uşa se trânti. Natasa rămase împietrită. El o să se ducă la Nigel şi o să-l acuze şi acum ea n-o să mai poată ascunde nimic. Ar fi trebuit să-şi dea seama. N-o să mai poată rămâne în serviciu. Se cutremură imaginându-şi faţa lui Nigel în faţa acuzaţiilor furioase ale lui Mike, expresia fascinată, întrebările, ridicările din sprâncene. Nigel nu va fi surprins sau şocat, ci doar amuzat. Întotdeauna îi plăcuseră scandalurile. Natasa nu dorea să devină obiectul curiozităţii celorlalţi şi ţinta tuturor ochilor, atunci când va ajunge la birou.

Avea din ce în ce mai puţin de ales. Nu îndrăznea să se ducă acasă şi să-şi tulbure familia. Nu putea să meargă la agenţie pentru că toţi vor şti şi ea nu-i va putea privi în ochi. Trebuia să-şi găsească o locuinţă nouă, o altă slujbă, o cale de a avea copilul şi de a-l creşte fără nici un ajutor... şi nu găsea nici o modalitate să se descurce.

Stătea şi-şi reamintea noaptea în care se întâmplase totul ; simţul de eliberare pe care l-l dăduse şampania băută. Până la urmă balonul se spărsese. Căzuse din cer şi-şi frânsese inima.

În acea noapte, simţise totuşi că totul este posibil. Se crezuse puternică şi liberă. Fusese un sentiment fantastic. Acum, în jurul ei, nu mai rămăsese decât disperare.

îi trebuia o mare forță și voință ca să aibă copilul și să-l crească singură. Natașa nu știa dacă va rezista nervos. Niciodată nu fusese pusă în fața unor fapte atât de teribile. Riscase în noaptea în care îl întâlnise pe Lee Farrell și pierduse mai mult decât își putuse închipui. Nu știa cum o să se descurce cu consecințele a ceea ce făcuse, dar își spunea că o să găsească o cale. Era hotărâtă să facă față acestei încercări sau să clacheze.

CAPITOLUL IV

Natașa se hotări să nu mai stea toată ziua acasă și să jelească. Se schimbă intr-o pereche de blugi și o cămașă albastră și ieși afară ca să facă o plimbare pe malul râului. Tomisa curgea neobosită, cu suprafața încrețită de mici valuri. Copacii de pe maluri se aplecau din cauza vântului, scoțând un scârțâit asemănător cu cel făcut de ușa căsuței lui Lee Farrell atunci când acesta o deschisese spunând cu zâmbetul pe buze „Sigur este bântuită de stafii". De acum încolo, pentru ea, acea casă va fi întotdeauna bântuită.

Când se întoarse acasă, cu fața îmbujorată de vânt și cu părul în dezordine, se simți mult mai optimistă. Bineînțeles că era absurd să se simtă astfel, pentru că nimic nu se schimbase în timpul plimbării. Faptele rămâneau aceleași. Numai starea ei de spirit se schimbase.

Urcă scările și se întâlni cu sora medicală irlandeză care-i spuse amabilă :

— Bună, ce mai faci ? Nu-i așa că este o zi frumoasă ? Slavă Domnului, sunt și eu liberă azi.

Natașa îi zâmbi :

– Ai fost ocupată ?

– Ocupată ? Cred că glumești ! Am fost atât de ocupată că n-am știut nici cum mă cheamă.

– Atunci bucură-te de această zi ! îi recomandă Natașa. Este un timp bun pentru plimbare.

– Să mă plimb ? se miră sora cu o expresie îngrozită. Mă plimb destul prin saloane... își scutură capul cu tărie... Nu, am de gând să mă uit toată după-amiaza la televizor, cu picioarele în sus.

Cineva urca scările și încă zâmbind, Natașa se uită împrejurul ei. Inima i se opri și apoi începu să bată nebunește, atunci când îl recunoscu pe Lee Farrell. Sora îl privi cu coada ochiului și rămase cu gura căscată observând cât este de chipeș.

Natașa se întoarse și-și băgă cheia în broască. Deschisese ușa și tocmai se strecura înăuntru, când se trezi cu Lee Farrell în spatele ei. Intră înainte ca Natașa să-l poată opri și din cauza celeilalte fete care-l privea stupefiată, nu îndrăzni să facă scandal. Trebui să-l lase să intre și închise ușa.

Ochii ei albaștri îl priviră neliniștiți și gura i se uscă de emoție.

El se uită la ea, furios :

– Tocmai am avut un vizitator, răbufni el.

– Un vizitator ? Nu reușea să priceapă și-și tot chinuia mintea, în timp ce-l privea fața încruntată.

– Nu fă pe nevinovata cu mine. Nu ține !

Natașa își trecu absentă mâna prin păr, dându-și-l înspre spate.

– Despre ce vorbești ? Nu vreau...

– Ceea ce vrei tu este o chestie de șantaj, o întrerupse el cu bruschețe.

Ea-l privi complet năucită.

– Ce ?

– Credeam c-am depășit stadiul de a mă lăsa păcălit de o pereche de ochi albaștri, o Informă el printre dinți... Dar vreau să-ți spun că nu ești așa de deșteaptă precum te crezi.

Natașa avea senzația că nu prinde înțelesul celor spuse de el. Se simțea ca cineva care vine în actul al doilea al unei piese, fără a ști ce s-a întâmplat în actul întâi. Cu fruntea încruntată, spuse rar :

– Ar fi mai bine s-o luăm cu începutul. Ce faci aici, domnule Farrell ?

– Te faci că nu știi, spuse el pe un ton plin de furie.

Natașa clătină din cap cu răbdare.

– N-am nici cea mai mică idee.

El râse, dar râsul nu era deloc plăcut la auz. Era mai curând un zgomot aspru, care din cauza mâniei aducea cu un fel de hârșâit. Se uită la ea cu o privire grea și disprețuitoare și ea simți că i se face rău. Fusese foarte su-

părat pe ea în ziua în care o adusese la Londra, dar privirea de atunci nu avea răutatea celei de acuma. Furia lui de acum avea ceva neobișnuit, ceva ce ea nu înțelegea.

El dădu din umeri și-și băgă mâinile în buzunare.

— Ei, bine, dacă vrei să jucăm, hai să jucăm ! O să-ți spun și n-o să te mai poți preface că nu știi despre ce vorbesc, pentru că amândoi știm, nu-i așa ?

Natașa începuse să se enerveze.

— Dacă spui așa... murmură ea.

— Ce ? țipă el, aplecându-se către ea, mânios.

Ea se uită în sus, cu fața palidă și ochii încercănați.

— Te rog spune-mi de ce ai venit și pleacă, domnule Farrell.

Nu știa dacă mai putea suporta multă vreme. Numai simpla lui vedere o făcea să i se strângă stomacul, amintindu-și cele petrecute. Sunetul vocii lui era diferit. În acea noapte fusese atât de cald și liniștitor... De câte ori l-ar auzi, trupul îi va tresări de durere nefiind în stare să uite acea noapte.

— Am avut un vizitator, spuse el privind-o cu atenție. Mi-a spus că se numește Porter.

— Oh, bolborosi Natașa, albindu-se la față când își dădu seama despre ce este vorba.

Cum îl găsise Mike ? Probabil Nigel îl spusese, gândi ea. Bineînțeles. Cum de nu-i tre-

cuse prin cap că ar fi putut să-i spună ? Fusese atât de neliniştită la gândul că Nigel va afla că este însărcinată că nici măcar nu se gândise că acesta s-ar fi putut să-i spună lui Mike despre Lee Farrell.

Gura lui Lee Farrell se încreţi :

— Văd că începem să vorbim aceeaşi limbă, zise el.

Obrajii ei începură să ardă în timp ce se înroşea. Deci, el aflase despre copil. Nu putea să se uite în ochii lui. Era atât de încurcată c-ar fi vrut să se ascundă sub duşumea. Se întoarse şi traversă camera pentru a scăpa de privirea rece a ochilor lui, care o urmăreau.

— Tocmai eram în pat şi dormeam. Mă întorsesem din Statele Unite şi mă băgasem în pat deoarece sufeream de rău de avion. N-am auzit soneria. Primul lucru pe care l-am realizat a fost acela că cineva bate cu pumnii în uşa de la intrare. Ea se încruntă. Cum putuse Mike să facă una ca asta ? Totul era atât de lipsit de sens... Când am coborât şi am deschis uşa cineva a intrat ca din puşcă. Eram încă adormit şi nu mă trezisem complet. Înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, m-am trezit trântit la podea.

Ea se aşeză brusc, pe scaunul cel mai apropiat, şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Vocea lui Lee Farrell avea răceala unui vânt de iarnă.

– M-a făcut în fel şi chip, fără a se obosi să-mi explice cine este şi ce vrea, îi zise el. Am crezut că este un nebun, pentru că am întâlnit vreo câţiva în viaţa mea.

– Îmi pare rău, şopti Nataşa.

– Cred că-ţi pare, o repezi el.

– Nu eu i-am spus, îşi ridică ea capul, descoperindu-şi faţa, cu ochii strălucitori, din care curseseră lacrimi.

– Mă iei drept prost ? ripostă el.

– Nu asta am vrut să spun.

– Nu-mi spune că a ghicit singur !

– Nigel i-a spus, murmură ea, aplecându-şi capul cu îehamite... Părul lung îi atârna de-a lungul obrajilor şi pe spate.

Sprâncenele lui se uniră a mirare.

– Nigel ?... se lăsă o scurtă tăcere, după care continuă... Tipul cu care erai ? Idiotul ăla cu maşina sport ?

Ea aprobă dând din cap.

Îl auzi cum se mişcă neliniştit. Mergea de-a lungul şi de-a latul camerei plin de enervare. Nu-l privea, dar îi simţea ezitarea, furia, îndoiala, din modul în care-şi mişca picioarele şi-şi răsucea corpul, de fiecare dată când ajungea în dreptul peretelui.

– Uite, eu nu ştiu cine i-a spus, dar el n-ar fi încercat să mă şantajeze, dacă...

– Să te şantajeze ? Nataşa îşi ridică privirea către el, cu gura căscată a neîncredere. Lee Farell se opri în faţa ei, cercetându-i chipul

– Da, un cuvânt urât, nu ? zâmbi răutăcios... De fapt întreaga afacere este murdară.

– Ce vrei să spui prin şantaj ? întrebă ea, pronunţând cuvintele tare. Despre ce vorbeşti ?

– Doamne, vrei să te cred că eşti nevinovată ? răbufni el, străfulgerând-o cu privirea. Ce naiba nu înţelegi ? Dar ştim amândoi despre ce este vorba. Tu l-ai trimis pe Porter la mine...

– Nu !

Dinţii lui se dezveliră într-un rânjet.

– Ba da ! insistă el. Tipul nu acţiona pe cont propriu. Tu l-ai trimis. Eşti cea mai bună actriţă pe care am întâlnit-o şi trebuie să te pricepi la tot felul de trucuri. Nu credeam niciodată c-am să cad într-o astfel de capcană... dar, mi-a venit şi mie rândul şi trebuie să recunosc că m-ai prins. N-am nici o îndoială că aţi plănuit totul împreună... Aţi studiat problema pe toate feţele. În acest caz, o să jucăm după toate regulile jocului. Înainte de a scoate vreun şfanţ, vreau să văd testele sângelui.

– Testele sângelui ? bâigui ea, privindu-l.

– Vreau dovada că este al meu... gura lui se încreţi cu încăpăţânare... De altfel, sunt sigur. Eşti prea şmecheră ca să rişti, folosindu-te de copilul altuia. O să plătesc, dar mai întâi vreau dovada că este al meu.

Natasa sări în picioare, simţind că-i vine să turbeze.

– Nu vreau ca...

Lee n-o lăsă să termine.

— Ceea ce vrei, doamnă, nu mă interesează absolut deloc. Din acest moment eu voi dicta, deoarece eu plătesc. După naştere, o să mi-l dai şi o să dispari din vecinătatea mea sau a copilului...

— Ascultă-mă ! îl întrerupse Natașa, care simțea că-i vine să înnebunească.

Tot ceea ce-i spusese el era atât de inexplicabil... Mike îi ceruse bani ? Îl şantajase ? Nu putea să creadă asta. Era imposibil. Mike nu era genul ăsta de om. Trebuia să fie o greşeală. Lee Farrell îl înţelesese greşit pe Mike.

— L-am ascultat pe Porter, i-o tăie scurt Lee. Mi-a fost suficient, mulţumesc. A fost destul de direct. N-a pretins nimic altceva decât bani. Şi dacă este copilul meu, o să plătesc. Deşi o să fie cam scump pentru o distracţie de o noapte, prefer să plătesc şi să-mi iau copilul, decât să-l las să crească cu nişte lichele ca voi... Ea se dădu înapoi, văzându-i expresia feţei .. O să legalizăm totul la momentul potrivit, continuă el. O să primeşti banii când o să am certitudinea că copilul este al meu. O să-mi aduc avocatul să întocmească un contract şi o să-l semnezi înainte de a primi banii, iar dacă o să vrei să-ţi vezi copilul sau pe mine, după aceea, o să ai necazuri, îţi promit. O să fac contractul în aşa fel încât să fie perfect valabil.

O privi cu ostilitate, se întoarse şi ieşi, lăsând-o pe Natașa înlemnită şi uluită.

Zgomotul uşii trântite o făcu să sară şi să se ia tremurând după el. El sărea treptele două câte două şi nu se opri, nici nu se uită în urmă, când ea îl strigă.

Ea alergă pe scări după el, dar când ajunse în stradă îl văzu pe Mike care tocmai ieşise din maşină, oprindu-se, în timp ce Lee era tocmai în dreptul lui. Natașel aproape îi sări inima din piept, când îl văzu pe Lee Farrell că se opreşte. Cei doi bărbaţi se uitară unul către altul cu ostilitate vizibilă. Păreau încrâncenaţi, cu trupurile încordate şi feţele furioase. Natașa avu impresia că vor să sară unul la altul. Sări în faţă şi din gură îi ţâşni o rugăminte ciudată. Cuvintele îi ieşiseră fără să-şi dea seama. Lee îi aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse, intră în maşină şi plecă cu cauciucurile scrâşnind.

Mike o privi pe Natașa cu amărăciune.

— Deci, a fost aici. Trebuia să-mi dau seama. Ce voia ? Încerca să te cumpere ?

Vocea lui era tunătoare, în liniştea străzii. Ea simţi ca şi cum toţi din casele învecinate auziseră fiecare cuvânt.

— Vino înăuntru, murmură ea, intrând în casă.

El o urmă. Urcară scările în tăcere, dar când ajunseră pe palier, ea auzi scârţâind uşa vecinei sale. Se prefăcu că nu observă. Fără îndoială că sora irlandeză murea de curiozitate,

ceea ce nu era de mirare, cu zgomotul ce venise din camera ei și din stradă.

Mike trânti ușa după el. Trebuia să-și descarce mânia. Natașa îl privi nenorocită.

— De ce te-ai dus la el ? Cum ai putut, Mike ?

— De ce ? se răţol el. Bastardul mi-a luat prietena. Am vrut să-l stâlcesc mutra.

Natașa tresări.

— N-aveai dreptul !

— N-aveam dreptul ? Nici un drept ? Urma să ne căsătorim, spuse Mike brutal, uitându-se la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o până atunci.

— Ai rupt logodna, îi reaminti ea.

El scoase un sunet înfundat.

— Oh, Natașa... se întoarse, merse către unul dintre pereți și-și sprijini capul ca un copil necăjit.

Ea-l observă câteva clipe, venindu-i să plângă, apoi se apropie de el și-i puse mâna pe umăr.

— Nu trebuie, Mike. Îmi pare rău.

— Îți dai seama cum mă simt ? Cum ai putut să faci una ca asta ? își întoarse fața de la ea, dar Natașa îi putea simți încordarea mușchilor... Pe mine niciodată nu m-ai lăsat să fac dragoste cu tine și eu am acceptat să aștept și apoi, te duci cu un străin și te culci cu el ! Cum ai putut ?

– Crezi că am făcut vreun fel de plan ? Am băut prea mult. Altfel nu m-aș fi comportat așa.

Ea-l simți tremurând.

– El a fost, murmură el înăbușit. Licheaua. Herries mi-a spus că el te-a agățat. Farrel se bucură de renume în domeniu. După Herries, el a avut o bogată colecție. Cum vede una mai slabă de înger, o și înșfacă... Natașa simți cum îi vine să vomite. Fără îndoială că așa făcea Lee. Nu era surprinsă să audă, amintindu-și modul în care el o înhățase de sub ochii lui Nigel... Am fost sigur că este Herries. Am vrut să-l bat, dar apoi, el mi-a povestit despre Farrell și mi-a spus unde-l pot găsi... Natașa îl asculta cu rușine și neliniște. Cum o să se mai poată uita acum la Nigel ? Numai simplul gând de a sta în fața lui o făcea să se înfioare. Gândul la Mike acuzându-l, surpriza lui Nigel, curiozitatea și amuzamentul lui, o îmbolnăveau... Mi-a spus despre Farrell că este un play-boy plin de bani și femeile stau la coadă la el. Când am ajuns la casa lui Farrell mi-am dat seama că Herries avusese dreptate. Locuința lui este un adevărat palat și în timp ce vorbeam cu el, a apărut o roșcată foarte sexy, cu un halat pe ea și nimic altceva pe dedesubt. Părea foarte degajată, s-a uitat la mine și a intrat în dormitorul lui... Mike se uită cu o privire rătăcită spre

Natașa... Oh, ai găsit un tip pe oinste ca să te răzbuni.

— N-am... începu ea și el o privi.

— Da, exact așa ai făcut, mi-ai înfipt un cuțit pe la spate, pentru că n-am vrut să mă despart de mama mea.

— N-ai dreptate, Mike ! N-am făcut nimic intenționat. M-am îmbătat... el pufăi și ea simți cum o cuprinde enervarea... Oricum, ceea ce s-a întâmplat nu mai avea legătură cu tine ! Nu mai eram logodiți. Tu ai rupt învoiala. Mă învinovățești pentru că mama ta nu poate să mă vadă în ochi. Nu poate s-o vadă nici pe nevasta lui Kenneth, nu-i așa ? Nu poate suporta ideea nici unei femei care să se interpună între ea și fiii ei. Mama ta vă vrea pe amândoi numai pentru ea.

Își opri șuvoiul de cuvinte furioase și-l văzu pe Mike îngălbenindu-se. Răsuflarea lui devenise greoaie.

— Este o minciună !

— Chiar ? Ai vorbit vreodată cu Kenneth despre asta ? întrebă ea pe un ton mai blând, pentru că îl văzuse distrus.

— Nu te-ai întâlnit niciodată cu fratele meu ! De ce crezi că știi mai mult despre el, decât mine ?

— Am auzit-o pe mama ta vorbind despre el și nevasta lui. Mi-a fost suficient. N-avea de gând să-mi dea nici o șansă. Totul ar fi mers, dacă tu n-ai fi insistat să locuim împreună cu

ea, dar n-ai vrut să mă asculți și acum este prea târziu.

El o privi deznădăjduit.

– De ce ai făcut asta, Natașa ?

Fața lui nu mai era furioasă și vocea îi era neajutorată. Ea cunoștea sentimentul. La fel se simțea și ea.

– Ți-am spus, eram nefericită și înnebunisem puțin.

El dădu din umeri.

– Și a trebuit să te întâlnești cu porcul acela. Aș fi vrut să fi făcut mai mult decât să-l fi trântit la pământ. Mai bine-i rupeam gâtul !

Natașa se uită la el stingherită.

– El a zis că i-ai cerut bani.

– Ce ? Mike o privi neînțelegând, cu ochi mirați.

– Pretinde că tu ai încercat să-l șantajezi.

Mike se înroși de enervare.

– Este o minciună sfruntată ! Să-l șantajez ? De ce... se întrerupse și se încruntă... I-am spus că o să mi-o plătească, spuse el rar. Asta-i tot ce i-am spus. Dar nu mă gândeam la bani. N-am menționat deloc cuvântul „bani".

– Mă gândeam eu că așa trebuie să fi fost, murmură Natașa, cu ușurare.

Știa că Mike n-ar fi făcut ceva de genul acesta, dar Lee Farrell fusese atât de sigur și Natașa atât de departe de echilibrul ei caracteristic, ca să se încreadă în propria ei intuiție...

Mike se uita la ea încruntat.

– Ce-a spus el ? De asta a venit aici ?

Ea dădu din cap.

– Credea că tu şi cu mine vrem să-l şantajăm.

– Îl omor, murmură Mike printre dinţi, cu pumnii încleştaţi. O să-i zdrobesc oasele.

– Nu, zise ea. Ţine-te departe de el, Mike... Răul fusese deja făcut. Ea se săturase. Răsuflă adânc... De acum, ţine-te departe şi de mine.

Cu capul ridicat, cu ochii îndureraţi, el se uită la ea.

– Natașa...

Făcu un pas către ea, dar ea-l opri.

– Am vorbit serios... Se opri şi rămase nemişcat, privind-o... Totul s-a terminat, zise Natașa cu voce joasă. Trebuie să privim lucrurile în faţă. S-a terminat.

El se mişcă neliniştit, cu sentimente contradictorii pe faţă. Ea putu să-i citească totul pe figură. Ştia că lui Mike încă îi pasă de ea, la fel cum şi ei îi păsa de el, dar acum erau doi oameni ce se aflau pe malurile opuse ale unui abis peste care nu exista nici o punte de trecere. Mike o ştia. Ştia că totul se terminase.

– Ce-o să faci ? o întrebă el. Cum o să te descurci ?

– O să văd, zise Natașa.

– Dacă ai nevoie de ajutor...

Ea scuturâ din cap, forţându-se să zâmbească.

– Nu, eşti drăguţ, dar nu vreau.

El se uită în jos.

– Este şi problema lui Farrell.

– Nu, nu este. Este problema mea şi numai a mea şi nu vreau să-l amestec. Vocea îi era fermă şi hotărâtă.

– Nu te-ai gândit deloc la asta, Natașa !

– Nu m-am gândit la nimic în ultima zi.

– O să-ţi fie greu.

– O să mă descurc.

– Te vei duce acasă ?

Ea ezită, vrând să spună „nu", dar apoi spuse :

– Poate.

Mike păru liniştit, ceea ce ea şi dorea.

– Ar fi soluţia cea mai bună. Familia ta te-ar putea ajuta. N-o să-ţi fie uşor să te descurci singură cu copilul.

– Nu.

Voia să-l vadă plecat. O durea să-l vadă stând aici. Doar cu puţină vreme în urmă fuseseră atât de fericiţi şi-şi făcuseră planuri de viitor, viitor care trebuia să fie o continuă lună de miere. Acum, totul se prefăcuse în scrum şi în faţa ei se afla un viitor trist, ce se transformase în lupta pentru existenţă a unei mame singure, fără bărbat.

Mike avea aerul unui om care vrea să plece dar nu îndrăzneşte să-şi ia rămas bun.

— Ar fi mai bine să pleci, Mike.

El nu se mișca încă, chinuit de sentimente și emoții contradictorii.

— Nataşa, eu...

— Te rog, izbucni ea. Te rog, pleacă. Nu mai avem ce ne spune.

El își închise ochii, dădu din cap și apoi se aplecă și o sărută pe obraz.

— Dumnezeu să te binecuvânteze.

Doar după ce fu plecat, începu Natașa să plângă.

CAPITOLUL V

In acea seară, asculta radioul când cineva bătu la uşă. Natașa deschise fără nici un fel de chef şi brusc, se înroşi puternic, trezindu-se faţă în faţă cu Nigel.

El puse piciorul în deschizătura uşii, ca şi cum ar fi suspectat-o că vrea să-i închidă uşa în nas.

— Vreau să vorbesc cu tine.

Ea-şi închipuia cam despre ce era vorba. Nu putu să-i evite privirea.

— Te rog, pleacă, Nigel, zise ea jenată şi neliniştită.

— Nu vrei nici măcar să mă asculţi... el împinse uşa şi mai tare, forţând-o să se dea înapoi. Intră în cameră şi se uită în jur în timp ce Natașa închidea uşa încetişor... Ştii că Mike Porter a venit să mă vadă ? întrebă el.

— Da.

Ea ştia asta. Dar de ce venise Nigel ? Dorise să se convingă cu ochii lui şi voia să afle detalii mai interesante despre ce se întâmplase ? Nu-l plăcuse niciodată prea mult, dar

acum il ura de-a dreptul. Nu era deloc plăcut ca cineva să se uite la tine ca la un spectacol de circ. Îi venea rău când se gândea că Nigel este la curent cu tot ceea ce se întâmplase între ea şi Lee Farrell şi, chiar mai rău, să ştie că pe el îl interesează detaliile scandaloase ale afacerii, pentru a avea de ce se distra.

— Ghinion, spuse el şi părea foarte serios.

Ea fu surprinsă să constate că pe faţa lui nu era nici urmă de superficialitate. Era încruntat, o privea cu curiozitate, dar fără răutate.

— Presupun că nu vrei să vorbeşti cu mine, dar vreau să spun că atâta timp cât sunt amestecat şi eu, ar trebui să mă asculţi... Natasa se uită la el... Este vorba de slujba ta, adăugă el privindu-i faţa inexpresivă... Vreau să spun că... astfel de lucruri se întâmplă. Toţi facem greşeli. Cred că eşti îngrijorată şi eu nu vreau să te pierd. Eşti o bună secretară. Până când... până când o să trebuiască să întrerupi serviciul, sper să-ţi continui munca.

Natasa realiză cu uimire că Nigel era stânjenit. Se înroşise uşor şi vocea-i era răguşită.

— Mulţumesc, spuse ea încet.

— Trebuie să fie un şoc teribil pentru tine... Ea dădu din cap, uitându-se în altă parte... N-o să te mai plictisesc, spuse Nigel întorcându-se spre uşă... Am venit doar să-ţi spun asta. Cred că eşti foarte necăjită. Nu eşti genul de om care să se poată descurca în astfel de necazuri fără... se întrerupse. Oricum, nu te îngrijora.

Să știi că nimeni de la firmă n-are de gând să-ți facă necazuri. Toți suntem înțelegători. Putea să i se întâmple oricăruia dintre noi.

Oamenii erau imprevizibili, gândi Natașa în timp ce el plecă. Îl judecase greșit pe Nigel. Oferta lui o ușurase. Ea îl conduse până la ușă, el se opri și o privi stângaci :

— N-o să spun nimănui, îi zise el și ea îl crezu. Când eram de optsprezece ani, prietena mea a crezut că este gravidă. Din fericire, a fost o alarmă falsă. A fost un moment îngrozitor pentru amândoi. Ea era încă elevă. Părinții ei m-ar fi omorât.

Când el începu să coboare scările, Natașa închise ușa zâmbind. Înțelegea acum de unde venea simpatia prietenească a lui Nigel. Îi atinsese la o coardă sensibilă. Îi reamintise o veche emoție pe care și el o încercase. Reacțiile oamenilor sunt atât de imprevizibile, încât este greu să le ghicești.

Se simțea mult mai ușoară atunci când se pregăti de culcare. Până la urmă, nu va trebui să alerge după o nouă slujbă și, dacă Nigel își va ține cuvântul, va putea merge la serviciu, chiar de a doua zi, fără frică de a fi privită cu curiozitate de ceilalți, sau de a avea impresia că este vorbită pe la spate. Viața ar fi mult mai ușor de trăit dacă ai sta pe o insulă pustie, unde nu există nici un lucru complicat, gândi ea. În afara problemei financiare cu care s-ar fi confruntat, neliniștea se datora în mare parte

și gândului de a face față jenei față de oameni. I-ar fi trebuit un curaj enorm să se ducă a doua zi la serviciu, dacă ar fi știut că cineva este la curent cu ce se întâmplase.

Nici așa nu știa dacă o să poată face față.

Când ajunse la birou, copleșită de îngrijorare, surâsul i se frânse de la ușa liftului până la cea a încăperii în care lucra.

Nigel venise târziu și discutase cu un client toată dimineața. Natașei îi fu greu la început să-l privească în ochi, dar pe măsură ce timpul trecea, această senzație o părăsi. Erau toți foarte ocupați și asta ajuta. Nigel era într-una din fazele lui active. Coborâșurile și suișurile sale de spirit însemnau că lucrează în salturi și că astăzi are o perioadă de creație. Ideile îi izvorau din cap ca apa dintr-un izvor. Treptat, Natașa se trezi înglodată în muncă, ceea ce-l făcea foarte atent, mai ales când cineva din echipa de grafică venea să-i arate ceva. De fapt, el nu primea lucrarea artistică, ci fata care o prezenta, zâmbindu-i provocator printre schițe.

Când fata era gata de plecare, Nigel își aranjă o întâlnire cu ea.

– Să discutăm proiectul, îi explica el fetei care zâmbea ironic.

– Bineînțeles, spuse ea în timp ce se retrăgea.

Nigel fluiera vesel, netezindu-şi părul blond şi Natasa îl invidie pentru felul în care se ocupa de propria lui persoană. Nigel era un măscărici, iubind plăcerea şi pe el însuşi ; lua viaţa uşor, ceea ce era foarte bine pentru el.

O ţinu până după-amiaza târziu, pentru că voia să-şi treacă pe hârtie toate ideile care-i veneau, înainte de a le uita şi Natasa fu mulţumită să-l servească. Îi datora o favoare. Fusese foarte decent în problema ei şi se arătase altfel decât îl ştia ea. Poate că avea probleme personale ca să se poarte aşa, dar ea îi era recunoscătoare. Ştia că nu îi va mai fi antipatic niciodată.

Autobuzul cu care se întorcea acasă îşi croia drum cu greu prin traficul intens. Londra era aglomerată, trotuarele pline de pietoni, drumurile pline de maşini şi autobuze. Natasa se uita pe fereastră la marea de feţe anonime, simţindu-se ca şi cum ar fi fost un vizitator din altă epocă şi loc, într-o lume necunoscută, în care nu-şi avea locul şi căreia nu-i aparţinea. Era una din victimele accidentale, ce trecea neobservată. Se lupta cu o realitate ce exista în interiorul ei, încercând să se împace cu o situaţie inevitabilă. În acest moment nu existau semne care să alerteze pe cineva care ar fi văzut-o. Arăta perfect normal. Totuşi, o parte mică, secretă a trupului ei era schimbată. Viaţa din lăuntrul ei, deşi era abia o sămânţă care urma să se dezvolte, îi schimbase întregul vii-

tor – era ca și cum s-ar fi dat jos dintr-un autobuz aglomerat și ar fi fost trântită la pământ de o mașină.

Natura acestui impact cu soarta o făcea să se simtă plină de o nemulțumire amară. Când se gândea la dimineața în care se certase în parc cu Mike, simțea o strângere de inimă. Dacă ar fi fost mai diplomat, dacă Mike n-ar fi fost atât de orb, dacă n-ar fi fost atât de nepăsătoare, acceptând invitația lui Nigel la petrecere, dacă nu s-ar fi dus cu Lee Farrell... dacă, dacă... dacă.

N-avea nici un sens să te opui sorții. Soarta, în cazul ei, era nebunia pe care o făcuse. Tot ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplase. Purta consecințele în trupul ei. N-avea altceva de făcut decât să accepte.

Nu-i era foame, dar își ocupă timpul cu pregătirea cinei. Avea puțină salată și niște brânză și tocmai spăla salata când cineva bătu la ușă. Ciocănitul deveni mai insistent. Auzi vocea surorii irlandeze afară și, compunându-și un surâs politicos, merse să deschidă ușa.

Totuși, nu sora irlandeză fusese aceea care ciocănise. Aceasta era pe palier, vorbind vioi cu Lee Farrell și prezența el o obligă pe Natașa să-și păstreze surâsul.

– Tocmai plecam, îi spuse ea Natașei cu regret. Sunt de serviciu în astă-seară.

– Destul de neplăcut, zise Natașa cu efort. Nu te obosi prea tare.

– N-am de ales, spuse cealaltă fată, râzând tare.

Lee Farrell, calm, trecu pe lângă Natașa, care n-avu altă posibilitate decât să-l lase să intre. Sora se uită după el și dădu din cap. Îi făcu Natașei cu ochiul.

– Ești o fată norocoasă, șopti ea. Nu mi-ar displace să-l găsesc la ușa mea.

Natașa se prefăcu că râde. Sora plecă, iar Natașa închise ușa, întorcându-se spre Lee Farrell. Acesta stătea în mijlocul camerei, privind în jos ca și cum l-ar fi fascinat propriii lui pantofi.

– Domnule Farrell, voiam să vă scriu în seara asta. Ați interpretat totul greșit...

– Știu, spuse el jenat.

Natașa rămase cu gura deschisă de uimire.

– Știai ?

– Porter a venit să mă vadă din nou... își ridică fața care era palidă... De asta am venit aici. Vreau să-ți spun că-mi pare rău.

– Oh, răsuflă ea ușurată, o parte din amărăciune părăsind-o. Se zbucimase să-i explice cât de greșit fusese în privința ei și era o ușurare să afle că altcineva o făcuse în locul ei.

– Am înțeles greșit ceea ce-mi spusese el. Era prea nervos și vorbea prea repede. Am tras concluzii pripite.

– Da.

– Ți-am spus niște lucruri jignitoare... O privi cu neliniște și pe obraji îi apărură două pete de roșeață.

— Erai necăjit, spuse Natașa și el râse cu asprime.

— O neînțelegere... el îi azvârli o altă privire. Sunt un om foarte bogat. Unii mă consideră o pradă ușoară. Când Porter mi-a spus că o să am de plătit pentru ceea ce am făcut, am înțeles greșit.

— Înțeleg, răspunse ea dorindu-și să-l vadă plecat... Nu-i nevoie să spui mai mult.

— Poate că nu-i nevoie din punctul tău de vedere, mormăi el. Din punctul meu de vedere, trebuie. Mă simt prost pentru ceea ce ți-am spus, pentru modul în care te-am tratat, mai ales că tu erai necăjită și îngrijorată.

— N-are importanță, uită !

Tot ceea ce voia ea, era să uite cât de nenorocită se simțise ieri și cum se va simți din nou mâine. Știa că în fața ei se aflau o grămadă de „mâine", cărora va trebui să le facă față, dar mai știa cu precizie că nu-l voia pe Lee Farrell în apartamentul ei, în viața ei, reamintindu-i unele lucruri care și așa erau peste poate de complicate.

— Să uit ? Răsuflă adânc și o privi furios cu ochi grei. Vorbești serios ? Cum naiba să uit că-mi porți propriul copil ?

Fața ei se aprinse și ochii-i albaștri se opriră pe haina lui.

— Dacă de data aceasta, domnule Farrell, ești gata să mă asculți, vreau să-ți spun clar că nu doresc nimic de la persoana dumitale.

O să mă descurc și fără ajutor. Este problema mea, nu a dumitale.

— Este copilul meu !

— Nu, spuse Natașa, fără a-l privi în față. Este al meu.

El se mișcă neliniștit.

— Bine, lasă-mă să reformulez. Este al nostru, amândoi suntem amestecați, deoarece amândoi...

— Nu, îl întrerupse ea mușcându-și buza. Nu înțelegi. Nu vreau decât să pleci și să uiți că m-ai întâlnit vreodată.

— Nu fi caraghioasă ! sări el cu gura. Violența vocii lui o făcu să sară în sus.

Tresărirea ei nu trecu neobservată. El o urmărea cu respirația întretăiată, apoi se apropie de ea și-și lăsă ochii în jos, cu fața încă nervoasă. Cu blândețe, spuse :

— Fii realistă. Ai nevoie de ajutor și eu sunt cea mai îndreptățită persoană să te ajut. Nu te poți descurca singură. Nu te-ai gândit la asta ?

— Nu m-am gândit la nimic, râse ea amar.

El încercă să-i mângâie părul, dar ea se trase, făcând o mișcare involuntară de nemulțumire. Îi îndepărtă mâna și pufăi.

— Știi care-i soluția cea mai bună, spuse el inexpresiv. Trebuie să te măriți cu mine.

Natașa îl privi cu o figură mirată.

— Să mă mărit cu dumneata ?... Nu se așteptase la asta. Răsuflă neîncrezătoare și-și ri-

dică fața cu mândrie... Bineînțeles că n-o să mă mărit cu dumneata. Nu-ți dai seama că ar fi și mai îngrozitor ?

— Mai îngrozitor ? El păru luat prin surprindere.

— Mai rău chiar de a avea un copil din flori. M-aș trezi și cu un bărbat pe care nu-l vreau... Fusese prea mâhnită ca să-și aleagă cuvintele și-l văzu cum se înroșește și ochii-i verzi aruncă scântei. Îl insultase și acum el era foarte furios. Înainte ca el să-i riposteze, ea se grăbi să spună... Îmi pare rău, aș fi vrut să ți-o spun mai pe ocolite.

— Ai fi putut.

— Dar ca să fiu cinstită, nu vreau acest copil și nici nu vreau...

— Nu mă vrei pe mine ? o întrerupse el cu răceală, ridicându-și sprâncenele și Natașa dădu din cap.

— Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care nu dorește acest lucru, se corectă ea. Nu vrei să te însori cu mine, mai mult decât vreau eu să mă mărit cu dumneata. De ce naiba ai dori acest lucru ? Nu m-ai văzut decât de două ori. De abia ne cunoaștem unul pe celălalt.

— Aș spune că ne cunoaștem chiar intim, zise el cu un zâmbet acru și ea simți că i se face rău, când îi întâlni ochii.

— Știi ce vreau să spun, continuă ea cu ostilitate. Ce fel de căsătorie ar fi ? Ia gândește-te, domnule Farrell. Ar fi un dezastru.

N-ar merge. Amândoi suntem nemulțumiți de această situație. Așa crezi că se crește un copil ?

El o studie preț de câteva clipe.

– Studiază alternativele, spuse el după un timp. Dacă nu te măriți cu mine, cum ai să te descurci ?

– O să-mi păstrez slujba atâta timp cât o să pot. Încă nu m-am gândit prea departe, dar o s-o fac.. Nu mă îndoiesc că o să găsesc o soluție. Întotdeauna se găsește o cale, dacă o cauți.

El se așează pe un scaun și se rezemă de spătar cu brațele încrucișate la ceafă.

Stai jos, îi ordonă el și ea se opuse.

– Domnule Farrell...

– Stai jos ! Tonul era șfichiuitor ca o cravașă și Natașa se trezi ascultându-l. Era totuși o ușurare, pentru că picioarele n-o mai ascultau. În momentul în care se așeză, își dădu seama de propria ei stare de slăbiciune. Își băgă mâinile în buzunare ca să nu se vadă că tremură... Câți ani ai ? întrebă el.

– Ce legătură are asta cu...

– Câți ani ai ? insistă el.

– Douăzeci și doi, spuse ea și întâlnindu-i privirea, adăugă șovăielnic... Aproape.

El își încreți gura.

– Deci ai douăzeci și unu ?

Ea dădu din cap cu fața plină de resentiment.

– Dar sunt în stare să-mi port singură de grijă şi n-am nevoie de ajutorul dumitale.

– Am văzut cât eşti de în stare să-ţi porţi de grijă, adăugă el ironic.

– În noaptea aceea înnebunisem.

– Erai nefericită şi ai făcut ceva nesăbuit, zise el şi ea-l aprobă. Ar putea fi începutul altor acţiuni necugetate, adăugă el.

– N-o să mai fie alte acţiuni necugetate. N-o să mai greşesc din nou. Nu sunt genul de om nechibzuit.

– Eşti genul emotiv, spuse el cu o privire indescifrabilă. Foarte feminină.

– Îmi spui ca şi când m-ai acuza.

– Stabilesc doar adevărul. Reacţionezi ca o femeie. Femeile au tendinţa de a acţiona şi de a gândi după aceea şi asta poate duce la un dezastru.

– Este remarca unui misogin, murmură Natasa. În marea majoritate a timpului, eu sunt foarte raţională şi urăsc să mi se spună că nu judec corect pentru că sunt femeie.

– Nu gândeşti cum trebuie, dacă îţi imaginezi că o fată de vârsta ta poate să fie în stare să crească singură un copil. În orice caz, chiar dacă vrei sau nu, faptele sunt aşa cum sunt, copilul este şi al meu.

Natasa răsuflă stânjenită.

– Numai dintr-un accident, ar fi putut să fie... se întrerupse văzându-l că-şi subţiază buzele.

– Ești o maestră în a folosi cuvinte tăioase, spuse el supărat. Putea să fie orice bărbat, asta ai vrut să spui ?... Ea se înroși și nu răspunse... Dar n-a fost oricare bărbat, zise el printre dinți. Eu am fost acela, indiferent ce simți acum și insist asupra drepturilor mele de tată al acestui copil. Trebuie să găsim o soluție, indiferent cât de greu îți vine să recunoști că sunt și eu amestecat. Bagă-ți în cap că este și copilul meu și vreau să-mi asum responsabilitatea ce decurge din aceasta.

Cu ochii plini de lacrimi, ea-l privi din nou.

– N-am vrut să te jignesc. Nu vezi cât de prost mă simt ?

– Se vede, o repezi el. Ai fost îndrăgostită de Porter.

– Și încă mai sunt, suspină ea, aplecându-și fața pentru a nu i se vedea durerea ce o cuprinsese la auzul ultimelor lui vorbe.

Se forță să-și înghită lacrimile, își muște buzele și tremura. Lee Farrell se mișcă. Se așeză pe brațul scaunului el, o cuprinse cu un braț și o trase la pieptul lui, cu o mișcare bruscă, înainte ca ea să se opună. Natașa se trezi lipită de stofa aspră a hainei, cu obrazul apăsat pe un nasture. El îi mângâia părul într-un mod care nu avea nici o legătură cu senzualitatea ; degetele lui reconfortante aveau un ritm liniștitor.

– Porter nu te poate ierta ? întrebă el.

Ea dădu din cap, fără să-i răspundă.

— Mi-a părut un om impulsiv şi nu prea cumsecade, zise el mai mult pentru sine însuşi.

— N-ai dreptate. Natașa se îndepărtă de el şi apoi regretă, pentru că mângâierea lui era foarte reconfortantă. Îl privi... A fost un şoc şi pentru el. Toată încurcătura cesta...

— Dacă te-ar fi iubit şi-ar fi dat seama că a fost şi greşeala lui.

— Asta nu schimba faptul că aştept copilul altcuiva, spuse Natașa deznădăjduită. Şi dacă descoperă şi maică-sa acest lucru, nu mă va lăsa ea să uit, chiar dacă amândoi am uita. Dacă Mike m-ar ruga, eu nu m-aş mai mărita acum cu el.

Lee Farrell o studia cu curiozitate.

— Nu-i aşa că eşti o mică încăpăţânată ? Recunosc însă că ai un soi de integritate a ta.

— Mulţumesc, reuşi ea să zâmbească.

El luă o batistă şi-i şterse faţa cu delicateţe, ţinând-o de bărbie. Încă ţinând-o, o privi în ochi.

— Am de gând să-ţi deschid un cont la bancă.

— Nu, ripostă ea şi el îi puse un deget pe gură, pentru a o face să tacă.

— Îţi dau de ales. Sau te măriţi cu mine acum, sau accepţi un aranjament legal. Ştii că te pot chema, oricând, în faţa tribunalului.

Ea împietri privindu-l cu ochi hăituiţi.

— La tribunal ? Nu fi absurd ! Pentru ce ? Ce vrei să spui prin a mă aduce în faţa tribunalului ?

— Nu ești genul care să mintă în fața Curții, spuse el glumind ironic. Dacă te citez acolo, o să trebuiască să recunoști că eu sunt tatăl copilului și tribunalul o să-mi dea dreptul să mă amestec în creșterea lui.

Natașa îl privi neîncrezătoare.

— Asta sună a șantaj.

— Nu mă forța să-l folosesc, o avertiză el. Acceptă banii. Nu-i nevoie să te folosești de ei până când nu va sosi timpul. Tot ceea ce vreau, este să-ți micșorez necazurile ce urmează să vină și să împart povara cu tine.

— Ești foarte amabil, se forță ea să zâmbească cu buze tremurătoare.

Îi observă buzele, cu fața inexpresivă.

— Ești de acord ?

Ea dădu din cap cu greutate.

— Apreciez oferta.

Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare. Părea că războiul dintre ei doi îi obosise pe ambii și acum nici unul nu știa ce să mai spună.

Natașa îl întrebă politicos :

— Pot să-ți ofer puțină cafea ?

— Te rog, spuse el.

Ea se ridică și se îndreptă spre plita electrică, la care gătea de obicei. El o urmări cu privirea și apoi îi cercetă camera cu o față crispată.

— Știi că n-o să mai poți sta aici multă vreme. Când proprietarii o să-și dea seama...

— Da, zise ea scurt, deoarece se gândise la acest lucru.

– O să-ţi găsesc ceva mai bun, se oferi Lee Farrell, dar Natașa se opuse cu încăpăţânare.

– N-o să faci asta ! Nu încerca să-mi aranjezi viaţa în locul meu. O să-mi găsesc singură o casă, atunci când va fi cazul.

El își ridică o mână.

– Bine, bine, nu te enerva ! Ce zice familia ta ? Le-ai spus ?

Ea neagă din cap. Ceainicul fierbea și ea puse cafea solubilă în două cești, în timp ce el o observa. Aducându-i ceașca, zise :

– O să găsesc eu momentul, dar...

– Nu poţi încă să le spui ?

Ea clătină din cap din nou.

– O să fie atât de mâhniţi.

Lee îl luă ceașca cu amândouă mâinile, privind-o, în timp ce ea se așeza în scaunul celălalt.

– N-ar fi mai ușor, Natașa, dacă te-ai mărita cu mine ? o întrebă el blând. Atunci, n-ai mai avea nici un fel de probleme.

– Greșești, răspunse Natașa lenată. Aș avea alte probleme.

El își privea ceașca.

– Deci, preferi să te lupţi singură decât să fii pusă în situaţia de a te mărita cu mine ? o întrebă el într-un fel destul de ciudat.

– Dacă o să pot trece peste o perioadă de câţiva ani, poate totul va fi în regulă, încercă ea o cale de a-l face să înţeleagă ce simte. Dar, dacă mă mărit cu dumneata, s-ar putea să am probleme pentru toată viaţa.

Buzele lui se subțiară.

– Se pare că sunt la fel de dorit ca o durere de dinți, zise el și Natașa izbucni într-un râs isteric.

– Îmi pare rău, n-am vrut să spun...

– Nu te scuza pentru ce mi-ai spus, ripostă el cu răceală. Nu cred c-aș mai suporta. Dacă am crezut vreodată că eu reprezint visul oricărei fecioare, astăzi tu ai reușit să mă deziluzionezi.

– Ai înțeles greșit ceea ce simt eu, protestă ea. Noaptea aceea a fost un accident. Mă simt ca cineva care a fost lovit de o mașină.

– Și n-ai de gând să te măriți cu mașina care te-a lovit ? o întrebă el.

– Nu, îl aprobă ea zâmbind.

El își bău cafeaua, puse ceașca jos și se sculă.

– Noapte bună, Natașa, spuse el îndreptându-se brusc spre ușă, și plecă, înainte ca ea să poată înțelege expresia de pe fața lui.

CAPITOLUL VI

Câteva zile mai târziu, Natașa stătea la biroul el, cu o grămadă de hârtii lângă ea, când Sonia Warren apăru în încăpere, învăluită într-un nor de parfum scump și cu un zâmbet de pisică.

— Nigel este ?

Natașa scuturâ din cap, luând o altă hârtie și îndosariind-o. Cu coada ochiului, o văzu pe Sonia cum se așează pe birou, lăsând să-i atârne picioarele lungi, cu ciorapi de mătase, într-o poză studiată. Rochia verde pe care o purta avea un decolteu adânc care-i reliefa feminitatea. Stătea observând-o pe Natașa, expunându-și picioarele. Păcat că Nigel nu era aici ca să se bucure de priveliște, gândi Natașa enervată, trântind dosarul.

— Aș putea să te ajut cu ceva ? întrebă ea politicoasă, întorcându-se.

— Nu prea. Vreau să vorbesc cu Nigel, singură.

— Se întoarce peste o oră. Să-i spun să te sune ?

— Da, fă asta.

Sonia se lăsase pe spate, cu ambele mâini sprijinite de birou, expunându-şi trupul feminin ca o sculptură de preţ. Natașa o văzuse în atitudinea asta de sute de ori. Sonia era foarte conştientă de corpul ei sexy. De obicei, Sonia nu-i dădea nici o importanţă dar azi în ochii ei era o sclipire maliţioasă.

— L-ai mai văzut pe Lee Farrell în ultimul timp ?

Natașa simţi cum i se urcă sângele în obraji şi fu furioasă că se trăda atât de uşor. Sonia o urmărea cu ochi gânditori.

— În ultimul timp, nu, zise Natașa... Oricum de câteva zile nu-l mai văzuse, deci nu mintea prea mult.

— Şi-a pierdut interesul pentru tine, nu-i aşa ? Răutatea, de data aceasta, era directă. Sonia o măsură dispreţuitor pe Natașa... N-aş zice că eşti genul lui. De obicei place persoane mai ieşite din comun. Îi zâmbi Natașei, acru... Nu vreau să te rănesc, dragă.

— Nu, sigur că nu, o privi Natașa cu dezgust.

— Dar să fim realiste, este greu de crezut că eşti genul de femeie care ar putea concura cu ele. Tu eşti tipul liniştit.

— Bleg ? îi sugeră Natașa.

Sonia zâmbi, toată numai miere.

— Nu, dragă, n-am vrut să spun asta, nu-mi atribui vorbe pe care nu le-am spus eu. Tu

eşti... pentru gustul obişnuit, zise ea : aruncând spre Natașa altă privire cercetătoare. Gura ei se rotunjise într-un zâmbet dezaprobator, care-i arăta Natașei, cât se putea de clar, că Sonia nu-şi poate închipui ca cineva să placă o astfel de persoană plictisoasă... Lee are de unde alege, susură Sonia. Serviciul lui îi aduce în față o gamă întreagă de femei.

Natașa realiză cu surprindere că n-avea habar cu ce se ocupa Lee. Niciodată nu fusese abordat subiectul.

— Cu ce se ocupă ? întrebă ea involuntar şi Sonia o privi pătrunzător.

— Nu ştii ?

— Nu mi-a spus.

Pe fața Soniei apăru un alt surâs înfloritor.

— Era ocupat cu altceva, nu-i aşa ?... Necazul cu această discuție, era că se apropia prea mult de adevăr şi Natașa îşi întoarse privirea... Conduce Casa de înregistrări Starlight, care acum cinci ani era mică, însă s-a extins repede.

— N-am auzit niciodată de ei, recunoscu Natașa, dar ea nu ştia nimic despre lumea muzicii şi numai numele caselor mari îi mai spuneau ceva.

— Ei au lansat discurile Laurei Brennan, îi spuse Sonia privind-o răutăcios.

Natașa auzise de Laura Brennan.

— Ea este cea care a intrat în topul celor zece cu un cântec despre un ținut fermecat ? L-am auzit de câteva ori la radio.

Pe fața Soniei apăru un surâs de genul pi-sicii care se află în fața unui șoricel.

— Este și ultima amantă a lui Lee Farrell. Vorbele îi țâșniră cu iuțeala unui pumnal și acum aștepta să vadă cum o să reacționeze Natașa.

Natașa nu putu să-și controleze ușoara surpriză care-i apăruse pe figură. Clipi repede și se uită în jos.

— Oh ? zise ea cu un efort.

— Acum ea este genul lui Lee, spuse Sonia. Este foarte frapantă, acea doamnă. Ochi promițători și un corp care se asortează cu ei. Nu se poate ghici ce a găsit el la ea.

Telefonul sună și Natașa luă receptorul. Sonia alunecă de pe birou și se îndreptă spre ușă. Îi azvârli Natașei o privire peste umăr.

— Pa, dragă. Spune-i lui Nigel să mă sune, nu uiți ?

Natașa dădu din cap, vorbind la telefon. Era tocmai departamentul artelor, cel cu care vorbea la telefon. Când lăsă receptorul jos, se uită pe fereastră. Deci, gândi ea, Lee Farrell avea o combinație amoroasă cu una din cântărețele care lucrau pentru compania lui. Și ce dacă ? Comportamentul lui, din noaptea în care-i întâlnise, îi arătase clar care sunt standardele lui sexuale. Ieșise cu ea și o băgase în patul lui, fără nici o ezitare. Ar fi trebuit să fie nebună să-și închipuie că însemnase ceva pentru el. Nici o îndoială, ăsta era procedeul

lui obișnuit. Așa făcea tot timpul. După aceea, își dăduse ea seama că el considerase totul ca pe ceva obișnuit. Deci, o noapte obișnuită pentru el, se încruntă ea — nu era flatant, dar în mod sigur, așa o văzuse el.

De ce simțea oare acea stupidă înțepătură de durere ? Nu era îndrăgostită de el. Îl plăcea și cu asta basta. Era caraghios să se simtă tulburată din cauza celor aflate de la Sonia. Se culcase cu el dintr-un impuls și asta nu însemnase că avea de gând să se mai întâlnească cu el în zilele următoare. Cum putea ea să-i impună lui altceva, mai ales acum, când era supărată pe el ?

Nigel dădu buzna în birou, o oră mai târziu, arătând foarte mulțumit de el însuși. Reușise să sufle un contract de sub nasul concurenței, nemaicontenind să se laude. Se întrerupse brusc și o privi pătrunzător pe Natașa.

— Văd că ești fără chef. Ești cu moralul la pământ ? Lasă că am eu leac pentru asta... văzând-o că pufăie nemulțumită, ridică o mână... Așteaptă ! Nu sări la mine ! Tocmai voiam să-ți spun că mă duc să văd o piesă mică la teatrul Apollo. Mă duc cu niște prieteni și am un bilet în plus. Vrei să mergi tu ?

— Ești foarte amabil, spuse Natașa cu o voce ezitantă.

— Se pare că este bună, îi zise Nigel. O să fim șase prieteni și o să te simți protejată... zâmbetul lui era ușor ironic... Mă gândeam să te scot din starea asta.

— Mulțumesc, mi-ar place să merg, răspunse ea, simțindu-se rușinată că trăsese concluzii greșite.

Nigel nu era chiar atât de negru precum îl crezuse ea la început, dar era destul de greu să-și reamintească mereu, așa că de fiecare dată când el îi propunea ceva, tendința ei era să sară în sus.

— Bine, zise el. Ne-am hotărât ca după aceea să mergem să cinăm, deoarece înainte de spectacol nu vom avea timp decât de un pahar.

Ea-l aprobă din cap, zâmbind un pic rușinată.

— Apropo, a fost pe aici Sonia Warren și te-a rugat s-o suni.

El părea lipsit de interes.

— Mă întreb ce-o fi vrând ? Intră în biroul lui... Fă-mi legătura.

— Sunt Natașa. Ți-am făcut legătura cu Nigel, Sonia.

Sonia râse neplăcut :

— Nu trebuia să te grăbești, dragă, că doar n-a luat foc Tamisa.

Natașa refuza să glumească cu ea, așa că-i făcu legătura și puse receptorul. Uneori ar fi vrut să lucreze pentru o firmă mai mică și mai liniștită, ca de exemplu contabilitate sau notariat, unde femei ca Sonia și bărbați ca Nigel nu schimbă vorbe cu mai multe înțelesuri și pline de răutate. Afacerile publicitare se ba-

zează mult pe sex, în reclama pe care o fac produselor. Întreaga atmosferă era plină numai de asta. Peste tot, afișe cu trupuri tinere care propuneau vânzarea unuia sau altui produs. Oriunde era vorba de vânzare, trebuia implicat neapărat și sexul. De multe ori, Natașa se simțea ca un pește pe uscat, în acest birou, unde era pusă în fața unor păreri cu care nu era de acord. Cu riscul de a părea naivă și stângace, vederile ei proprii erau diferite de tot ceea ce o înconjura.

Poate că sugestiile din jurul ei o influențaseră puțin câte puțin. Când fusese pusă în fața unei probleme dureroase, urmase sfaturile agățate de pereți ca „Sexul rezolvă întotdeauna totul", „Sexul vinde produsul!"... Dar nu pentru mine, gândi Natașa supărată. Moralitatea în care fusese educată de părinții ei avusese efectul unui duș rece. Nu va uita asta niciodată.

Piesa din acea seară fu ușoară și amuzantă, plăcând publicului. Plăcu și lui Nigel și prietenilor lui. Natașa ar fi vrut să râdă și ea și să se relaxeze, să guste replicile spumoase, dar nu putu. Nigel observă și-i spuse cu severitate :

— Ești prea încordată, draga mea. Ca un elastic prea strâns. O să plesnești.

— Îmi pare rău, încercă ea să zâmbească.

El o bătu ușor pe mână.

— Noi am vrut să te distrăm.

— Poate că o băutură ar prinde bine, zise unul dintre ei, făcându-i cu ochiul Natașei.

– O idee bună, îl felicită Nigel, sculând-o pe Natașa, hai !

Barul era supraaglomerat. Natașa stătea în mijlocul acestei mulțimi cu un pahar în mână, prefăcându-se că ascultă, deși nu și-ar fi dorit decât să se afle singură, în mica ei locuință. Nu putea să se debaraseze de acest sentiment ciudat de a se simți o străină.

– Nu bei deloc ! se plânse Nigel, privindu-i paharul abia atins.

– Mă simt foarte bine, zise ea, nevrând să repete nebunia de la petrecerea aceea.

Niciodată nu va mai folosi băutura ca o alinare. O făcuse o dată și rămăsese marcată pentru întreaga viață.

Când se întoarseră la locurile lor, îl văzu pe Lee Farrell. Era așezat în stal. Nu-l văzuse mai devreme. Stătea alături de o roșcată îmbrăcată cu o rochie de culoarea cafelei. Ea râdea cu capul întors spre el. Natașa o văzu cum îi pune o mână pe picior și tresări. Se uită în altă parte, încruntându-se. Era absurd să simtă acea strângere de inimă pentru că o altă femeie îl atingea. El era departe de a fi proprietatea ei... doar ea fusese aceea care-l expediase, între ei neexistând nimic, în afara memoriei a câtorva ore de nebunie.

Se așeză și mai bine în scaun și-și aplecă fața peste program, hotărâtă să nu mai privească în direcția aceea.

După ce se lăsă cortina, se îndreptară spre ieșire.

– Cina, îi aminti Nigel. Am rezervat o masă.

– Eu nu... început Natașa, dar el o luă de umeri și o scutură ca pe un copil.

– Nu mă contrazice, Nigel știe mai bine.

Cineva în spatele lor, spuse cu o voce joasă și rece :

– Scuzați-mă.

Natașa recunoscu imediat vocea. Tresări surprinsă. Vocea lui Lee era foarte rece și reținută. Îl privi în grabă și apoi își întoarse ochii în altă direcție. Imaginea lui îi rămase întipărită în minte. – Corpul lui zvelt plin de virilitate, croindu-și drum prin mulțime. Costumul închis și fața proaspăt rasă.

Deși nu se uitase la însoțitoare, își dădu seama că era cu roșcata. Ea se atârnase de brațul lui, tropăind pe lângă el cu tocuri foarte înalte ; corpul îi era înfășurat într-o haină de blană.

– Ce chestie, zise Nigel uitându-se la Natașa.

Lee nu-i salutase și nu dăduse vreun semn că l-ar cunoaște.

Ea se prefăcu că nu-l aude. Privea strada plină de taxiuri și mașini care plecau de la teatru. Sângele i se urcase în cap și se simțea singură și părăsită.

Nigel se apropie și mai mult de ea și-și coborî vocea.

– Nu ți-e rău ? șopti el.

Ea negă din cap.

— Ar fi trebuit să spună „bună" sau altceva, adăugă Nigel.

— De ce ar fi trebuit ? zise Natașa, îndepărtându-se.

Ar fi vrut să se eschiveze de la cină, dar Nigel insistă și nemaiavând argumente, ea cedă. Se prefăcu că-i place. Nu voia să se certe cu Nigel.

— Te-ai distrat ? o întrebă el, în timp ce o conducea spre casă.

— Foarte mult, spuse ea cu un entuziasm forțat și el păru încântat.

— Ți-am spus că o să te simți mai bine. Trebuie să mai ieși din când în când.

— Trebuie, zâmbi ea.

Ajunseră în fața casei, el opri, ieși din mașină, îi deschise portiera și o luă de braț cu grijă. Dintr-odată își dădu seama că întreaga atitudine a lui Nigel se schimbase față de ea de când aflase de copil.

Nigel putea fi considerat un libertin, dar în multe privințe era mult mai conservator și de modă veche, decât părea la prima vedere. El gândea simplu. La început, văzuse în Natașa o potențială prietenă, urmărind-o cu asiduitate, dar acum, când știa că este o potențială mamă, o trata ca și cum ar fi fost de porțelan.

Totul era foarte simplu. Poate din cauza asta Nigel era atât de bun în reclame publicitare. Gândea în termeni pe înțelesul tuturor. Gândea ca în sloganuri. De fapt nu gândea

delac. Rezolva orice situaţie ca un computer. La fel ca şi acesta, odată introdusă o problemă în minte, venea cu răspunsul corect, indiferent de situaţie, reacţionând cu spontaneitate.

Deodată, Nataşa îl privi cu simpatie şi apropiindu-se de el, îl sărută pe obraz, frăţeşte.

— Mulţumesc, Nigel.

El se înroşi.

— N-ai pentru ce.

— Eşti un scump, zâmbi Nataşa.

Ea se îndreptă spre casă şi Nigel se urcă în maşină. În mintea ei, rămase imaginea feţei lui Nigel, încurcată şi radiind de plăcere. Începu să bănuiască că aceasta este o altă faţetă a lui Nigel, care se comporta corect în orice situaţie dată. Pus în faţa unei fete încântătoare îi făcea curte şi încerca să-i fixeze o întâlnire, dar cu Nataşa se comporta altfel, considerând că are succes în acest nou rol. Ce rol ? se întrebă ea. De dolcă ? Nigel ştie mai bine, aşa spusese el şi bineînţeles că el aşa şi credea. Ea n-ar fi dorit să-l deziluzioneze.

Dormi foarte bine în acea noapte. Când se sculă se simţi greoaie şi posomorâtă. Se simţi prost toată ziua. Nu-şi putea da seama ce este cu ea ; ştia doar că se simte ciudat.

Senzaţia n-o părăsi câteva zile. Nigel observă şi-i spuse îngrijorat să consulte un doctor, dar ea nu voi să facă asta. Îi repugna ideea de a se duce la doctor. Trebuia, mai devreme sau

mai târziu, dar voia să întârzie complicaţiile cât putea de mult.

Într-o vineri seara urmărea emisiunea la televizor, când auzi o ciocănitură în uşă.

Ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă era Lee Farrell. Îl privi cu nervozitate.

— Ce faci ? întrebă el cu o figură severă.

— Bine, mulţumesc. Nu vrusese să-l mai vadă şi tonul vocii ei era grăitor.

El privi peste figura ei împietrită.

— N-ai de gând să mă inviţi înăuntru ?

Ea ezită şi privirea lui o făcu să se înroşească. Dădu din cap şi se trase înapoi.

Era îmbrăcată într-un costum din stofă grideschis, a cărui tăietură îi evidenţia zvelteţea corpului. Ea închise uşa şi se uită la el, care privea emisiunea de la televizor cu o sprânceană ridicată.

— Poţi să închizi ăsta ? întrebă el şi ea se grăbi să apese pe butonul de întrerupere... Ţi-a plăcut piesa în seara aceea ?

Natașa se întoarse şi-l privi în ochi.

— Da. Şi dumitale ?

Era foarte încântată de sine însăşi, pentru că răspunsese cu atâta calm. Din motive necunoscute, se simţea tulburată. Ştia că roşeaţa din obraji o trăda şi şi-ar fi dorit ca faţa să-i fi fost tot atât de inexpresivă ca şi vocea.

— Nu prea mult, zise el cu o privire tulburătoare.

— Da ? se bâlbâi ea, încruntându-se.

– M-a plictisit, precizã el. Nu eram într-o stare de spirit care sã aprecieze comediile.

Nici ea nu fusese, gândi Natașa, amintindu-și propria ei stare, din acea searã. Într-un anume fel, ambii erau niște victime accidentale. Pânã acum nu vãzuse lucrurile și din punctul lui de vedere. Fãrã îndoialã cã și el era stânjenit din cauza celor întâmplate, chiar dacã ea nu avusese pretenții financiare.

– Erai cu nebunul ãla de Herries, îi zise el aproape acuzator.

– Eram cu un grup de prieteni, îl corectã ea rãzboinicã.

– Numai Dumnezeu știe cum de te descurci cu un asemenea idiot.

– Lucrez pentru el. Sunt secretara lui.

El își crispã gura și în ochi îi apãru o expresie dezgustatã.

– Da, vãd.

Modul în care pronunțase aceste cuvinte o fãcu pe Natașa sã fiarbã de furie.

– Nigel este un prieten și nimic mai mult... deși, gândi ea, pânã acum câtva timp, nu era. Acum însã, era cu adevãrat.

Lee se uitã în jurul lui, cu umerii încordați de nerãbdare.

– Ai mâncat ?

Natașa ezitã un timp cam lung. Ar fi putut rãspunde imediat, pretinzând c-a mâncat. El îi prinse privirea și ea scuturã din cap, nemaîndrãznind sã mintã.

– Hai să mănânci cu mine, zise el degajat și ea se simți brusc mirată.

– Nu, mulțumesc, nu vreau.

Dacă el și-ar fi formulat invitația pe un alt ton, poate că ea nu l-ar fi refuzat.

– De ce nu ? întrebă el cu ochi înnegurați. Îți petreci o seară cu nebunul ăla și cu mine nu vrei ?

– Nu mi-e foame, zise ea, adăugând repede, dar este amabil din partea dumitale.

– Ai de gând să-mi vorbești numai așa ? întrebă el cu o voce lipsită de blândețe.

– Adică cum ?

– Vorbești cu mine de parcă aș fi periculos. Crezi că nu simt că între noi este un zid de gheață, de fiecare dată când mă uit la tine ?

– Îmi pare rău, n-am vrut...

– Nu știi ce vrei, ripostă el cu violență. Nu-i așa că mă învinovățești pe mine ?

– Nu, se opuse ea înroșindu-se și mai tare.

– Ba da, simt asta. Știi doar că este vorba de amândoi.

– Îmi dau seama de asta.

– Dar nu suporți să vorbești cu mine, nu-i așa ? o provocă el, fixându-și ochii lui cei verzi într-ai ei. Tot pe mine mă învinovățești, indiferent ce-ai spune.

– Nu te învinovățesc, negă Natașa. Simt doar că ar fi fost cu mult mai bine dacă nu ne-am fi cunoscut.

– De ce ?

– Care-i problema ? întrebă ea şi el se mişcă neliniştit cu faţa mânioasă.

– Sunt băgat în chestia asta, indiferent dacă îţi place sau nu. Vrei să mă dai la o parte, pretinzând că n-are a face cu mine. N-am fost niciodată împotriva mişcării de eliberare a femeilor, dar ai căzut într-o extremă ridicolă. Sunt gata să accept că, fiind cea care porţi copilul, trebuie să ai cuvântul hotărâtor, dar am şi eu contribuţia mea, aşa că ştii foarte bine că am şi eu drepturi. Îţi place sau nu, sunt amestecat. Nu poţi să faci abstracţie de mine.

Natasa se aşează, pentru că nu mai putea sta în picioare şi consideră această alternativă mult mai demnă. Trupul îi tremura violent. Spuse cu slăbiciune :

– Stai jos, domnule Farrell.

– Lee ! explodă el, cu o voce tunătoare. Pentru numele lui Dumnezeu, numele meu este Lee. Nu mai continua să mă numeşti domnule Farrell, ca mireasa din romanele victoriene.

– Îmi pare rău, spuse ea şi apoi scoase un uşor hohot de râs isteric ca şi cum ceea ce-i spusese el era caraghios.

El se aşează pe un scaun, cu mâinile pe genunchi, privind-o în faţă.

– Putem să vorbim ? întrebă el şi Natasa aprobă dând din cap.

– Despre ce-ţi închipui c-ar trebui să vorbim ?

– Suntem două fiinţe adulte. Vrei să spui că n-am găsi un subiect pe care să-l putem

discuta în termeni politicoşi, vreme de câteva ore ?

Ea-l privi, cu un început de zâmbet în colţul gurii.

– Nu văd unde vrei să ajungi, domnule... Lee. N-ar fi mai bine să nu ne mai vedem ?

– De ce ? o atacă el direct, cu o privire hotărâtă.

– Pentru că n-avem nimic în comun, precizează Natașa.

– De unde ştii, dacă până acum n-am mai vorbit ? Singura dată când am fost împreună, n-am prea făcut conversaţie.

Natașa îşi apleacă ochii, roşindu-se furioasă.

– Iar o iei de la început ! Nu vreau să-mi mai amintesc de noaptea aceea.

– Acum văd totul foarte clar. Cum dracu' crezi că o să poţi uita ? Drept cine naiba mă iei ?... Ea se încruntă, studiindu-şi mâinile ca şi cum nu le-ar mai fi văzut vreodată, trasând cu degetul linia fină a venelor subţiri ce se vedeau prin piele... Suntem în cea mai intimă relaţie posibilă între un bărbat şi o femeie şi tu totuşi vrei să continui să mă tratezi ca pe un străin, spusa el tăios... ea-şi muşcă buzele şi nu-şi ridică ochii... n-am putea să înlăturăm zidul dintre noi, Natașa ? o întrebă Lee cu o urmă de umor în vocea lui plăcută.

– Nu vreau să crezi... se opri brusc cu faţa răvăşită şi încruntată, incapabilă să continue.

– Ce să cred ? insistă el.

– Că sunt... încă nu era în stare să spună, vocea stingându-i-se înainte de a termina propoziția.

Ochii lui o priviră uimit. Simți cum o pătrunde această privire și tresări.

– O pradă ușoară ? o întrebă el încordat și ea răsuflă adânc.

– Da, șopti ea.

– Nu m-am gândit la așa ceva, îi spuse el cu o voce aspră. Scoate-ți asta din minte. Nu sunt aici ca să te trântesc din nou în pat, dacă cumva asta-ți trece prin cap.

– Atunci, de ce ești aici ? Îl privi printre gene, cu fața îngrijorată... Ca să fiu sinceră, nu poți să mă blamezi că mă îndoiesc în privința ta. În afară de ceea ce a fost între noi, în jurul tău sunt multe bârfe, nu-i așa ? Femei ca Laura Brennan...

Sprâncenele lui se ridicară.

– Laura ? Dacă mă întrebi dacă am fost încurcată cu ea, atunci îți răspund „da, am fost încurcat". Am treizeci și patru de ani. Nu sunt un copil. În viața mea, din când în când, au fost și femei. N-am de gând să mă scuz că am instincte sexuale normale.

– Nici nu te-am întrebat, zise ea privindu-l cruciș.

– Îmi pare bine de asta, o ironiză el. Am venit în seara aceasta pentru că îmi ocupi gândurile, presupun. La ce te-ai aștepta ? Situația este nouă pentru mine. De la început a fost

nouă. În noaptea în care ne-am întâlnit, am simțit instinctiv că de data aceasta a fost diferit... că tu ești diferită. Totul părea de domeniul fantasticului și al inevitabilului, în același timp.

— Da. Îi reveniră amintirile acelei nopți în care și ea se simțise așa cum spunea el.

— Când mi-ai spus a doua zi despre Porter și motivul pentru care ai acceptat să vii cu mine, m-am supărat îngrozitor. Am simțit... se întrerupse cu gura crispată... N-are importanță, nu este concludent. Nimănui nu-i place să fie folosit în scopul altcuiva, mai ales atunci când este vorba și de implicarea propriilor sentimente... zâmbi cu răceală... și nici unui bărbat nu-i place să i se spună de către femeia cu care s-a culcat, că aceasta a făcut-o doar pentru a-l pedepsi pe altul.

— Nu-l pedepseam pe Mike, n-a fost chiar așa.

— Am senzația că nu știi de ce ai făcut-o, o șfichiui vocea lui. Te-ai comportat ca o femeie tipică. A fost ca și cum mi-ai face un cadou și după aceea ți-ar pare rău.

Natașa îl privi furioasă.

— Sunt pe aproape ? o întrebă el glumeț.

— Cam așa ceva, fu ea de acord.

— Am dreptul la o despăgubire, zise el și ea fu forțată să zâmbească din nou.

— Așa-i mai bine, constată el. Primul lucru care l-am observat la tine, a fost modul în care

zâmbeşti. Râdeai prima dată când te-am privit. Nu prea ai mai râs de atunci, totuşi.

— Nu prea am avut de ce să râd, spuse Natalia cu răceală.

El dădu din cap, mormăind cu o expresie enigmatică.

— S-a terminat totul definitiv între tine şi Porter ?... Ea suspină, aprobându-l... Nu mai este nici o cale de întoarcere ? întrebă el şi ea-l povesti despre mama lui Mike. El o ascultă cu atenţie, figura netrădându-i gândurile... Ghinion, spuse el într-un târziu, când între ei se lăsase tăcerea... Dar mă scuzi că-ţi spun, însă el nu este un adevărat bărbat dacă o lasă pe maică-sa să-l dirijeze... Se uită la ceas... Încă îţi pasă de el ?... Natalia nu răspunse. Simţi cum el o priveşte, dar ea nu-şi ridică privirea... Este târziu, zise el, totuşi mai putem găsi ceva de mâncare undeva, nu crezi ? Acum, dacă s-a spart gheaţa...

Ea se sculă sub imperiul unui impuls :

— Mulţumesc. Să pun o jachetă pe mine. Nu ştia de ce făcuse atâta caz, pentru că el avea dreptate şi din când în când, se puteau vedea în condiţii civilizate.

Luară masa la un restaurant italian. Deşi era atât de târziu, localul era aglomerat, de parcă ar fi fost la sfârşit de săptămână. Pe ringul din mijloc cânta o mică orchestră şi zgomotul vioi al muzicii făcea ca orice discuţie să fie înţeleasă numai strigată în ureche.

Mâncară pepene și șuncă de Parma, urmată de spaghete cu ceapă, roșii și sos de carne. Vorbiră și-și zâmbiră unul altuia și treptat Natașa se relaxă, bucurându-se. Conversația lor se axă pe literatură, muzică și teatru și dacă, uneori, opiniile lor nu erau asemănătoare, contrazicerile nu fură făcute pe ton ridicat, între ei instalându-se un climat de înțelegere, în timp ce-și prezentau gusturile unul altuia.

Natașa îl plăcuse pe Lee încă din acea noapte când îl văzuse prima dată. Multe femei l-ar place, gândi ea privindu-l printre gene. Era un bărbat cu un puternic magnetism sexual, datorat nu atât înfățișării-fizice, deși era deosebit de atrăgătoare și a puterii pe care o emana, ci în special privirii ochilor săi verzi, atât de agresiv de masculină și plină de personalitate.

— Ți-a plăcut ? întrebă el, în timp ce o adusese la locuința ei, ceva mai târziu, în noaptea aceea.

— Da. Ochii ei erau zâmbitori.

Îi mângâie obrazul cu unul dintre degetele lui lungi.

— Eu n-aș recunoaște în locul tău.

— Așa să faci, zise ea amuzată.

— Piesa aceea despre care am vorbit... ți-ar place s-o vedem ? O să iau bilete. Săptămâna viitoare ?... Natașa ezită pentru o clipă și ochii lui verzi o străfulgerară glumeț... Să nu spui nu ! îl ordonă el surâzând.

— N-am voie ? întrebă Natașa.

El își scutură capul.

— În nici un caz. O să iau bilete.

Nu-și dădea seama dacă-i nebunie sau înțelepciune, dar știa și ea că vrea să meargă, așa că îi zâmbi.

— Mulțumesc.

— Ești o fată bună, îi zise el înțelegător și se urcă în mașină.

O jumătate de oră mai târziu, când se urcă în pat, ea încă mai zâmbea. Se simțea mult mai fericită decât fusese în ultimele două săptămâni. Era un sentiment liniștitor. Stinse lumina, știind că de data asta o să adoarmă și căzu brusc într-un somn adânc.

Peste o săptămână, îi plăcu seara de teatru. Îi plăcu și baletul la care el o duse în săptămâna care urmă. Când și când, în timpul acestor săptămâni, Natașa își manifestă protestul împotriva acestor întâlniri regulate. Nu se simțea în largul ei. Nu voia să se lege de el. Era ușor atunci când cineva este mereu în prezența ta, să te atașezi de el. Deși nu discutaseră niciodată despre viața lui particulară, ea-și închipuia că el se mai vede încă cu Laura Brennan și din ceea ce știa, mai avea și alte femei. El nu ridicase niciodată vreun deget spre Natașa. Între ei nu exista nimic de natură intimă. O trata mai mult ca pe o soră sau ca pe un prieten. Din multe puncte de vedere, acest lucru o liniștea, mai ales la în-

ceput, dar uneori simțea o strângere de inimă când el o trata ca pe un copil, mai ales dacă izbucnea în plâns.

Lee se simțea vinovat față de ea, presupuse Natașa. El nu-i spusese, dar ea ghicise ce se ascundea în spatele acestei insistențe de a păstra această prietenie. Se simțea responsabil pentru ea, ceea ce era drăguț din partea lui, dar Natașa își dorea uneori ca să nu-l mai fi întâlnit din nou, după acea noapte petrecută împreună. Din anumite motive, prezența lui îi complica viața. Nu putea să spună cu exactitate de ce.

CAPITOLUL VII

Intr-o dimineață, in timp ce se ridica din pat, simți din nou acea amețeală. Mai avusese o dată sau de două ori o astfel de senzație, dar trecuse. Acum o apucase din nou și de data asta dură. Își pierduse pofta de mâncare. Slăbise, in loc să se ingrașe și fața ii era palidă mai mereu. La inceput, crezuse că-i doar o inchipuire, dar mai apoi se convinsese că amețeala care o apuca uneori era reală. La serviciu, se apuca de marginea blroului și simțea cum se invârte camera cu ea. Privirea i se incețoșa. In urechi auzea zgomotul propriului ei sânge. Își inclești mâinile de bărbie și se lupta cu o senzație de leșin care dispărea după câteva minute.

Natașa leșinase destul de des când era adolescentă. Unii oameni nu leșină ; alții cad ca muștele. Natașa ura această senzație. Acum o recunoștea — ușoară pierdere a cunoștinței, un nor care-i intuneca vederea și mintea. Era groaznic să știi că ești pe punctul de a leșina. De câte ori mergea la dentist, prefera

anestezia locală, celei generale, fiindcă pierderea cunoștinței prin administrarea eterului, o îngrozea.

Când se întâmplă în biroul lui Nigel, acesta se îngrijoră foarte tare.

– Stai jos, ce s-a întâmplat ? Te-ai albit la față foarte tare. Ce este ? întrebă el, împingând-o către un scaun.

Ea-și puse capul pe genunchi, tremurând puternic. Trecu un minut sau două până să și-l ridice din nou.

– Ești bolnavă, constată Nigel speriat, trebuie să te duci la un doctor.

– O să mă duc, fu Natașa de acord, cu o rezervă în voce... – Se va duce numai dacă va trebui și era sigură că această senzație ciudată va dispare, așa cum apăruse.

Nigel îi azvârli o privire glumeață.

– N-ar fi trebuit să fii... un pic mai grasă ? întrebă el cu o expresie încurcată.

– Nu încă, răspunse Natașa.

N-avea nici o idee despre cum ar fi trebuit să fie, dar știa că slăbise, chiar dacă nu se cântărea. Hainele îi erau mult mai largi ca înainte. Își spuse că asta era din cauză că nu mânca. Ciugulea doar din mâncare și nu pentru că ar fi ținut regim ci, pur și simplu nu putea să vadă alimentele. Ideea de a mânca o făcea să-i vină să vomite.

– Uite, o să dau telefon la un doctor, o informă neliniștit Nigel.

– Nu, nu te obosi. Diseară o să mă duc la al meu.

– O să te duci ? se îngrijoră el, privind-o în ochi.

– Nu te agita, Nigel, se forță Natașa să zâmbească.

– Sunt îngrijorat din cauza ta. N-arăți prea bine.

– Mă simt bine, zise ea, dar când se întoarse în acea seară acasă, cu autobuzul, se simți foarte rău, crezând c-o să leșine.

Din fericire, a doua zi era sâmbătă, așa că ea nu trebui să se forțeze să se scoale la ora șapte, ca să se grăbească la serviciu. Putea să lenevească toată ziua. Niciodată nu-și dăduse seama până acum ce înseamnă să ai întreaga zi pentru tine. Pleca din casă la ora opt treizeci, ca să stea la serviciu până la șapte seara și adesea era atât de obosită și fără vlagă că nici nu mai putea mânca, chiar dacă era flămândă. Weekendurile erau mult mai ușoare. Stătea în pat până la ora zece sau unsprezece, dacă-i plăcea, și se odihnea dacă se simțea amețită.

Sâmbătă era ziua ei de cumpărături, așa că după ce și le făcu, se întoarse acasă și se forță să mănânce o omletă. Apoi, se hotărî să iasă la o plimbare pe malul râului. Vara trecuse. Copacii începuseră să se desfrunzească. Frunzele cădeau în râu și erau duse către mare. Pescărușii agățați de catargele corăbiilor sco-

teau strigăte ascuțite. În lumina soarelui de toamnă, blocurile, unde erau instalate birouri, sclipeau ca niște aisberguri. Natașa mergea agale, cu ochii pe cer și peste râu, cu mintea plină de neliniște. Nu dăduse nici un semn de viață familiei sale, încă. Deși nu erau semne evidente, ea știa că în scurt timp oamenii vor începe să observe, să șușotească, să-și pună întrebări. Cum o să suporte asta ? Gândul de a fi subiectul unui scandal o îmbolnăvea.

Pe drumul pe lângă care trecea, se înșiruia un șir de mașini. Privi absentă și deodată sări ca arsă, când îl văzu pe Lee într-un taxi.

Stătea sprijinit într-un cot și părul lui negru strălucea din cauza soarelui. Lângă el stătea Laura Brennan, într-o frumoasă rochie de jerse și o jachetă asortată. Ea vorbea cu excitare, fața îi era plină de viață și în timp ce Natașa o observa năucă, Laura își azvârli brațele în jurul lui Lee și-l sărută. Văzu cum Lee o prinde de mijloc. Se întoarse tremurând, cu ochii încețoșați și nu mai văzu pe unde calcă. Intră drept într-un stâlp electric, se agăță de el, ciocăniturile din cap i se amplificară din ce în ce, până când leșină.

Următorul lucru pe care îl știu, era acela că gemea cu ochii închiși. Nu-și putea aminti ce se întâmplase. Își deschise ochii, amețiți de soarele de toamnă. În jurul ei se strânsese lumea. Nu le putea vedea fețele, ci doar vag

contururile. Ochii ei priviră împrejur alarmați și încurcați când dădură de fața încruntată a lui Lee.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă el și Natașa fu atât de îngrozită să-l vadă, că-și închise ochii la loc, prefăcându-se că nu-l aude.

— Și-a pierdut cunoștința, zise cineva.

— A leșinat, confirmă altcineva.

— Ar trebui chemată o ambulanță, se auzi o altă voce.

— O s-o duc la doctor... Ăsta era Lee, cu vocea tare și hotărâtă, împingându-i pe cei din jur, fără să țină cont de părerile lor împărțite, dacă era bine să fie mișcată din loc sau nu.

Lee curmă discuția apucând-o cu hotărâre, o mână sub spate și alta sub genunchi și ducând-o la taxi. Ea ar fi protestat, și l-ar fi spus s-o lase jos dacă ar fi avut puterea, dar senzația de amețeală o cuprinsese din nou. N-avea ce să facă, decât să se țină strâns de el. Simțea ca și cum s-ar fi scufundat într-o groapă.

Lee o puse jos, într-un colț al banchetei din spatele taxiului. Motorul porni. Se trânti o portieră. O voce melodioasă întrebă :

— Ce s-a întâmplat ?

— A leșinat.

— Unde mergem, șefu' ? se auzi o voce bărbătească. La spital ?

— Nu, răspunse Lee. Am să chem un doctor pentru ea, mai târziu. Aceeași adresă ca

mai-nainte... Taxiul o luă din loc şi Lee adăugă... O să te las în drumul meu spre casă.

Natașa nu era sigură dacă el vorbise despre ea sau despre cealaltă fată, dar încă nu-şi putea deschide ochii. Se simţea îngheţată, groaznic de îngheţată : mâinile şi picioarele erau ca şi când n-ar mai fi avut sânge, iar faţa suptă.

– Arată îngrozitor, nu-i aşa ? Cealaltă fată se mişcă răspândind în jur un miros fin de parfum scump, care-i gâdilă nările Natașei... Este albă ca o coală de hârtie. Mi-ai spus că o cunoşti ?

– Da, este o prietenă, răspunse Lee şi se auzi un chicotit.

– Oh, da ? Natașei nu-i plăcu insinuarea ce se putea ghici în voce.

– Da, zise Lee cu o uşoară grimasă.

– Mai bine aş merge cu tine, ca să te ajut în caz că ai nevoie, îi propuse Laura Brennan.

Taxiul încetinise şi se opri.

– Nu, o să mă descurc singur.

– Eşti sigur ?

– Foarte sigur, mulţumesc.

– Bine, tu ştii cel mai bine, vocea ei suna totuşi nemulţumită.

Laura se ridică în picioare. Arcurile canapelei scârţâiră. Se auzi zgomotul de neconfundat al unui sărut.

– Cu bine, zise ea cu voce joasă şi glumeaţă... Sper ca... făcu o pauză, continuând

u o ușoară ironie... prietena ta... să fie bine. În locul tău aș duce-o cât aș putea de repede la doctor. Arată ca și cum ar trebui să i se facă o transfuzie de sânge. Cred că nu te-ai transformat în vampir, Lee ?

Se auzi trântitul portierei, înainte ca Lee să fi putut răspunde. Taxiul porni din nou și Natașa îl simți pe Lee mutându-se mai lângă ea. Când mașina făcu o curbă, trupul ei se zdruncină și el o cuprinse cu brațul. Natașa se retrase, pufăind nemulțumită, se forță să-și ridice pleoapele. Lee o privea cu sprâncenele încruntate.

– Cum te mai simți ? Vocea lui era străbătută de neliniște și ea se forță să zâmbească.

– Mai bine

– N-arăți deloc bine, răbufni el nerăbdător. Arăți groaznic. Ce naiba ai făcut de ai ajuns în halul acesta ?

– Am leșinat, asta-i tot. Era ușor nemulțumită. Nu voia ca el să țipe la ea. Se simțea prea slăbită ca să-i suporte agresivitatea masculină, în acest moment.

– De când ești așa ?

Ea nu-l mai văzuse de zece zile, dar vocea lui mohorâtă suna de parcă n-ar mai fi văzut-o de luni de zile.

– Doar de azi, minți ea fiindcă îi era frică să recunoască senzația pe care o avea de aproape o săptămână.

Uneori ajungi la un punct unde trebuie să faci față la tot ceea ce poți suporta. La fel

făcuse şi prima dată când aflase că este însărcinată. Trebuia să treacă un timp de atunci, pentru a-şi aduna forţele cu care să întâmpine şi celelalte evenimente, ca de exemplu, să spună familiei despre acest lucru şi să facă pregătiri în vederea apariţiei copilului. Acum, nu mai putea să facă faţă stării de rău pe care o avusese săptămâna aceasta. Era foarte speriată de ceea ce ar fi putut să fie. Zăcea treaz, îngrijorându-se, dar nu putea lua hotărârea de a merge la un doctor. Îi era teamă de ce-ar fi putut afla.

— Numai azi ? se îndoi Lee, vocea lui lăsând să se înţeleagă că nu o crede.

Ea-şi feri privirea de aceşti ochi verzi, pătrunzători.

Tăcerea ei îl făcu pe Lee să se apropie şi mai mult de ea. Cu o voce încordată el izbucni :

— Îmi vine să te bat pentru asta ! Eşti cea mai încăpăţânată... Se întrerupse, pentru că ea tremura... Oh, Doamne, murmură el abia şoptit.

Taxiul se opri. Lee plăti şoferului şi se întoarse s-o scoată pe Natasa din maşină. Ea reuşise să se strecoare singură şi stătea pe propriile ei picioare. Lee o luă de mijloc. Ea încercă să protesteze, dar îşi simţi picioarele moi.

Abia după ce Lee o conduşese în casă, începu ea să cerceteze locul unde se afla. Lee

o ghidase de-a lungul unui hol larg cu tavanul alb, care dădea impresia de spaţiu, lumină şi lux şi ea fusese concentrată tot timpul să se ţină pe picioare. Totuşi, dintr-o singură privire, încăperea o impresionase.

Lee o aşeză pe o canapea lungă. O privi plin de iritare.

– Nu întârzii mai mult de un minut. Nu te mişca de aici !

Ea nu răspunse. El ieşi din cameră şi ea-l auzi formând un număr de telefon şi apoi vorbind. Natasa nu ascultă. Se uita de jur-împrejur cu ochi curioşi.

Mobilierul era un amestec de ultra-modern şi clasic. Covorul era gros şi de culoare ruginie. Draperiile din catifea erau aurii. Pe o măsuţă neagră, lângă geam se afla un vas cu crizanteme. Canapeaua pe care era aşezată Natasa era acoperită cu o cuvertură de culoare crem. O combină muzicală era aşezată lângă un perete şi butoanele de crom străluceau în soare.

Lee se întoarse cu un pahar cu apă şi o făcu să bea puţin.

– L-am chemat pe doctor, spuse el. Este doctorul meu, prieten cu mine. O să fie aici în două minute.

El nu exagerase. Natasa de-abia băuse apa, când acesta intră în cameră. Era un tânăr cu păr blond şi faţă de şobolan, dar foarte plăcut de altfel şi Natasa nu fu înfricoşată de

ei. Nu comentă nimic, până când nu termină să o examineze. În timp ce-şi punea stetoscopul în geantă, strigă :

– Lee, poţi să vii acum.

Lee intră încetişor, uitându-se fix la Nataşa, apoi privindu-l pe doctor, îşi ridică sprâncenele :

– Ei ?

– Nu pot să fiu sigur până nu-i fac câteva analize, dar cred că o să avem ceva necazuri, zise doctorul închizându-şi geanta cu zgomot.

– Ce fel de necazuri ?

– Este greu de spus până nu sunt sigur... începu doctorul, dar Lee îl întrerupse cu brusqueţe...

– Forţează-te, James. Cred că ţi-ai făcut o părere. Ce nu este în regulă cu ea ?

El îl privi cu seninătate.

– Vrei să spun ceva numai pe ghicite ? Aş putea să greşesc.

– Ne asumăm acest risc. Spune-mi părerea ta neoficială. N-o să-ţi cerem înapoi banii dacă o să greşeşti.

Tânărul râse :

– Din ceea ce mi-a spus ea, cred că ar putea să piardă copilul...

– Oh ! strigă Nataşa involuntar.

Nu se lăsase să cadă pradă îndoielilor, dar în adâncul sufletului ei se temuse şi acum, când temerile îi fuseseră exprimate în cuvinte, ştiu că nu voia să piardă copilul, oricât de rău s-ar fi simţit.

Doctorul o privi în grabă :

– Nu fi neliniştită. Am spus că s-ar putea să-l pierzi, n-am spus că o să-l pierzi. Dacă o să faceţi cum o să vă spun, n-o să se întâmple nimic... Se uită la Lee... Odihnă, spuse el. Ea trebuie să se odihnească. Are o instabilitate care mă îngrijorează. Este prea slabă şi, după cum arată, copilul n-a crescut cum ar fi trebuit. Trebuie să stea în pat până când va trece pericolul. Nu muncă. Nu îngrijorare. Odihnă şi pace a sufletului, de asta are nevoie în următoarele luni, ca să poată păstra copilul.

Nataşa stătea întinsă, tremurând. Lee întrebă cu brutalitate :

– Ce înseamnă instabilitate ?

– Este vorba de sarcină, explică doctorul. Mama nu este prea puternică. N-o să fie uşor. O să-i fac analizele de îndată. Ar trebui internată pentru teste. Te sun imediat ce o să aranjez totul... scrise ceva pe un petec de hârtie şi-l întinse lui Lee... Fier şi vitamine. Este anemică. Urmăreşte-o ca să le ia.

Doctorul se îndreptă către uşă, urmat de Lee care se uita cu coada ochiului la Nataşa.

Ea stătea privind în gol. Se simţea vinovată. Ar fi trebuit să se ducă la un doctor mai repede. Îşi dăduse seama din start că ceva nu este în regulă. Nu fusese sigură, dar, oricum ghicise.

Lee se întoarse şi o privi.

— O să stai aici peste noapte, zise el cu o voce care refuza orice discuţie în contradictoriu.

— Nu.

— Trebuie să te aşezi în pat, acum, îi ordonă Lee fără să-i dea nici o importanţă. Se aplecă şi o luă în braţe ca pe un copil.

— Nu pot, se împotrivi Nataşa cu buzele-i tremurând... El o căra în susul scărilor şi ea vorbea cu obrazul lui, fiindcă doar atât putea vedea din faţa lui, aşezată cum era, cu faţa pe umărul lui. ...Pot să stau în pat acasă la mine. Nu pot să stau aici. Nu pot sta în pat tot timpul. Trebuie să mă duc la serviciu. Pune-mă jos, Lee !

— Dă-mi cheia de la locuinţa ta, ca să-ţi aduc lucrurile, spuse el ca şi când n-ar fi auzit-o.

— N-auzi ce-ţi spun ? întrebă ea, răsucindu-se ca şi cum ar fi fost într-un pat.

Lee se aşeză pe marginea unui pat şi arcurile scârţâiră. Înainte ca ea să-şi dea seama ce intenţionează el să facă, începu să-i descheie nasturii de la bluza verde cu care era îmbrăcată. Nataşa îl dădu mâinile la o parte, gemând.

— Ce-ai de gând să faci ? Faţa ei se înroşise.

— Să-ţi scot hainele spuse el cu un zâmbet crispat... Şi nu-ţi fie teamă, pentru că eu ştiu cum arăţi şi nu mă vor cuprinde poftele când o să te văd goală.

– Pot să mă dezbrac şi singură, ripostă ea.

El se ridică şi se apropie de uşă :

– Îţi dau două minute, după aceea o să mă întorc să controlez dacă ai făcut ceea ce ai spus.

Ea ezită câteva clipe, după care se grăbi să se dezbrace. Când el deschise uşa din nou, ea era în pat, cu cuvertura trasă până la gât.

El o cercetă cu un zâmbet ironic.

– Foarte decent, o tachină Lee... întinse o mână... Cheile, te rog.

– În buzunarul de la jachetă, murmură ea.

– Foarte frumos spus, spuse Lee după ce le găsi. ...Acum o să rămâi unde te afli. Să nu te prind că te îmbraci şi te dai jos din pat.

– Dar este ridicol ! ţipă Natașa, uitându-se la el. Nu sunt un copil !

– N-aş parla pe asta. Se îndreptă spre uşă

După plecarea lui, ea începu să privească încăperea. Era o cameră foarte drăguţă şi feminină, în tonuri de roşu cu alb. Nu putea să rămână. De ce ar fi dorit ? Văzuse doar cum o cuprinsese pe Laura, atunci când aceasta îl sărutase. Se vedea că cei doi se cunosc foarte bine. Natașa auzise nota de intimitate din vocile lor şi le văzuse feţele. Lee era amabil pentru că se simţea responsabil faţă de ea, aşa cum ar fi făcut dacă ar fi lovit-o cu maşina, cu excepţia faptului că ceea ce se întâmplase fusese mai mult vina ei decât a lui, fiindcă ea fusese aceea care-l sărise în

față. El nu putea fi blamat pentru faptul că până la urmă totul fusese un dezastru pentru ea.

Era propria ei vină. Dacă nu s-ar fi simțit atât de bolnavă, s-ar fi ridicat din pat, s-ar fi îmbrăcat și ar fi plecat, dar închise ochii din cauza slăbiciunii, dându-și seama că se simțea prea rău pentru a fi în stare să facă toate astea.

Auzi pe scări pașii siguri și repezi ai lui Lee și inima-i sări din piept, iar respirația i se opri.

Intră în cameră și-i studie fața cu ochi pătrunzători.

– Deja arăți mai bine, spuse el surprins. Ai mai multă culoare în obraji.

Culoarea îi revenise în momentul în care-i auzise pașii, dar înlătură acest gând.

– Aș putea să mă duc acasă, acum, zise ea cu mâinile încleștate pe cearșaf.

– Nu poți, o lămuri Lee. Ți-am adus lucrurile.

– Oh, rămase ea cu gura căscată. Ai fost foarte rapid.

El deschise valiza și răscoli prin grămada de haine.

– Uite, scoase o cămașă scurtă de noapte... îmbracă-te cu asta.

Ea stătea lungită pe spate și pe față i se citea dezaprobarea. Îl urmărea cu mâinile strânse în continuare pe cearșaf. Lee se uită

la ea cu ochi înnegurați brusc. Când se mișcă, ea tresări.

– Oprește-te ! îi spuse el supărat, aplecându-se spre ea și mărindu-i starea de neliniște.

– Cum să mă opresc ?

– Oprește-te de a te mai necăji și a deveni isterică la ideea că sunt în dormitor cu tine și tu ești goală sub cearșaf, zise el nemulțumit.

Își ridică ochii și-l privi încurcată, cu ochi neliniștiți.

– Nu sunt necăjită !

– Ba da, ești. Întotdeauna ești, în prezența mea. Sari în sus ori de câte ori pun un deget pe tine. Crezi că n-am observat ? Dacă sunt la mai puțin de zece metri de tine, arăți speriată.

– Nu-mi ușurezi situația țipând așa la mine, suspină Natașa, strângând cearșaful și mai tare.

– Nu țip, mormăi el.

Ea se sprijini de perne și el se așeză pe marginea patului cu ochii scăpărând de mânie. Când se apropie de ea, Natașa scoase un mic țipăt de spaimă. Mâna lui se apropie de cearșaf și-l smulse cu violență dintre degetele ei încleștate. Ea încercă să se acopere din nou, dar el o împiedică. Ochii strălucitori ai lui Lee, cu pupilele mărite, se plimbau peste trupul ei, cercetând-o cu curiozitate.

Sub insistența privirii, ea înțepeni, transformându-se într-o statuie și respirația îi deveni neregulată.

– Oprește-te, șopti ea, tremurând.

– De ce naiba aș face-o ? murmură el, fără a o privi.

Când încercă să o atingă cu mâna, ea-l dădu la o parte, plină de o spaimă ciudată. Se simțea nervoasă, înfricoșată, tulburată, pentru că sexualitatea degajată de el stârnise un răspuns necontrolat în adâncul ființei ei și-i era frică să-l lase s-o atingă din nou. Nu putea suporta gândul de a face dragoste cu el. Ideea o înspăimânta.

Lee o prinse de încheietura mâinii și-i duse mâna la spate cu hotărâre. Se aplecă peste ea, ținuind-o de pat cu greutatea trupului lui.

– De ce ești atât de speriată ? murmură el. În noaptea aceea nu erai deloc speriată. Nu te mai uita la mine ca la un monstru !

– Lasă-mă, zise ea slăbită, uitându-se în ochii lui întunecați.

Apoi, întregul ei trup înțepeni simțindu-i mâna care se plimba de-a lungul sânilor goi, cuprinzându-i în palmă și mângâindu-i încet, încet cu degetele lui lungi. Sfârcurile se întăriră sub această mângâiere și ochii Natașei se închiseră fără voia ei. O clipă mai târziu, gura lui Lee se apropiase de a ei și o pătrunse un fior, simțurile-i răspunzând sălbatic. Cu mâna liberă, ea începu să-i pipăie brațul,

gâtul, părul. Sărutul pasionat deveni cald, blând şi mâna lui îl părăsi sânii, pentru a aluneca de-a lungul coapselor.

Lee se smulse de lângă ea răsuflând din greu. Îi privi faţa roşie cu ochii lui umbriţi de gene.

— Vezi? o întrebă el cu o voce joasă şi răguşită şi zâmbind în colţul gurii... N-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa? Te poţi considera în siguranţă sub acoperişul meu, Natalia. Te doresc, nu mă pot preface că nu te doresc. Dar nu sunt înclinat să comit un viol, aşa că poţi să dormi singură în patul tău, fără a-ţi fi frică că o să năvălesc în cameră şi o să sar pe tine înainte de a avea timp să ţipi şi să scoli toată casa în picioare... Se ridică şi-i întinse cămaşa de noapte... Nu te mai chinui să te acoperi de fiecare dată când mă apropii de tine, spuse el şi se îndreptă spre uşă... Se opri cu spatele la ea... Ai putea mânca ceva?

— Nu, mulţumesc, şopti ea ca un copil cuminte, tremurând din cap până în picioare.

— Puţin ceai sau cafea?

— Nu, mulţumesc, o să dorm puţin, spuse ea înghiţind în sec.

Lee ieşi şi închise uşa, şi ea-şi trase cămaşa de noapte şi se culcă la loc, acoperindu-se din nou. Se ura. Ştia că atunci când Lee o îmbrăţişase, sărutând-o şi mângâind-o, tânjise după mult mai mult decât făcuse el şi pentru asta se disprețuia. Lee îl demonstrase

că putea s-o sărute, fără să meargă mai departe ; era în siguranţă în casa lui. N-avea de ce să-l fie teamă. Dacă l-ar fi invitat să continue, el ar fi făcut-o. Nu era chiar atât de neexperimentată ca să nu-şi dea seama că îl excitase. Bineînţeles că ea nu-şi închipuia că pentru el ar fi fost ceva mai mult decât atracţia pe care ţi-o inspiră o fată goală pe care o ai în braţe şi eşti bărbat. Dacă l-ar fi lăsat pe Lee s-o posede din nou, mai târziu i-ar fi părut rău. Ultima dată când se întâmplase, ea spusese că fusese nefericită, disperată şi băuse prea multă şampanie. De data aceasta nu avea nici o scuză. De data aceasta, ea se înmuiase la gândul de a face dragoste cu el. Tânjise ca el să meargă mai departe. Îl voise cu o dorinţă dureroară, pe care încă o mai simţea în interiorul trupului.

CAPITOLUL VIII

Peste câteva zile avu rezultatul testelor. Stătuse doar o zi în spital, după care Lee o adusese înapoi acasă la el, în ciuda protestelor ei. Rezultatele apărură în ziua următoare. James, prietenul lui Lee, veni și se așeză în dormitorul confortabil, îi luă mâna și o privi zâmbind :

– Cred că vom reuși, zise e glumind.

Natașa îl privi plină de speranță :

– N-o să pierd copilul ?

– Dacă o să fii cuminte și o să faci ce-ți spun, nu. Trebuie să-ți întrerupi serviciul și să stai în pat mai tot timpul, până la șase luni. După acest interval, perioada periculoasă va fi depășită.

Ea-l privi pălind :

– Dar eu nu pot...

Fruntea lui se încruntă :

– Mi-e teamă că o să trebuiască, Natașa. Este foarte important ca să urmezi instrucțiunile cu exactitate.

– Le va urma, spuse Lee sec. El stătea acolo și asculta cu o față foarte serioasă.

Natașa privi nervoasă spre el. James stătea în picioare, zâmbind.

— Fii fată de treabă, o sfătui el, și totul va fi în regulă. Nu-i așa că vrei copilul ?

Ea dădu din cap. Sigur că îl voia. Se obișnuise cu gândul. La început îi repugnase ideea, dar în ultimele săptămâni, dorința de a avea un copil se înrădăcinase adânc în ea. Când era singură o năpădeau întrebările. Cum va arăta copilul ? Va fi fată sau băiat ? Cum să nu te întrebi și cum să nu fii curios despre un lucru care se plămădește în tine ? Micuța sămânță din interior urma să fie într-o zi o ființă omenească, un copil, copilul ei și interesul ei creștea cu fiecare zi ce trecea. Acum, gândul de a-l pierde o făcea să sufere.

Lee ieși cu James și se întoarse singur. Stătea uitându-se la ea, care-și fixase privirea tulburată pe unul din pereți.

Ea zise încet și rar :

— Presupun c-ar trebui să mă duc acasă la părinți.

Avea altceva de ales ? Nu putea să-și mai plătească locuința dacă nu lucra.

— Nu, spuse dintr-odată Lee și ea-l privi uluită.

— Trebuie. Nu văd altă cale.

— Există, o lămuri Lee cu bruscheță. Te vei mărita cu mine.

Natașa îl privi șocată.

— Nu, zise ea dintr-odată, fără a se gândi cu voceo plină de amărăciune.

Lee o privi mânios.

— Nu te certa cu mine. Hotărârea mea este luată.

— Hotărârea ta... nu încerca să-mi dai ordine și să mă împingi de la spate! izbucni ea, tremurând de furie și jignire.

— Amândoi știm că asta este calea pe care trebuie s-o urmăm, șuieră el printre dinți. Uită-te în oglindă. Te-ai și albit la față. Știi foarte bine că nu poți apare așa în fața părinților tăi. Alte fete s-ar prezenta în fața lor cu indiferență și ar spune: „la ghiciți mamă și tată, ce aștept eu?" Dar tu nu poți, Natașa. Tu stai aici și te consumi toată, numai la ideea de a-l vedea; ai figura cuiva care este gata să se azvârle de pe niște stânci. N-am de gând să asist la această autotortură a ta, când pot foarte ușor să-i pun capăt.

— Dar am mai discutat despre asta, spuse ea nenorocită. Tu nu vrei să te însori cu mine, eu nu vreau să mă mărit cu tine.

— Ceea ce vrea fiecare dintre noi, nu se discută, spuse el cu brutalitate și apoi o privi fix, cu o față severă. O să fac o înțelegere cu tine, vorbi el. O să ne căsătorim. Tu o să faci copilul. Apoi, dacă o să mai vrei, o să divorțăm. În acest fel, sunt rezolvate toate problemele legate de viitorul apropiat și dubiile pe care le ai în legătură cu căsătoria. În clipa în care unul dintre noi va voi să devină liber, nu va avea decât să-și exprime dorința.

Natașa își feri privirea, încruntându-se. Își chinuia mintea pentru a lua o hotărâre. Era foarte tentant, nu putea să nu recunoască. Lee, bineînțeles, avea dreptate. Asta ar fi o rezolvare a problemelor imediate. Sigur că se nășteau și alte probleme, dar nefiind atât de urgente, n-avea de gând să se gândească la ele, în acest moment.

— Ne învoim ? întrebă brusc Lee.

Ea-l privi mișcându-și buzele. După un minut, aprobă dând din cap :

— Dacă nu-ți pare rău că ai făcut această ofertă, adăugă ea cu un mic zâmbet.

— Sunt sigur de asta. Își crispă gura și se uită în altă parte... Vrei să-ți inviți și familia la nuntă ?

Repede, ea-și scutură capul. Cu puțin timp în urmă, gândul de a se mărita fără a le spune părinților ar fi tulburat-o de-a dreptul. Știa cât ar fi fost de răniți, supărați și nemulțumiți, dar această căsătorie nu era una adevărată ; era o prefăcătorie, o mascaradă și Natașa nu-și dorea ca familia ei să fie prezentă. N-ar fi putut suporta ideea de a sta în fața lor prefăcându-se, cu un zâmbet de mireasă fericită.

Întâlni privirea lui Lee și văzu că el înțelesese motivul refuzului ei. Îi citise gândurile. Fața îi era supărată.

— Bine, zise el fără nici un fel de comentariu. Acuma, n-o să poți fi lăsată singură toată ziua și eu o să trebuiască să mă duc la servi-

ciu. O să aduc pe cineva, care să stea în casă – o veche prietenă de a mea, Lucy Truscot, care a fost colegă de şcoală cu mama mea. Ea este văduvă şi, uneori, lucrează pentru mine, nu pentru că ar avea nevoie de bani, ci pentru a avea o ocupaţie. Ea va fi cu ochii pe tine şi va supraveghea şi casa.

– Nu vreau să faci aranjamente speciale pentru mine, protestă Natașa cu faţa necăjită. Nu vreau să-ţi complic viaţa... şi aşa mă simt suficient de vinovată.

– N-ai nici un motiv ca să te simţi vinovată Lucy o să fie bucuroasă să facă ceva.

– Dar... începu ea şi el o întrerupse cu nervozitate.

– Nu mă contrazice. Am hotărât deja.

Natașa se ridică în şezut, cu umerii goi şi palizi, în cămaşa albastră de noapte.

– Trebuie să ţipi întotdeauna la mine ? Ce te face să crezi că poţi să iei hotărâri în locul meu, de parcă aş fi un copil ? Cel puţin ar trebui să te prefaci că le discutăm împreună

– Bine, spuse el aşezându-se pe pat cu o mişcare de nerăbdare. Să discutăm. Vreau să am pe cineva aici, pentru că eu sunt plecat mult timp. Aş fi foarte îngrijorat şi nu m-aş putea concentra asupra muncii, dacă te-aş şti singură... Natașa îl privea cu gura căscată... Lee o privi cu sprâncenele ridicate... Este rândul tău acum, zise el ironic. Ce-ai de spus ?

Ea se mişcă neliniştită, în pat.

– Ce-aş putea spune ? Apreciez asta.

– Amabilă ca întotdeauna, murmură el strâmbând din buze.

– Îmi pare rău, spuse ea. Mulţumesc, îţi sunt recunoscătoare, scuză-mă dacă am fost lipsită de amabilitate.

El zâmbi cu ochii plini de veselie.

– Trebuia să mă gândesc. Crezi că am putea face un alt târg ?

Natașa îl privi cu îngrijorare :

– Ce fel de târg ?

– N-ai vrea să încetezi să-ţi pui tot timpul întrebări şi să accepţi că, pentru moment, suntem amândoi implicaţi ? Îmi dau seama că nu vrei să accepţi nimic de la mine, dar împrejurările sunt împotriva ta, Natașa. Vrei sau nu, o să fii nevasta mea şi trebuie să stai în pat câteva luni. Încearcă să ai răbdare, încearcă să nu te mai frământi... Îi zâmbi din nou... Bine ?

– Bine, îl aprobă ea... Ce altceva ar fi putut să spună ?

James o vizită din nou, în ziua următoare, ca să fie sigur că ea îi urmează instrucţiunile, spusese el. Se aşează pe marginea patului şi ascultă bătăile inimii copilului, ca apoi să se ridice şi să spună :

– Bate ca o tobă. Nu te neliniști, el este acolo.

– Sau ea, îl reaminti Natașa.

– I s-a stabilit sexul ? întrebă Lee, intrând în cameră.

– Nu știu ce este, recunoscu James, dar în orice caz, se comportă normal.

– Ne căsătorim, îi zise Lee. Natașa poate să se scoale din pat pentru o oră ?

– Nu mai mult, insistă James. Și să o ții așezată pe un scaun, dacă poți. Apropo, sunt invitat ?

James nu păru surprins sau curios și Natașa, care se înroșise toată, îl plăcu și mai mult din cauza asta.

– Bineînțeles, dar să nu te prind cu vreun cadou, dacă te gândești cumva la așa ceva ! zise Lee.

– Mă gândeam la o sfoară de întins rufe, spuse James închizându-și trusa.

– Ce ? începu să râdă Lee.

– Un cadou util, îi explică James. Poți s-o legi cu ea pe Natașa în pat și apoi, după venirea copilului, s-o folosești la întinsul scutecelor.

– Scutece ? repetă Lee cu o grimasă.

– Copiii le folosesc, spuse James făcând cu ochiul Natașei. Ia te uită la el, acum se întreabă dacă nu este cazul să se răzgândească Există ceva în legătură cu aceste scutece, care nu-l convine.

– Nu este cazul, negă Lee zâmbind.

– Nu văd asta, spuse James, măsurându-l din cap până în picioare.

– Ce nu vezi ? întrebă Lee, cu o sprânceană ridicată.

– Pe tine, schimbând scutecele unui copil.

– Niciodată, spuse Lee foarte serios... Se întoarse către Natașa cu ochi zâmbitori... Nu-i așa că n-o să-mi ceri asta ? Sunt un bărbat rezonabil, dar cred că o să pitesc frânghia undeva și asta numai și numai din cauza scutecelor.

– O să-mi amintesc asta, promise ea, zâmbindu-i la rândul ei. Nu crezi că ai o atitudine discriminatorie ? Dacă femeile ar avea o asociație...

Lee o întrerupse cu fața plină de amuzament.

– Dacă bărbații ar avea o asociație, ar cere o linie de demarcație a drepturilor și poți să fii sigură că schimbarea scutecelor ar cădea în atribuția ta.

James, care se îndrepta spre ușă, cu trusa într-o mână, întrebă :

– Oricum, când este nunta ?

Lee se întoarse spre el.

– Tocmai am aranjat. Am reușit să aranjez ceremonia pentru marțea viitoare, la ora unsprezece și un sfert. Spune-mi dacă ai să poți veni.

– O să fac în așa fel încât să pot, spuse James ieșind din cameră. Merită să vin să văd cum îți pui lațul de gât.

– Nu huli, dacă n-ai încercat încă. Lee ieși din cameră după el.

Natașa auzi conversația lor veselă și prietenească, în timp ce coborau scările, dar nu asculta, pentru că era ocupată să înțeleagă modul degajat în care Lee anunțase că aranjase deja data și locul căsătoriei. Una era să fii de acord ca să te căsătorești și alta să ți se spună că totul a fost aranjat. Lucrurile căpătaseră o perspectivă nouă. Acum căsătoria era reală și stabilea un lucru ce urma să se împlinească.

Își duse degetul la buze și începu să și-l muște gânditoare. Nu era încă sigură că-i plăcuse modul în care el își formulase anunțul. Aranjase o scurtă ceremonie la ora unsprezece și jumătate ? Fără îndoială că totul se va petrece între pauza lui de cafea și masa de prânz. O mică pacoste într-o zi obișnuită de lucru... Căsătorie, masă de prânz, ședință de conducere la ora trei după-amiază etc. . Parcă vedea agenda lui de lucru din acea zi.

Nu se așteptase la fraze romantice sau buchete de flori roșii, dar simțea o strângere de inimă pentru modul în care-i zvârlise remarca lui James. Nici măcar nu se uitase la ea. Ei nu-i spusese deloc. Fără îndoială, că dacă James n-ar fi întrebat, Lee ar fi uitat să-i spună și ar fi anunțat-o în ziua respectivă, la micul dejun : „Apropo, să fii la nunta noastră, astăzi la ora unsprezece și un sfert. Ai să vii, nu ?!!

Îl auzi întorcându-se. Când îl văzu în cadrul ușii, îi zâmbi forțat.

— E-n regulă ? o întrebă Lee și ea-l asigură de acest lucru.

El se uită la ea într-un mod ciudat, dar nu spuse nimic. Poate că el o crezuse pe cuvânt sau poate, gândi ea bosumflată, fusese doar politicos cu ea și de fapt nici nu-i pasă în realitate.

În acea după-amiază, îl sună pe Nigel.

— Ce mai faci ? o întrebă Nigel plin de solicitudine.

— Mă simt mult mai bine, spuse ea cu grijă, pregătindu-se să-i spună bomba, dar el continuă să vorbească fără a o lăsa să mai spună ceva.

— Atunci totul este bine. Locul este foarte plicticos fără tine. Trebuie să răspund singur la telefon. M-am săturat până în gât. Când vii înapoi ?

Ea se lansă într-o serie de scuze și explicații și el o întrerupse neîncrezător :

— Ce spui ?

— Mă căsătoresc, spuse ea grăbită, fericită că Nigel n-o vede deoarece se înroșise la față.

— Cu cine ? întrebă Nigel.

Ea-i răspunse și el o întrerupse țipând :

— Lee Farrell ? Te măriți cu Lee Farrell ? Glumești ! Aș fi jurat că nu este genul de om care să se însoare. Se mai întâmplă și minuni ! Probabil este vorba de ochii aceia minunați ai tăi Felicitări, draga mea !

— Mulțumesc, zise ea cu o voce înăbușită

Nigel tăcu o clipă, după care spuse țâfnos :

– Sunt bucuros că s-a aranjat. A fost greu. Unele fete poate s-ar fi descurcat, dar eu mă întrebam cum o să faci tu... Natașa nu-i răspunse și după altă pauză, Nigel continuă... Am fost recent la locuința ta, cu niște fructe. Mă tot întrebam unde ești, când am constatat că nu te găsesc.

– Sunt acasă la Lee.

– Văd... Nigel părea amuzat... Pe când nunta ?

– Săptămâna viitoare.

– Pot să vin și eu ?

– Sigur că da, răspunse Natașa, întrebându-se cum va reacționa Lee când va afla că l-a invitat pe Nigel.

În fond și la urma urmei, el îl invitase pe James și chiar dacă urma să fie o căsătorie civilă rapidă, va fi drăguț să aibă în jurul ei pe cineva care o cunoștea.

Când îi povesti lui Lee, acesta o privi dezgustat.

– Nebunul ăla ?

– Poate să fie foarte amabil.

– Poate să fie și un idiot, ceea ce și este, zise Lee cu răceală în glas. Vrei să mai inviți și pe altcineva ?

– Nu, pe nimeni, scuturâ ea din cap.

Lee o privi cu ochi indescifrabili, dar nu comentă nimic. Natașa se întreba ce-o fi gândind el... că ea are puțini prieteni ? Era destul de adevărat. Avea cunoștințe, dar ea nu era ge-

nul expansiv. Ea nu se împrietenea prea uşor şi în Londra, cei pe care-i cunoscuse păreau într-o mişcare continuă. Oamenii veneau şi plecau. Londra era un oraş fluvial. Din toate timpurile, oamenii se îngrămădiseră, ca apoi să se retragă, lăsând în urma lor doar rămăşiţe ale celor care fuseseră striviţi de valuri.

— Eşti sigură că nu vrei să-ţi inviţi familia ? întrebă el. Cred că-ţi dai seama că o să se simtă jigniţi.

— Ştiu, îl aprobă ea. Dar le-aş face şi mai mari necazuri, dacă le-aş spune că trebuie să mă mărit în grabă, ca acum. Este mai bine să le comunicăm pe urmă şi să nu le dau ocazia să mai discute.

Lee o studie, cu o expresie pătrunzătoare :

— Ar putea să încerce să te facă să te răzgândeşti ?

Ea dădu din cap.

— Ştiu ce s-ar întâmpla. În minutul în care le-aş spune, mama mea ar începe să mă descoase. Apoi, ar încerca să mă convingă să fac o nuntă „cumsecade" în concepţia ei, cu tot dichisul. Şi dacă i-aş spune că nu pot aştepta ar vrea să ştie de ce.

Gura lui Lee se crispă supărată :

— Natasa, mai devreme sau mai târziu, tot o să afle.

— Ştiu, recunoscu ea. Dar în acest mod, va fi mai uşor pentru ea şi pentru ei toţi. N-o să trebuiască să fie aici şi să se prefacă, să pre-

tindă că sunt fericiți, când de fapt, înlăuntrul lor ar fi foarte necăjiți.

El o observa.

– Îmi dau seama. Poate că ai dreptate.

Telefonul sună, el se ridică în picioare și coborî scările. „Laura", îl auzi ea spunând, cu o voce caldă și plăcut surprinsă. Natașa simți o înțepătură în inimă. Se grăbi să-și spună că totul se întâmpla, nu din cauză că se simțea geloasă sau jignită, ci datorită faptului că-i ruina lui Lee șansele de fericire cu Laura Brennan. Simțea el oare mai mult decât recunoștea, pentru Laura ? Vocea lui sunase atât de bucuroasă când o recunoscuse pe Laura...

– Laura, nu fi absurdă, îi spuse el râzând și Natașa își mușcă buzele pentru a nu izbucni în plâns.

Auzi clinchetul receptorului, când acesta fusese pus jos. Își trecu o mână tremurătoare peste ochii umezi, auzindu-l că se întoarce.

Surâsul larg pe care și-l compuse, nu-l convinse pe Lee. O privi pătrunzător.

– S-a întâmplat ceva ?

– Nu, răspunse ea cu o voce artificială. Cine era la telefon ?

– De ce ? întrebă el ascuțit.

Ea dădu din umeri.

– Mă întrebam, doar.

– N-a fost pentru tine, spuse el nervos și Natașa îl privi surprinsă.

– Nu de asta m-ai întrebat ? zise el cu ochii întunecați... Ce sperai ? Ca Porter să-și fi dat

seama că nu poate trăi fără tine şi să vină să te convingă să te întorci la el ?

— Nu, răspunse ea, brusc supărată pentru că el menţionase numele lui Mike.

Nu se mai gândise la Mike de săptămâni întregi. Nu voia să reînvie amintirile supărătoare. La început, de câte ori nu se ferea, amintirea lui îi apărea în minte, dar cu timpul, ea se estompase din ce în ce mai tare. Se convinsese cu această ocazie că ochii care nu se văd se uită. Dacă eşti tare, poţi să supravieţuieşti, şi fără iubire. Este un sentiment pe care-l scoţi greu din suflet, dar dacă eşti hotărât, până la urmă reuşeşti. Natașa poate uitase principiile morale în care o crescuseră părinţii ei, în acea noapte, dar ele fuseseră acelea care o ajutaseră să uite. Refuzase să se mai gândească la el şi, cu timpul, efectul aşteptat se produsese.

— Dacă Porter te-ar fi iubit cu adevărat... începu Lee şi ea i-o tăie scurt, cu faţa şi vocea mânioase.

— Nu vreau să vorbesc despre el !

— Crezi că nu ştiu ce simţi pentru el ? întrebă Lee. Deşi faţa-i era inexpresivă, vocea îi vibra de furie. De fiecare dată când stai aici privind în gol, ştiu ce ai în minte. De ce nu vezi realitatea ? Nu te-a iubit suficient ca s-o pună la punct pe maică-sa şi tu-ţi pierzi timpul visând la el.

— Nu visez ! În vocea lui fusese o brutalitate care o jignise pe Natașa şi ea ţipa acum la el, la rândul ei.

— Atunci ce este în neregulă ? întrebă Lee pe o voce seacă şi ea privi în pământ, pentru că nu putea să-i spună adevărul şi-i era frică să nu i se ghicească sentimentele după expresia ochilor.

Nu era încă sigură ce fel de sentimente erau. Simţise o durere, dar nu ştia de ce. Nu era ataşată emoţional de Lee Farrell, îşi zicea ea. N-avea nici un fel de drepturi asupra lui, în afară de faptul că intrase în viaţa lui, ca un somnambul înclinat spre autodistrugere. De ce ar fi interesat-o dacă vorbea cu altă femeie, râzând în mod intim ?

Lee traversă camera şi se aşeză pe pat. Îi apucă gâtul cu o mână, cu degetele lui reci pe pielea ei caldă şi-i întoarse faţa spre el. N-o durea, deşi degetele lui o ţineau cu tărie. Totuşi, Natuşa se simţi datoare să izbucnească :

— Nu ! Lasă-mă în pace !

Strânsoarea se accentuă. Văzu cum în ochi îi apare o flacără de mânie. Îi aplecă faţa spre el şi ea începu să răsufle cu greu, când gura lui o zdrobi cu sălbăticie pe a ei. Încercă să-l împingă cu ură. Îşi dădu seama că el vrea s-o rănească în mod intenţionat. Era un fel de pedeapsă. Încercarea ei de a se da la o parte îl înfuria şi mai tare. Îi luă faţa între mâini şi o sărută cu sălbăticie, neîncercând să ascundă asta.

Mâinile Natuşei se înfipseră în umerii lui. Era atât de jignită şi furioasă că începu să se lupte

de-a dreptul, îl împingea cu mâinile, își răsucea capul în toate părțile și se lupta să scape din încleștarea lui.

Reuși în cele din urmă. Mâinile lui o lăsară și ea căzu pe perne și-și puse o mână peste gura rănită. El se sculă și se duse la fereastră, întorcându-se cu spatele la ea. Respira greu, corpul îi era încordat și mâinile i se încleștaseră de ramele geamului.

Natașa zăcea tremurând în pat, uitându-se cu amărăciune la ceafa lui.

– Niciodată... niciodată... să nu mai îndrăznești să mă atingi... murmură ea răgușită... N-aș putea să mai suport.

Lee nu răspunse și nu se mișcă pentru câteva clipe. Ea auzi cum i se încetinește respirația și, în cele din urmă, se întoarse și ieși din cameră, în tăcere.

CAPITOLUL IX

Lucy Truscot puse stăpânire pe casă, ziua următoare. Natașa o plăcu de la prima vedere. Era ușor s-o placi pe Lucy. Avea o față care zâmbea chiar și când era serioasă. Ochii ii erau plini de căldură și o interesa orice și oricine. Micuță, slăbuță și vioaie, se învârtea prin casă ca o vrăbiuță ce se plimbă prin grădină ciripind. Părea să creadă că Natașa, stând in pat toată ziua, are nevoie să afle ce se petrece in exterior, iar misiunea lui Lucy in viață era să comunice noutăți oricui o asculta. Încă din prima dimineață, Natașa își dădu seama că n-o să sufere din cauza plictiselil, cu o astfel de companie.

— Vrei o ceașcă cu ceai ? Se repară drumul. Auzi ciocanele ? O să ne imbolnăvim de durere de cap. Am văzut că se pictează numerele de la case. La patruzeci și trei, au pictat intr-un roz oribil. L-am intrebat pe cel care vopsea ce culoare este și mi-a spus că-i ametist. Ametist ! S-o creadă ei ! Ce părere ai de o bucată de pește la prânz ? O să ți-l fac cu ciupercl.

Pentru copil este foarte bine să mănânci peşte şi lapte.

În timp ce vorbea, se învârtea în jurul patului, trăgând aşternuturile, ridicând o revistă care căzuse, aranjând cutele draperiilor. Lucy nu stătea niciodată locului şi rareori tăcea din gură.

— Îmi place peştele, recunoscu Natoşa ruşinată. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Telefonul... spuse Lucy şi zbură spre uşă cu picioruşele ei subţiri.

Avea părul alb, care-i cădea în şuviţe pe frunte şi nişte ochi foarte jucăuşi. Natoşa privi după ea şi-şi dori să aibă ce răspunde şuvoiului de vorbe al lui Lucy. Uneori era atât de greu să-i arăţi cuiva că-l placi, mai ales când nu prea aveai ce să-i spui. Trebuia să te rezumi la a-i zâmbi şi în cazul Nataşei, care era atât de ruşinoasă, era greu chiar să şi zâmbească.

Lucy se întoarse.

— A fost Lee, spuse ea şi Natoşa o privi cu nervozitate.

— Oh ! De ce a sunat ?

— Doar să se convingă că eşti bine, răspunse Lucy luându-i ceaşca. I-am spus că te simţi bine. Îşi face prea multe griji — aşa făcea şi când era copil. Este un perfecţionist, care întotdeauna vrea ca lucrurile să decurgă aşa cum doreşte el. I-am spus că viaţa nu-i chiar aşa. Este bine să fii un visător, dar uneori trebuie să ai încredere şi în alţii.

Natașa se încruntă încurcată. Lucy continuă. Oare ce însemna asta ? gândi Natașa. Vrusese să spună că Lee ar trebui să aibă încredere în ea ? Lee... un visător ? Nu prea i se potrivea. Era mult prea sigur de el însuși că poate să-și facă viața după cum îi convine, ca să fie considerat un visător. Natașa, da, era o visătoare. Ea era o ființă închisă. Își petrecea o grămadă de timp pierdută în propria ei lume și de multe ori era șocată să constate, atunci când cobora în realitate, că ceilalți acționează în alte feluri decât ea.

În dimineața nunții, tocmai se îmbrăca cu ajutorul grijuliu al lui Lucy, când auzi pe cineva bătând în ușă. Nu era o bătaie politicoasă. Semăna mai curând a bătale cu pumnii și Lucy privi în sus cu gura căscată.

— Ce înseamnă asta ? Parc-ar fi o mitralieră ! Să nu fie vreun necaz.

Natașa se simțea foarte rău și era profund tulburată. Nu se mai dăduse jos din pat de zile întregi și picioarele îi erau nesigure. Nu-și dădea seama de motivul pentru care tremura așa de tare, când Lucy îi trase fermoarul de la rochia ei de lână crem.

Povestea cu rochia fusese o chestie de compromis. Lee îi spusese, plin de degajare, că ar putea să se îmbrace în alb, dar Natașa refuzase, neputând suporta ideea unei rochii albe. Avusese această rochie printre toaletele ei ; era mulată pe corp, cu guler înalt, mânecî scurte și cu un șir de năsturași din perle, în față.

La parter, cineva ridică vocea. Lucy își întinse gâtul ascultând cu curiozitate.

— Cine o fi ? Cineva este foarte nervos... Se întoarse și o văzu pe Natașa ținându-se cu amândouă mâinile de măsuța de toaletă, albă la față... Scumpa mea fată, ce s-a întâmplat ? Așează-te repede jos. Ești pe punctul de a leșina ? Doamne-Dumnezeule, ce culoare ai !

Lucy o ajută să se așeze pe un taburet. Era vocea lui Mike, gândi Natașa. De ce țipa la Lee ? De ce este aici ? Ce se întâmplă ?

Lucy era împărțită între dorința de a afla ce se petrece la parter și grija față de albirea bruscă a feței Natașei. Se aplecă spre aceasta și începu să-i frece mâinile înghețate.

Amândouă auziră sunetul unui obiect greu care lovește podeaua. Apoi urmară niște zgomote înfundate și trântitul ușii de la intrare.

— Foarte frumos, n-am ce zice ! exclamă Lucy gata s-o ia din loc... Ți-ai revenit, dragă ? Vrei să aduc doctorul ?... Natașa își scutură capul, dorindu-și ca Lucy să fi fost mai liniștită, ca să poată auzi ce se întâmplă jos... Ești sigură ? întrebă ea, aproape convinsă.

— Mi-am revenit, spuse Natașa.

Sunetele de la parter se potoliseră. Se lăsă o tăcere. Ce se mai întâmplă oare acum ?

— Mă întreb despre ce o fi vorba ? se minună Lucy, murind de curiozitate să afle ce se întâmplă, dar simțind c-ar trebui să stea și cu Natașa, fața ei fiind încă plină de confuzie...

O să te simți destul de bine ca să faci față ? Vrei să se amâne până când o să fii mai zdravănă ?

— Nu, sunt aproape bine. Mi-a venit să leșin. Nu-i spune lui Lee, să nu se necăjească.

Natașa nu mai voia să fie pusă din nou în fața unor evenimente neprevăzute. Din punct de vedere psihologic, era pregătită să se căsătorească acum. Știa că dacă s-ar fi stabilit un alt termen, ar fi trebuit să treacă din nou prin toate stările astea. Cel mai bine era să continue.

Lee intră în cameră. Era îmbrăcat într-un costum de culoare neagră, cămașă albă și cravată vișinie. Așa cum arăta, părea a fi în drum spre serviciu, gândi Natașa, nu în drum spre oficiul de căsătorii. Nici unul dintre ei nu părea să se ducă la un astfel de eveniment. Totul era o farsă, o farsă sinistră.

— Gata ? o întrebă el cu răceală, privind-o pieziș printre genele lui negre și dese.

— Da, zise ea răgușită.

— Ce-a fost tot zgomotul ăsta ? întrebă Lucy cu o privire curioasă.

— Nimic important.

— Se auzea ca și cum ar fi început al treilea război mondial ! zise Lucy încercând să-l tragă de limbă.

— Chiar așa ? Lee nu spuse nimic în plus. O luă pe Natașa de braț, cu degetele lui lungi... Poți să mergi ?

— Sigur că pot, îl asigură ea, plecându-şi privirea şi cu faţa încă palidă.

Oare ce se întâmplase ? Nimic important, spusese Lee, dar de fapt ce vrusese el să spună cu asta ? De ce venise Mike ? Ce fusese între ei ? Nu putea să-l întrebe, deşi ea era foarte curioasă, mai ales în faţa lui Lucy care-i privea plină de satisfacţie.

— Ce cuplu frumos sunteţi ! zise ea şi Natasa simţi o strângere de inimă.

Se uită la Lee pe furiş şi-l descoperi privind-o cu o expresie enigmatică pe figură, cu buzele strânse, trăsăturile încordate şi ochii lui verzi lipsiţi de expresie.

Totul se petrecu foarte repede. Atâta se chinuise ca să la o hotărâre şi să accepte decizia lui Lee, iar acum totul se terminase mai-nainte ca ea să-şi dea seama că a început. Erau în drum spre casă când Natasa realiză că, cel puţin pentru moment, era nevasta lui Lee şi pe mâna stângă avea inelul de cununie de la el.

La ceremonie fuseseră câţiva invitaţi şi acuma, aceştia îi urmau în maşinile lor. Lee şi Natasa erau în maşina cea lungă şi neagră. Lee conducea cu faţa atentă la circulaţie. Ea-i privi mâinile puternice care ţineau volanul şi brusc se încruntă, observându-i o julitură la una din mâini.

— Ce-ai păţit la mână ?

Faţa lui Lee era neclintită.

— Nimic.

— Al o julitură... Dar nu era numai atât, remarcă ea. Şi cealaltă mână era lovită... Ce se întâmplase ? Nataşa privi îngrijorată... A fost Mike, nu-i aşa ? Ce s-a petrecut ?

Văzu cum îi tresare un muşchi în obraz. Buzele lui se strânseră.

— Voia să te vadă.

— Oh !... după o pauză întrebă cu o voce joasă... De ce ?

— De ce crezi ?

Lee luă o curbă prea strâns şi cauciucurile scrâşniră. Ea văzu cum capetele pietonilor se întorc după ei. Conducea mult prea repede.

— Încetineşte, spuse ea nervoasă... Se uită la el cu coada ochiului şi văzu că reduce viteza... Ce-a spus Mike ? îl întrebă ea grăbită, urmărindu-l pentru că era neliniştită şi uimită din cauza comportării lui.

Lee era furios. De ce ? Ce făcuse Mike ca să-l înfurie aşa de tare ?

— Are vreo importanţă ? L-am trimis la plimbare, o lămuri Lee şi ea avu impresia ciudată că vocea lui sună războinic. A plecat de-a binelea, continuă el, mai mult ca o constatare.

Nataşa rămase fără replică.

— L-ai expediat fără să-mi dai ocazia să-mi spun punctul meu de vedere, dacă vreau să-l văd sau nu ? Cum de ai îndrăznit ? Ce drept crezi că ai, ca să faci ceea ce ai făcut ? El venise să mă vadă pe mine, nu pe tine. Ar fi trebuit să mă întrebi...

– La ce-ar fi folosit ? Te-ar fi supărat din nou. Ai spus că totul s-a terminat şi că n-ai mai putea să te măriţi cu el. A avut şi el ocazia şi i-a dat cu piciorul.

– Nici măcar nu mi-ai cerut părerea...

– Am făcut ceea ce am considerat că este mai bine pentru tine, i-o tăie Lee. Trase maşina in faţa casei şi se întoarse pentru a o privi... Uită-l pe Porter ! Este timpul să-ţi dai seama că nu mai există întoarcere. Ţi-a întors spatele. Scoate-ţi-l din cap !

– Nu-mi da mie ordine !... Paloarea feţei i se schimbase într-o roşeaţă de enervare. Ochii îi erau prea strălucitori din cauza lacrimilor vărsate... Nu ştiu cum ai putut să faci aşa ceva ! Nu poţi să hotărăşti în locul meu, pe cine să văd şi pe cine nu. Nu sunt proprietatea ta şi nici nu sunt un copil. Sunt o femeie.

– Discutabil, zise el cu un zâmbet, în care Natașel i se păru că vede o oarecare cruzime.

Celelalte maşini se apropiau. Lee ieşi afară, înconjură maşina şi veni s-o ajute să coboare. Natașa se forţa totuşi să zâmbească, dar era un efort foarte mare, aşa că nu se supără deloc când James, după ce-i permise să bea o cupă cu şampanie, îi ordonă să se ducă înapoi în pat.

Mica ieşire o obosise. Adormi devreme, în acea seară, şi visă toată noaptea. Unul dintre vise se transformă într-un coşmar. Se trezi transpirată, tremurând, în camera cufundată în

întuneric. Rămase cu ochii larg deschiși, cuprinsă de spaimă. Cineva se mișca în cameră și ea scoase un țipăt de frică, dar lampa de la capul patului fu aprinsă și în lumina ei văzu figura îngrijorată a lui Lee.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce țipi ? Coșmar ? Stătea alături de pat, privind-o fix.

Ea stătea în șezut, cu așternuturile căzute și era atât de tulburată, că nu-și mai dădea seama că este în prezența unui bărbat, ci în prezența reconfortantă a altei ființe omenești.

– Așa cred, murmură ea stângaci.

– Despre ce visai ?

Ea-și chinui mintea, cu fața încurcată, să-și amintească ceea ce o înfricoșase și o necăjise atâta. Toate întâmplările din coșmar îi dispăruseră din memorie. Rămăsese doar senzația pe care o simțise în vis și anume aceea de a fi singură și părăsită.

– Spune-mi, o îndemnă Lee, așezându-se pe patul ei și luându-i amândouă mâinile înghețate.

– Nu pot să-mi amintesc.

– Poate că nu vrei să-ți amintești, spuse Lee cludat, cercetându-i fața.

– Poate că ai dreptate, fu ea de acord, forțându-se să zâmbească... Mă simt bine acum, spuse ea, dându-și brusc seama că erau singuri, era noapte și ea se afla în pat.

Privirile lor se întâlniră. Lee îi zâmbi ironic :

– Nu te poți opri din tremurat, constată el. Ești în siguranță cu mine.

— Nu tremur, îi contrazise ea, văzând privirea lui sarcastică... Dacă tremur, tremur de frig.

Cămaşa ei de noapte era făcută dintr-un material roz subţire. Umerii şi o parte a sânilor erau neacoperiţi. Bretelele subţiri care susţineau corsajul, mai mult scoteau în evidenţă decât să ascundă pielea ei albă şi mătăsoasă

Ochii lui Lee o măsurau şi ea încercă să-şi tragă mâinile din mâinile lui, pentru a se acoperi cu aşternuturile, dar el nu-i dădu drumul şi un zâmbet îi înflori în colţul gurii.

— Îţi stă bine ca gravidă, spuse el. Eşti şi mai frumoasă. Pielea a căpătat o înfăţişare mătăsoasă.

Într-un târziu, îi lăsă mâinile ca să-i atingă umerii, uşor, cu buricele degetelor, urmărind conturul cald al pielii. Natasa stătea nemişcată, ruşinată şi nelinştită, cu genele coborâte şi cu inima bătând de să-i spargă pieptul. Nu încerca să-i dea mâna la o parte. Îl simţea privind-o şi nu mişca, cu fiecare nerv din trup încordat la maximum.

Lee se mişcă pe pat şi ea sări ca arsă. El i-prinse privirea nervoasă, cu faţa lui indescifrabilă. Când degetele curioase începură să alunece în jos, spre sâni, ea-şi puse mâna instinctiv ca să-l oprească, dar el o apucă de încheietură şi, fără un cuvânt, i-o dădu la o parte. Ea tresări şi-şi aplecă ochii, înfricoşată de senzaţiile provocate de aceste degete care-i mângâiau sânii.

— Nu te speria, şopti Lee răguşit. Nu-i nevoie să te simţi vinovată că-mi doreşti mângâierile. Nu-i aşa că doreşti ?

— Nu, răspunse ea în mod automat, forţându-se să pară rece şi furioasă. Nu te doresc.

— Mincinoaso, râse el, dar în vocea lui se simţea şi o notă ascunsă de excitare. Crezi că eu nu te simt ?

Se aplecă înainte, respirând cu greutate şi ea simţi cum gura lui îi atinge gâtul, alunecând senzual peste piele. În tot acest timp, degetele lui seducătoare îi transmiteau senzaţii intense de-a lungul traiectelor nervoase.

Natașa-şi ţinu respiraţia. Îşi deschise gura pentru a protesta, dar propriul ei mod de a reacţiona era mult prea puternic. Cuvintele de respingere îi muriră pe buze. Ochii i se închiseră şi capul îi căzu pe spate, în timp ce buzele lui îi mângâiau pielea. Trupul ei se înmuie într-un abandon total, împotriva căruia se simţea neajutorată. Propria ei dorinţă, apărută din subconştient, o copleşise, la fel ca în prima noapte. Natașa fusese învăţată de copil să reziste tentaţiilor şi propriilor ei slăbiciuni, dar Lee reuşise să-i străpungă apărarea, în mod deliberat, şi ea uitase că ar trebui să-l oprească.

Gura lui se lipi de a ei şi ea se agăţă de el cu disperare, sărutându-l la rândul ei, fără nici un fel de reţinere. Mâna încolăcită după

gâtul lui simțea bătaia rapidă a pulsului sub degete, iar trupul devenise ascultător în mâinile lui. Înecată în valuri de dorință, uitase complet orice alt gând. Mișcările agitate și înfierbântate ale trupurilor lor deveniră și mai febrile. Inima lui Lee se auzea bătând ca un ciocan, și respirația îi devenise aproape dureroasă. Deodată, el o dădu la o parte și sări din pat, trăgând aer cu putere în piept și uitându-se la ea cu o privire arzătoare.

— Nu putem, zise el cu mâinile spânzurate de-a lungul corpului... Natașa zăcea tremurând, pierdută în intensitatea senzațiilor erotice, care o făceau incapabilă să gândească... James mi-a spus c-ar fi periculos, continuă el. M-a avertizat să nu mă culc cu tine.

Vorbele avură asupra ei efectul unui duș rece. Furtuna de senzualitate din interiorul ei se potoli, fiind înlocuită de rușine și nemulțumire. Își întoarse fața roșie din dreptul privirii gânditoare a lui Lee.

— Nu mă privi așa ! răbufni Lee, cu glasul plin de mânie. N-ai de ce să te simți rușinată. Acuma suntem căsătoriți. Asta te necăjea înainte, nu ? Am legalizat, așa cum părea să ceară mintea ta îngustă, așa că nu-i nevoie să te uiți la mine cu privirea asta acuzatoare. Nimeni n-o să-ți mai ceară socoteală acum, pentru că îți dai frâu liber poftelor. Nu mai este nevoie să te simți vinovată.

— Asta crezi că este ? întrebă ea cu amărăciune, dându-și seama că el nu înțelesese.

Faptul că mi-ai pus un inel în deget, nu face din mine proprietatea ta. Asta este doar o problemă formală. Este nevoie de mult mai mult.

– M-ai dorit chiar acuma, o luă Lee peste picior cu o privire plină de ironie. Nu încerca să negi. S-a văzut clar.

Ea sè simţi pătrunsă de umilire. Fără îndoială, era adevărat. Nu îndrăznea să se uite la el. Tot ceea ce simţise în braţele lui, se stinsese.

– Nu este adevărat, şopti ea. Nu înţelegi ? Credeam că ar trebui să fie un act de dragoste, nu unul de pofte carnale.

– N-a fost vorba de pofte carnale, şuieră Lee cu o voce ameninţătoare. Nu mai folosi astfel de cuvinte.

– Ce a fost atunci ? întrebă Natașa stânjenită. Cu siguranţă că n-a fost vorba de dragoste, noi nu suntem îndrăgostiţi unul de celălalt.

– A fost... se întrerupse pentru o clipă şi ea-l auzi respirând neregulat... Reluă apoi cu forţă... A fost dorinţă, Natașa, care este ceva foarte diferit. Tu eşti o fată foarte frumoasă şi eu te doresc. Poftele sunt un cuvânt ce reprezintă o stare de emoţie urâtă. Nu ştii încă asta ? Poftele carnale sunt un fel de ură mascată. Dorinţa este o reacţie normală la frumuseţe.

– A voi ceva nu înseamnă că ai dreptul să iei, şopti Natașa plină de confuzie.

– Cred că acuma ești foarte tulburată, Natașa, zise Lee glumind amuzat. Nu știi încă ce vrei și nu ești gata să recunoști, chiar dacă ai început să-ți dai seama. Dacă nu vrei să te ating, n-o să te ating, dar încearcă să nu mai fii atât de nervoasă cu mine. Îmi vine să-ți fac ceva ca să ai motive adevărate de nervozitate... Natașa se uită în altă parte, tremurând, pulsul bătându-i cu putere, sub pielea înroșită... Poate dacă ai putea să fii mai relaxată în prezența mea, am depăși aceste momente dezagreabile... Ea-l privi printre gene, cum deschide ușa... Crezi că o să poți dormi, acum ? o întrebă el liniștit

– Da, mulțumesc, răspunse ea, și el ieși

Ea rămase zăcând mult timp în cercul de lumină al veiozei, înainte de a o stinge și a adormi.

Câteva zile mai târziu, Lee o întrebă brusc dacă le-a spus ceva părinților ei despre căsătorie. Natașa scuturâ din cap. N-avusese tăria să-și ia inima în dinți și să le spună.

– O să trebuiască să le spui cândva.

Ea fu de acord cu el.

– Știu, dar când o s-o fac, o să se repeadă la Londra să vadă ce naiba se petrece.

El zâmbi, cu o ușoară încântare în ochi.

– Ești ca un struț. Mai devreme sau mai târziu tot o să afle despre căsătorie și despre copil.

— Știu.

— N-ai vrea să mă duc până acolo și să-l văd ? se oferi el și ea fu tentată să accepte, dar în final, scutură din cap.

— Este responsabilitatea mea.

El dădu din umerii lui largi, urmărind-o gânditor.

— Invită-l să vină aici pentru câteva zile. Trebuie să-l cunosc.

— Dacă ar fi fost o căsătorie adevărată... începu ea și Lee își încruntă sprâncenele într-un mod amenințător.

— Este adevărată, se răsti el. Am certificatul de căsătorie cu care pot să dovedesc. Tu porți inelul meu de cununie și aștepți copilul meu. Cât de adevărat vrei să fie ?

Natașa îl privi surprinsă, cu ochii măriți :

— Nu sări la mine ! Știi bine ce vreau să spun !

— Nu știu, îi zise Lee încordat. Niciodată n-am știut ce nalba ai în cap. Cred că nici tu nu știi. Ca marea majoritate a femeilor, ești o persoană total de neînțeles. Mă uit câteodată la tine și mă întreb ce-o fi în capul ăla al tău. Indiferent ce este, rezultatul întrece orice închipuire.

Când șuvoiul de vorbe mânioase se opri, Natașa trase aer adânc în piept și spuse plină de indignare :

— Ce-am spus de te-ai înfuriat așa ? Spui că eu depășesc orice închipuire, dar tu cum crezi că ești ?

Ei se liniști vizibil și-i zâmbi cu ochii lui autoritari.

— Îmi pare rău. Sunt un biet bărbat care nu înțelege, asta-l tot și uneori îmi vine să înnebunesc.

Ea râse.

— Credeam că chiar ai înnebunit !

— Oh, asta n-a fost nimic. Ar trebui să mă vezi când am draci.

— Nu, mulțumesc. De altfel am văzut destul, glumi ea.

Gura lui Lee își lărgi zâmbetul :

— Nu mă provoca, scumpo, pentru că încă n-ai văzut nimic.

Când zâmbea așa, ea-l plăcea, îl plăcea chiar foarte mult și simțea o ușoară nerăbdare la gândul de a-l prezenta familiei sale ca pe soțul ei. Ei nu fuseseră chiar foarte impresionați de Mike. Îl plăcuseră, este adevărat, dar Natașa știa că ei vor fi încântați când îl vor cunoaște pe Lee. În special Linda, gândi ea, nedisplăcându-i ideea de a vedea fața neîncrezătoare a surorii ei, la vederea lui Lee, când își va da seama cu cine s-o măritat ea.

Îl privea printre gene, cu pulsul zbătându-i-se la gât. Era foarte chipeș, gândi ea Soarele de toamnă îi lumina pometii, dând bronzului o strălucire aparte și făcând-o pe Natașa să se întrebe ce ar simți, pipăindu-i Dacă mariajul lor ar fi fost altceva decât o

chestiune de convenienţă ea ar fi putut să-l atingă, să-şi plimbe degetele de-a lungul pometilor obrajilor, să-i simtă mătasea şi căldura pielii.

– Deci o să le scrii odată şi odată ? întrebă el, iar ea-i urmărea gura, fascinată, amintindu-şi cum o privise în noaptea în care se întâlniseră, observând din nou senzualitatea explozivă ce se degaja din linia ei... Iar visezi ?

De data asta, vocea lui nu mai era furioasă. Se distingea chiar o notă de amuzament. Ea-şi ridică privirea, ce fusese până atunci absorbită în studierea gurii lui şi-i întâlni ochii zâmbitori.

– Da, o să le scriu. Eşti sigur că vrei să-i vezi aici ?

– Sunt sigur, îi replică el. Eu nu am părinţi şi am fost copil unic. Nu prea am familie şi aş fi fericit să-i cunosc pe ai tăi.

– Ei sunt extraordinari, exclamă ea şi Lee zâmbi.

– Nu mă aşteptam să aibă trei capete !

Natasa râse.

– Voiam să spun...

– Ştiu ce vrei să spui. Vocea lui era blândă şi ea-l privi ochii, cercetător.

– Îi iubesc foarte mult, spuse ea cu o voce abia şoptită.

Îşi dădu seama c-ar fi dorit ca ei să-i placă lui, voia ca ei să-l placă. Nu-şi dăduse seama până acuma cât era de important acest lucru.

El o aprobă cu o faţă gravă :

— Şi ei te iubesc pe tine ?

— Da.

— Nu te frământa, o încurajă el ca şi când i-ar fi citit gândurile. O să fie totul bine. Dacă te iubesc, o să te înţeleagă şi o să te ierte.

Când se aşeză să scrie scrisoarea, ea se întrebă dacă el are dreptate. Familia ei o va înţelege şi o va ierta ? Îi trebuiră ore întregi ca să pună totul pe hârtie. Patul era plin de cocoloaşe de hârtie, în momentul în care ea reuşise să explice totul, în felul ei cinstit. Bineînţeles că nu intrase în detalii şi nu explicase mersul exact al evenimentelor. Fusese prea preocupată de a reda părinţilor situaţia prezentă şi motivele pentru care se măritase fără a-i anunţa.

Lee intră ceva mai târziu şi văzu cocoloaşele de hârtie :

— A fost greu ?

Natasa se strâmbă, buzele ei rozalii încreţindu-se.

— N-a fost uşor.

— Dar acum pot s-o pun la poştă, nu-i aşa ? întrebă el luând scrisoarea şi cântărind-o în palmă.

— Da, răspunse Natasa, poţi s-o expediezi... Cu cât va ajunge mai repede, cu atât mai bine, îşi spuse ea. Era foarte nervoasă la gândul că părinţii vor citi ceea ce le scrisese.

Dacă Lee n-ar expedia scrisoarea, ea ar rupe-o. Regreta că n-a rupt-o, dar apoi îşi zise c-ar fi fost o atitudine laşă... Expediaz-o, spuse ea răguşit şi Lee o privi pătrunzător, se aplecă peste ea şi o sărută pe frunte ca şi cum ar fi fost un copil.

Fusese un sărut liniştitor şi blând, fără nimic semnificativ în el. Nataşa îl zâmbi ruşinată şi ei se întoarse şi leşi.

CAPITOLUL X

James se întoarse spre ea, cu soarele strălucindu-i în păr, şi o întrebă grijuliu :

– Ţi-ar place să te dai jos din pat pentru o oră, zilnic ?

Ideea o încântase şi figura i se luminase, iar el râse văzându-i expresia.

– Da, te rog, chiar aş putea ?

– Dacă te comporţi bine, spuse el cu vocea aceea uşor dojenitoare, pe care o întrebuinţa când făcea pe doctorul. Poţi să te îmbraci şi să stai într-un fotoliu, jos, la parter, ur. ceas pe zi. Dacă nu vor apare nici un fel de complicaţii, o să mărim durata.

– Mulţumesc, zise ea cu răsuflarea tăiată ca şi cum i s-ar fi făcut un cadou frumos şi lames o privi amuzat... Era un tânăr amabil, uşor ocrotitor uneori, şi o trata pe Nataşa de parcă ar fi fost mai mult copil decât femeie. dar ei nu-i păsa... M-am săturat de stat în pat, se plânse ea şi el o aprobă.

– Cred că te-ai săturat.

– Este aşa de plicticos.

– Îmi imaginez, fu el de acord. Totuşi, câteodată mi-aş dori şi eu un pic de stat în pat. Arareori am norocul să stau în pat, şi asta doar noaptea.

– Tragic, glumi Lee, intrând în cameră şi zâmbindu-i prietenului său. Mi se rupe sufletul pentru tine.

– Măgarule, îl gratulă James strâmbându-se la el. Muncesc peste puteri şi ulte de ce mulţumiri am parte ! Nu ştiu de ce mai fac treaba asta.

– Eşti un sfânt, zise Lee. De ce eşti atât de modest şi nu recunoşti ?

– Să-ţi aminteşti şi tu, Natoşa, numai o oră şi fără emoţii... Se ultă în direcţia lui Lee... De nici un fel, adăugă el cu gura încreţită.

– Sadicule, râse Lee, dar chiar dacă râsese, pe faţa lui se vedea o oarecare severitate, după plecarea lui James.

Natoşa ştia că faţa îi este roşie. Mica investigaţie pe care i-o făcuse James o făcuse să se simtă uşor jenată şi privirea severă a lui Lee nu-i micşora starea de nelinişte. Pentru a-şi masca tulburarea, începu să vorbească repede.

– Ce crezi c-a spus James ? Mi-a dat voie să mă dau jos din pat o oră şi să stau într-un fotoliu.

– Splendid, zise Lee cu căldură, zâmbindu-i. Este clar, cura de odihnă pe care ţi-a recomandat-o îşi face efectul. Te-ai mai colorat şi la faţă în ultimele zile.

– Mă plictisisem în pat. O să fie grozav să merg jos şi să mă simt din nou normală.

– Eu niciodată nu m-am plictisit în pat, glumi Lee privind-o printre gene.

Ea se prefăcu că nu înţelege, încercând să-şi reprime orice senzaţie pe care i-o provocau aceşti ochi verzi.

– Nu te duci azi la lucru ?

– Mi-am luat o zi liberă, îi zise el. Ăsta este lucrul cel mai grozav când eşti şef. Nu te bate nimeni la cap şi faci ce vrei... O privi, cu mâinile băgate în buzunare... Ar trebui să încerci şi tu câteodată. Nu te mai comporta ca un iepuraş fricos şi fă ceea ce vrei.

Natasa îi văzu strălucirea ochilor acoperiţi de gene şi-şi dădu seama că amuzamentul lui ascundea altceva. Lee încerca s-o facă să reacţioneze într-un anume fel şi ea era hotărâtă să nu-i dea satisfacţie.

– Vreau să mă scol şi să cobor pentru o oră, se prefăcu ea că nu înţelege aluzia.

El dădu din umeri.

– Bine.

Îi întinse halatul de casă şi dădu la o parte cuvertura. Natasa îşi scoase picioarele afară din pat şi se ridică în picioare, clătinându-se uşor când îşi simţi tălpile pe podea. Lee o cuprinse cu braţul şi ea simţi cum îi plesnesc plămânii şi o doare pieptul când inspiră profund. Îşi feri faţa, dar el o studia îndeaproape, dându-şi seama cât este de tulburată.

El voia să-i smulgă o mărturisire, pe care ea nu voia s-o facă. De câte ori era pe cale să-şi dea seama de ceea ce voia Lee de la ea, refuza să se mai gândească, înfricoşată să-şi mărturisească chiar ei însăşi. Ştia că-i dăduse tot ceea ce vrusese, în acea noapte, în care se întâlniseră, şi Lee voia ca ea să continue să-i dea acea emoţie fără nume, acel răspuns senzual, de care Nataşa se simţea atât de ruşinată şi atât de vinovată.

Vinovăţia o chinuia ori de câte ori îşi amintea ceea ce simţise. Lee fusese furios şi-i spusese să nu întrebuinţeze cuvinte urâte, dar „poftă carnală" fusese denumirea exactă a ceea ce simţise ea, pentru că în acea noapte nu era îndrăgostită de el. Îl iubea pe Mike atunci. În timp ce stătea în fotoliul adânc de lângă fereastră, avu un uşor şoc când îşi dădu seama. Îl iubise pe Mike, dar asta fusese odată. Acum nu-l mai iubea. Nici măcar nu-şi dăduse seama cum murise dragostea ; treptat, sentimentul se spulberase. Era ceva dureros în a recunoaşte asta. Absenţa lui Mike îi diminuase dragostea pentru el şi-i ridicase o serie de întrebări despre dragoste. Dacă ea-l iubise pe Mike numai când fusese în preajmă, atunci asta fusese o dragoste adevărată ?

— La ce dracu' te mai gândeşti ? întrebă Lee iritat, şi ea-l privi surprinsă, cu ochi uimiţi.

— Mă gândeam ! Îmi pare rău.

– Asta nu-i un răspuns, mormăi el. Dar tu niciodată nu răspunzi, nu-i așa ? Vreau să zic, nu răspunzi la întrebări. Ocolești răspunsurile mai mult decât oricine. N-ai nici o fărâmă de nerv, Natașa... Întrebarea lui fusese plină de nemulțumire și ea se cutremură, încruntându-se... Oh, se pare că ai căpătat ceva curaj, continuă el... Te ascunzi de tine însăți pentru a nu înfrunta lucrurile când știi că trebuie, așa cum ar trebui de exemplu să le spui și părinților tăi adevărul. Dar tu trebuie să fii forțată ca să privești adevărul în față, nu-i așa ? De fapt, lașitatea ta este înnebunitoare.

Obrajii ei erau roșii.

– Chiar așa ?

Se simțea jignită și supărată, dar refuza să-i facă jocul. Își dădea seama de ce încearcă să o provoace și nu voia să cadă în cursă.

– Ai fost condiționată, îi zise el încordat.

– Eu ? Presupun că toți suntem, ripostă Natașa ușor. Într-un fel sau altul, în special femeile. Suntem crescute și ni se bagă în cap că femeile sunt așa sau așa și nu trebuie să facă decât asta sau aia. Nimeni nu ne lasă să creștem și să descoperim singure. Începem să fim condiționate chiar din leagăn.

- Vorbim despre lucruri diferite, spuse Lee iritat. Te simți vinovată din cauza celor întâmplate între noi, nu-i așa ? Asta este greșit la tine. De câte ori te privesc, o văd pe fața ta. Porți în spinare o mare doză de vinovăție și

nici măcar nu încerci să te debarasezi de ea. Parcă ţi-ar face plăcere s-o ducl.

— Nu-mi place, ripostă ea în cele din urmă, cu ochii furioşi. Mi-aş dori să pot ulta.

— Deci, recunoşti ce simţi, zise Lee cu amară satisfacţie. Cel puţin, înseamnă ceva.

— Dar n-am negat niciodată asta. Da, mă simt vinovată. Asta încerci să mă faci să spun ? Bine, mă simt vinovată, vinovată, vinovată.

Vocea i se ridicase şi cuvintele umpluseră încăperea. Auzindu-se, Natasa simţi că i se face rău din cauza emoţiei de necontrolat ce răzbătea din ele. Îşi închise gura, înghiţind cu greutate şi-şi înlătură privirea din faţa lui.

— Te-am mai întrebat o dată şi n-am primit un răspuns satisfăcător. Lee o privea drept în faţă, forţând-o să se uite la el... Te simţi vinovată din cauza lui Porter ? Sau pentru că crezi că nu a fost bine să te culci cu mine ?

— Ce diferenţă ar fi ? întrebă ea şovăitoare.

— O mare diferenţă, îi explică Lee. Dacă te simţi vinovată din cauza lui Porter, aş putea înţelege, dar dacă te disprețuieşti din cauză că m-ai vrut, lucrurile se schimbă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, murmură Natasa.

— Ştiu că nu vrei. Încerci să eviţi subiectul, de fiecare dată când îl aduc în discuţie.

— Atunci de ce nu mă laşi în pace ? se răţoi ea, tremurând.

— Nu pot, de aceea, o privi el pătrunzător. Trebuie să știu. Dacă n-are nimic de a face cu ceea ce simți față de Porter...

— Bineînțeles că are, îl întrerupse ea, pentru că îi era frică de sfârșitul acelei fraze, de altfel nu știa prea bine de ce era atât de înfricoșată de ceea ce urma el să spună... L-am iubit pe Mike.

— Dar niciodată nu te-ai culcat cu el, spuse Lee cu rapiditate și ea simți cum i se oprește inima în loc.

Își îndreptă privirea departe de ochii lui care o urmăreau.

Lee aștepta. Apoi, zise :

— Te-ai culcat ? întrebă pe un ton incordat... Natașa își ținea ochii în jos... Atunci de ce, Natașa ? întrebă Lee. Tonul lui devenise mai blând și glumeț. De ce nu l-ai lăsat să se culce cu tine ? Dacă erai înnebunită după el și planificaserăți să vă căsătoriți curând...

— Am preferat să aștept...

El râse și ea se înroși și mai tare.

— Foarte neconvingător. Vocea lui era șoptită. Și pariez că n-ai avut insomnii din cauza asta, nu-i așa ? Chiar dacă urma să te măriți cu el, nu mureai de dorul de a face dragoste cu el. Erai pregătită să aștepți mult și bine Nu erai grăbită, așa-i ? Nu prea te interesa, de fapt.

— Nu discut cu tine despre relația mea cu Mike !

Ar fi vrut să se ridice şi să plece, dar se temea că n-o vor ţine picioarele. Tremura şi-şi simţea genunchii moi.

— Nu-i aşa că am ghicit ? Nu-l doreai pe Porter în modul acesta.

Era furioasă pe el că forţa discuţia şi refuza să răspundă la întrebări de genul acestora, pentru că erau prea periculoase.

Lee aşteptă până când îşi dădu seama că ea n-are de gând să-i răspundă. Spuse pe un ton sever :

— Să lăsăm discuţia deschisă. Ai nişte noţiuni foarte ciudate despre dragoste şi sex. Ţi-ai spus că-l iubeşti pe Porter şi te hotărâseşi să te căsătoreşti cu el şi să-ţi petreci tot restul vieţii alături de el, fără a fi, totuşi, atrasă de el din punct de vedere sexual.

— N-ai nici un drept să spui asta ! Ce te face să crezi că eşti expert în astfel de probleme ? Nataşa devenise incoerentă.

— Faptele vorbesc. Te-ai întâlnit cu Porter vreme de luni de zile, ai pretins că eşti îndrăgostită de el, dar nu l-ai lăsat niciodată să te atingă, cu excepţia câtorva sărutări sporadice. Totuşi, în câteva ore de la întâlnirea cu mine, ne-am trezit amândoi în pat... Ea-şi acoperi faţa cu mâinile, pentru a-şi ascunde roşeaţa, dar Lee se aplecă şi-i îndepărtă mâinile cu degete necruţătoare... Nu te ascunde Aceasta este purul adevăr şi cu cât mai repede o să-l recunoşti, cu atât va fi mai înţelept pentru tine.

– Complici totul, se burzului ea și el clătină din cap, cu ochii fixați asupra ei.

– Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut și tu ai simțit la fel. Sunt sigur că dacă ai fi fost mai zdravănă, n-ai fi recunoscut niciodată, nici față de tine însăți, dar erai pe jumătate beată și sistemul tău de autoapărare cedase.

– Nu-mi mai aminti, bombăni ea. Crezi că sunt mândră de asta ?

– Observ că nu ești, spuse Lee. Te simți foarte vinovată.

– Dacă știi asta, de ce mă tot impungi ? întrebă ea mâhnită.

– Ca să aflu adevărul. Trebuie să-l aflăm până la urmă, nu crezi ? Cel puțin, ai recunoscut că nu erai chiar îndrăgostită de Porter.

– N-am spus asta !

– N-ai fost îndrăgostită, este foarte clar. Dacă l-ai fi iubit din tot sufletul, l-ai fi dorit... și tu nu l-ai dorit... Lee făcu o pauză și ea-l auzi răsuflând adânc... M-ai dorit pe mine, spuse el răgușit și ea se scutură ca o frunză, la auzul vocii lui... Insistența lui o condusese în final, la adevăr, Natașa fiind obligată să recunoască față de ea însăși, că dacă nu l-ar fi dorit, ar fi putut face orice ca să-l împiedice... Ești rușinată, dar exact așa ai simțit, spuse Lee, dar ea abia îl auzi, obsedată de adevărul cu care el tocmai o confruntase.

Era îndrăgostită de el. Nu știuse ce i se în-

tâmplase în acea noapte. Îl privise în ochii lui verzi, îl văzuse extraordinara virilitate şi fără să-şi dea seama, răspunsese invitaţiei cu nerăbdare, ca orice femeie în locul ei.

În acea noapte, răspunsul fizic fusese complet. Sângele ei îi arătase ceea ce mintea refuza să recunoască. Trupul îl dictase toate acţiunile şi ea se topise în braţele lui, într-un abandon total, fără a-i mai păsa de ziua de mâine. Chiar de atunci, conştiinţa o mustrase pentru că se lăsase pradă dorinţei şi ea se simţise prea vinovată ca să-şi dea seama că, de fapt, dorinţa sexuală este primul semn al unei mari atracţii.

— Într-o zi, o să trebuiască să recunoşti asta, zise Lee liniştit, urmărindu-i expresia feţei... Ea n-avea de gând să-i destăinuie ceea ce gândeşte... Încetează să te mai simţi vinovată şi încetează să mă mai urăşti, o sfătui Lee.

— Nu te urăsc, şopti ea şi-l simţi cum se apropie de ea, dar se opri brusc, fiindcă sunetul telefonului îi făcu pe amândoi să tresară.

Lee înjură în surdină. Se întoarse şi se îndreptă către uşă. Îl auzi cum ridică receptorul şi tărâitul enervant se opreşte.

— Alo ? Oh, Laura, exclamă el şi Natoşa-şi închise ochii simţind un ghimpe în suflet.

O uitase pe Laura Brennan. Le uitase pe toate celelalte femei care trecuseră prin viaţa lui. Putea el să fie primul bărbat faţă de care ea simţise ceea ce simţise, dar ştia că expe-

ția sexuală a lui Lee era cu mult prea mare. Pentru el, ea nu însemna același lucru. El vedea lucrurile diferit.

Lee râdea de ceva.

— Esta formidabil, dragă ! îl auzi ea spunând și-și mușcă buzele.

Natașa mai învățase câte ceva despre atitudinea față de sex, de când lucrase în agenția de publicitate. Observase cu neplăcere cum Nigel se învârtea printre femei frumoase ca și cum ar fi fost obiecte de consum. Fete ca Sonia Warren priveau totul în felul lor, bucurându-se de libertatea sexuală la fel ca și bărbații, dar Natașa nu putea privi lucrurile la fel. De aceea se simțea atât de vinovată din cauza lui Lee. Culcându-se cu el, fusese un șoc extraordinar pentru conștiința ei. Se disprețuia pentru acest fapt. Chiar și acum, când își dăduse seama că-l iubește, nu putea să se ierte, deoarece știa că Lee n-o iubește, Lee o dorea. I-o spusese clar și chiar dacă nu l-ar fi spus-o, se observa din modul în care o privea, ori de câte ori rămâneau singuri.

Dar Lee dorise și alte femei și le avusese, ca apoi să le uite. Natașa refuza să-l lase s-o adauge pe o listă lungă. Chiar dacă el accepta această atitudine asupra sexului, care era caracteristica unei societăți de consum, Natașa nu putea ; însemna ca valoarea unei ființe omenești, sau a vieții însăși să fie foarte scăzută. Natașa nu suporta să fie confundată cu

o plăcere de o clipă, satisfăcătoare pe moment, dar uitată o oră mai târziu.

Nu asta dorea de la viață. S-ar fi simțit întotdeauna vinovată și nemulțumită. Ar fi fost și mai rău dacă l-ar fi lăsat pe Lee s-o seducă și s-o facă să-i răspundă din nou.

Auzi ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se. Vocea lui Lucy ciripi în hol. Lee puse jos receptorul și Natașa o auzi pe Lucy trăncănind despre prețul portocalelor. Lee părea indiferent, dar Lucy continua să vorbească. Ea intră în încăpere și se uită la Natașa, zâmbind ușor.

— Asta înseamnă că ești mai bine, se arătă Lucy încântată. Este o veste bună.

— Trebuie să ies, îi zise Lee, aruncându-i o privire gânditoare. Mă întorc după-amiază. Să te ajut să te urci în pat ? A trecut aproape o oră.

— Da, nu trebuie să depășim măsura, aprobă Lucy, sărind s-o ajute pe Natașa să se ridice din fotoliu. Du-te, Lee, dacă trebuie să pleci. O s-o ajut eu pe Natașa să urce scările

El ezită, apoi dădu din cap și ieși. Natașa auzi zgomotul motorului și apoi scrâșnetul cauciucurilor, în timp ce mașina o lua din loc.

— Hai, păpușă, o invită Lucy, cu o mână pe mijlocul ei.

În timp ce traversau holul se auzi soneria de la intrare și Lucy plescăi din limbă iritată.

– Cine naiba o mai fi ?... O așează pe Natașa pe un scaun din hol... Stai aici până mă duc să văd cine este, se grăbi ea către ușă.

Natașa se uita la carpetă, cu capul plecat, urmărind petele de umbră și lumină ale soarelui de toamnă, când se deschise ușa.

– Da ? întrebă Lucy pe cel care sunase și Natașa își întoarse capul, recunoscând vocea care răspunsese.

– Aș vrea să vorbesc cu... vocea se opri.

Natașa se ridicase în picioare, ținându-se de spătarul fotoliului pentru a nu cădea jos.

Lucy se uită surprinsă la fața ei palidă și uluită. Natașa, încremenită, îl privea pe Mike, cu mintea prea confuză pentru a putea gândi clar. Mike se mișcă și Lucy se dădu înapoi instinctiv, lăsându-l să intre în casă. Natașa nu putea articula nici un cuvânt.

– Bună, Natașa, spuse Mike răgușit, uitându-se la ea cu o privire încurcată.

– Bună. Vocea ei era nefirească.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zise el uitându-se în direcția lui Lucy.

– Tocmai o duceam în pat, îi spuse Lucy, în glas simțindu-i-se o notă de suspiciune. Ea își dăduse seama de tensiunea dintre ei și se temea de un scandal.

– N-o să dureze mai mult de un minut, se uită Mike la Natașa cu ochi rugători.

Ea stătea în picioare, tremurând ușor.

– Bine, spuse ea îndreptându-se spre salon, urmată de Lucy.

– Nu cred... începu Lucy, dar Notașa îi replică liniștită :

– N-o să dureze mult, Lucy, promit.

Lucy o privi cu buzele țuguiate a dezaprobare, dar apoi dădu din cap.

– Dacă spui așa... În continuare, ea ezită.

Notașa îi spuse :

– O să te chemăm când o să plece Mike.

Lucy scoase un zgomot de nemulțumire și ieși, trântind ușa cu putere.

Notașa se așeză, invitându-l :

– Stai jos, Mike.

El se uită împrejur, alese un scaun și-l mută ușor, așa încât să fie mai aproape de ea. Notașa îl privea cu un sentiment ciudat de neîncredere. Era straniu' să-l vadă din nou. Trecuseră doar câteva luni de când se întâlniseră ultima dată și totuși, se întâmplaseră atât de multe lucruri...

El arăta ca întotdeauna, cu toate astea părea diferit, însă diferența era în ea, nu în Mike. Acum îl vedea în alt fel, pentru că simțea altfel. Părul lui șaten, ochii căprui, culoarea lui sănătoasă erau aceleași. Era îmbrăcat cu un sacou de tweed și o pereche de pantaloni maro. Stătea jos, cu mâinile pe genunchi și o privea cu un zâmbet stânjenit.

– Ce mai faci ?

– Bine, răspunse ea, deși în acest moment nu se simțea așa.

Natașa se simțea foarte bizar. Era ca și cum s-ar fi uitat într-un caleidoscop, pe partea greșită.

– Am încercat să te văd de câteva ori, bâlgui el uitându-se spre ușă cu o față ursuză, dar Farrell nu m-a lăsat... Ea-și apleca privirea încercând să pară calmă... Am sunat și te-am căutat, dar n-am dat peste tine. Nu mi-ai răspuns la scrisori.

– Scrisori ? Natașa îl privi cu surprindere. Gura lui Mike se încreți.

– Nu ți le-a arătat ? Aveam o bănuială că n-o să ți le arate. Natașa stătea nemișcată în în scaun. Lee îi oprise scrisorile de la Mike ? Cum îndrăznise ? Începu să fiarbă de mânie când realiză acest lucru. Cum putuse el să facă un astfel de lucru ? Credea cumva că este proprietatea lui ?... M-am tot învârtit prin magazinul de peste drum, îi explică Mike și ea-l privi neîncrezătoare... La început au fost suspicioși, dar apoi le-am explicat că sunt detectiv particular și urmăresc pe cineva, ceea ce i-a făcut foarte curioși, motiv pentru care nu m-au mai dat afară din magazin.

– De ce te învârteai pe aici ? se miră Natașa cu fața plină de curiozitate.

– Trebuia să te văd, și așteptam ca Farrell să fie plecat, explică Mike.

– Oh, răsuflă Natașa. Era clar că el se repezise aici în momentul când îl văzuse pe Lee ieșind... De ce trebuia să mă vezi ? întrebă ea.

Nu-ţi dai seama că nu mai are nici un sens, Mike ?

– Trebuia, zise Mike cu o voce aspră. Vezi tu, i-am scris fratelui meu şi i-am spus ce mi-ai povestit despre maică-mea... Ochii Nataşei se rotunjiră şi ea răsuflă adânc. Mike o privea cu o expresie nenorocită... Kenneth nu este un mare scriitor de epistole. La început nu mi-a răspuns. Când a făcut-o, i-am citit scrisoarea de trei ori pentru că nu-mi venea să-mi cred ochilor... El îşi trecu mâna prin păr, într-un gest pe care ea îl cunoştea... Cred că ghiceşti ce-mi scria, murmură el... Ai avut dreptate în legătură cu nevasta lui şi cu motivul pentru care stă în Australia. Am fost profund tulburat. Te-am căutat la tine acasă şi am descoperit că locuinţa fusese închiriată altcuiva. Asta m-a tulburat şi mai tare. M-am dus la tine la serviciu şi Herries mi-a spus că te măriţi. Trebuia să vin să te văd, dar trebuia mai întâi să mă gândesc. M-am întors acasă şi... se întrerupse, înghiţind cu greutate... M-am certat cu mama mea.

Nataşa îl urmărea cu o privire compătimitoare.

– Îmi pare rău, spuse ea cu blândeţe.

Trebuie să fi fost greu pentru el. Mike se schimbase. Părea mai bătrân, mai dur, mai agresiv.

– Am avut o scenă îngrozitoare, spuse Mike cu buzele subţiate... La început a plâns, apoi

s-a arătat supărată, dar în final... se întrerupse şi-şi trecu mâna peste faţă, ca pentru a-şi alunga amintirile... Ei, bine, acum ştiu că nu vorbeai aiurea. Îmi pare rău, Nataşa. Am stricat tot ceea ce a fost între noi, nu-i aşa ?

– Nu eşti de condamnat, zise ea. Ai crezut-o pe ea, pentru că era mama ta. Eu mi-am dat seama. A fost un lucru firesc.

El râse cu amărăciune.

– Niciodată nu mi-am închipuit că vrea să ne despartă. Trebuie să fi fost orb şi prost. Nici acum nu-mi vine să cred... Se uită rugător la ea... Trebuie să te fi rănit îngrozitor. Trebuia să vin şi să te văd, să încerc să-mi cer scuze.

Ea zâmbi.

– A fost drăguţ din partea ta.

– Am venit în ajunul nunţii tale, spuse Mike cu o privire încruntată... Nataşa îşi aminti cu repeziciune... Deci de asta venise el ! Oare îi spusese lui Lee ?... Ştiam că trebuie să te văd înainte de a fi prea târziu, îi explică Mike... Voiam să-ţi cer să-mi mai acorzi o şansă. A fost greşeala mea că ne-am certat în acea zi şi că l-ai întâlnit pe Farrell. Venisem să te rog să te măriţi cu mine, în loc de el, dar Farrell nu m-a lăsat să te văd. M-a dat afară cu forţa. Eram atât de prăbuşit, că m-am plimbat puţin ca să mă răcoresc, intenţionând să mă întorc, dar când am revenit, n-a mai răspuns nimeni şi mi-am dat seama că este prea târziu.

Ea dădu din cap cu gravitate.

— Am plecat să ne căsătorim imediat după ce tu şi Lee aţi avut scandalul.

Mike o privi pătrunzător.

— Ai auzit ? Ştiai că sunt aici ?... Ea aprobă din cap... Şi n-ai vrut să mă vezi, zise Mike rar. Înseamnă că el a avut dreptate.

— Dreptate ? întrebă ea plină de neliniște Oare ce-i spusese Lee ?

Auzi afară nişte cauciucuri care scârţâiau, apoi o portieră trântită şi paşi grăbiţi pe trotuar. Mike stătea în scaunul lui, privind spre uşă cu o figură neliniştită şi agresivă. Dacă ar fi fost bine dispusă, ar fi găsit comică expresia lui Mike, dar în starea în care se afla, nu găsea nimic nostim în această figură alarmată.

Lee intră în cameră ca un uragan. Statura lui înaltă vibra de enervare, iar ochii lui azvârleau priviri ucigătoare.

Mike se ridică din scaun să-l întâmpine, într-o poziţie de luptă, dar în timp ce Lee îl privea, cu gura crispată într-un rânjet fioros, Natașa zise cu răceală :

— Cum de-ai îndrăznit să nu-mi dai scrisorile de la Mike ? Cum de ai refuzat să-l laşi pe Mike să-mi vorbească ? Cum ai îndrăznit ?

Lee nu-şi lua ochii de la Mike. Trupul lui încordat era ameninţător.

— El nu ţi-a făcut nimic altceva decât rău, scrâşni el din dinţi... Ce s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi lăsat să te vadă în acea dimineaţă ? Te-ar fi necăjit din nou, iar tu te-ai fi măritat

totuşi cu mine, aşa că, la ce bun să te fi văzut ? Ţi-ar fi provocat doar dureri de cap. N-am de gând să-l las să se apropie de tine... Ea începu să vorbească furioasă şi el o fulgeră cu privirea ochilor lui verzi... Nu mă face să-mi ies din fire, Natașa, pentru că, deşi sunt un bărbat răbdător, acuma nu sunt într-o stare de spirit tocmai bună.

– Răbdător ! se înecă ea. Tu ?

– Taci din gură şi lasă-mă să termin cu asta, spuse Lee scurt... Se întoarse spre Mike... Dacă ai vreo fărâmă de bun simţ, şterge-o şi nu mai apărea pe aici. S-a terminat. Ea este a mea. Ai avut şansa ta şi i-ai dat cu piciorul şi în această lume, n-o s-o mai ai vreodată.

Mike se uită în ochii lui Lee câteva clipe apoi, cu o faţă pe care se oglindeau sentimente contradictorii, se îndreptă uşor spre uşă şi ieşi. Natașa auzi uşa de la intrare închizându-se în urma lui.

Umerii lui Lee se relaxară, enervarea părăsindu-l. Îşi duse mâna la cravată şi şi-o desfăcu. Natașa îl privea furioasă.

– Cum ai putut să faci una ca asta ? Aveam dreptul să văd scrisorile lui Mike şi să-mi fac propria mea părere în legătură cu ceea ce aveam de făcut. De ce ai făcut asta ?

– Ţi-am spus de ce, o informă Lee cu răceală. Am făcut-o în propriul tău interes.

– Interesul meu ? Vocea ei era ironică.

– Ştiam că n-ai fi fost fericită cu el, zise Lee.

– De unde știai tu asta ? Cum îndrăznești să-mi impui să-mi trăiesc viața după cum vrei tu ?

– Nu l-ai iubit, niciodată nu l-ai iubit, ci doar așa ai crezut, îi precizează Lee, cu calmul cu care ar fi discutat despre vreme.

Ea simți că i se oprește respirația din cauza jignirii.

– Știi mai bine decât mine, ceea ce simt eu ? Nu-mi este permis să știu ce vreau, ce gândesc ? Îmi cunoști sentimentele mai bine decât mi le cunosc eu ?

– Da, îi replică el, trecându-și o mână prin părul negru și des, cu un zâmbet brusc în colțul gurii... Da, Natașa, știu... Dintr-odată, ea deveni foarte nervoasă. Inima i se opri în loc pentru câteva clipe, respirația i se acceleră și deveni jenantă și ea nu-i mai putu înfrunta privirea ironică, trebuind să-și întoarcă ochii. Își deschise buzele, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Înghiți cu greu, tremurând... Și când o să fii gata să recunoști ceea ce simți, o să discutăm din nou, conchise Lee sec, părăsind încăperea.

CAPITOLUL XI

Era pe jumătate adormită când, câteva zile mai târziu, Lee intră în cameră și trase draperiile, lăsând ca o rază palidă de lumină să-i cadă pe fața somnoroasă. Natașa clipi, începu să se ridice în șezut, apoi se lăsă să cadă la loc, privindu-l suspicioasă. El veni lângă ea și-i puse o ceașcă cu ceai pe noptieră.

— Ai dormit bine ?

— Da, mulțumesc, răspunse ea slab și ultându-se la el cu o cută între sprâncene.

— Ai o scrisoare, o anunță el întinzându-i un plic... Natașa o privi câteva clipe fără s-o apuce și simți cum o trece un fior... Este de la părinții tăi, spuse Lee fără a mai fi fost necesar să precizeze, deoarece ea știa de ce îi adusese ei plicul ; ștampila era din ținutul de unde locuia familia ei. Natașa recunoscuse scrisul tatălui ei. Lee îi zâmbi înțelegător... Deschide-o și vezi despre ce este vorba, zise el blând.

Ea apucă plicul și-l deschise cu degete tremurânde. Hârtia albastră foșnea atunci când scoase scrisoarea. Citi foarte repede conținu-

tul, in timp ce Lee îi privea fața palidă. Ea-i întinse scrisoarea și el o privi nedumerit.

— Citește-o, spuse ea cu o voce răgușită.

El o luă, citi și apoi se uită la ea cu tandrețe :

— Este o scrisoare frumoasă. Felicitări.

Ochii Natașei se rotunjiră de mirare.

— Felicitări ? Pentru ce ? Întrebă ea pe jumătate revoltată.

— Că ai astfel de părinți, o lămuri Lee. De fapt mă gândeam că așa trebuie să fie.

— Te gândeai ? Nedumerirea ei crescu. De ce ?

— Trebuia să fi provenit de undeva, spuse el enigmatic.

Natașa zâmbi.

— Presupun că toți provin de undeva, dar asta nu explică...

— Tu vezi întotdeauna lucrurile numai în alb și negru, zise el sec. Nu te gândești că tonurile intermediare sunt mai frecvente în viață... Privi ceașca de pe noptieră... Bea-ți ceaiul cât este fierbinte.

Ceaiul era călduț, dar ea îl bău, privindu-l peste marginea ceștii.

— Am să-i spun lui Lucy că ei vor sosi în următorul weekend... apoi Lee adăugă : Sper c-am ghicit că Linda este sora ta ?

Ea făcu din cap, aprobându-l :

— Nu este menționat numele lui Jack, deci presupun că vor veni numai părinții mei și cu Linda.

Simți cum i se strânge stomacul la gândul de a se afla față în față cu părinții ei și paloarea îi crescu.

Lee își puse mâna peste mâinile ei și căldura lor o reconfortă.

— Nu-ți face grijl. O să fie bine.

— Cum poți să spui asta ? întrebă ea, trecându-și o mână peste ochii umezi... Nu-i cunoști. O să fie dezamăgiți din cauza mea. Nu mă așteptam să fie furioși, dar știu că o să fie foarte triști.

— Este o scrisoare frumoasă și plină de dragoste, o încurajă Lee cu fruntea încruntată.

— Sigur că așa este, nici nu mă așteptam la altceva, izbucni Natașa iritată. Știu ce simt ei.

— Natașa, este timpul să-ți dai seama că ești o ființă omenească și că oamenii nu sunt perfecți. Toți suntem slabi și facem greșeli, iar uneori intrăm în încurcături. Ai pretenții prea mari de la tine și de la cei din jur. Ești prea sensibilă. Te necăjești prea mult și lei viața prea in serios... Lee se apropie și mai tare, privind-o intens... Ai un sol de disperare, câteodată, care mă îngrijorează. James a diagnostlcat exact când a spus că suferi de instabilitate

Ea râse furioasă.

— Vrei să spui că nu sunt în toate mințile ?

— Bineînțeles că nu asta vreau să spun... gura lui Lee se încreți... Ești ca un cal pursânge. Poți să-ți aduni tot curajul ca să treci

peste un obstacol, dar te consumi prea mult în tine. Relaxează-te, la-o mai încet, nu lua viața ca pe o luptă necruțătoare.

Ea-l privi nesigură.

— Nu știam că sunt așa.

El zâmbi.

— Ești foarte reținută și delicată. De asta stai în pat, de asta o să mai stai încă mult timp... Calmează-te !

— O să încerc, promise ea și el își apropie de obrazul ei unul din degetele sale lungi, mângâierea lui făcând-o să se înfioare și să-și plece ochii.

Lee se ridică în picioare.

— Trebuie să mă duc la muncă. Azi am o grămadă de treburi de rezolvat... își îndepărtă o șuviță de păr negru de pe frunte... Poate o să mă întorc târziu. Nu sta aici toată ziua, frământându-te.

— Nu, șefu', zâmbi ea, la tonul lui autoritar.

El o privi cu umor :

— Nu fi obraznică !

Natașa izbucni în râs.

— Orice aș face, nu pot să-ți fiu pe plac, nu-i așa ?

— Ba cred că poți, murmură el glumeț privindu i trupul. Dacă ai încerca...

Plecase înainte ca ea să poată răspunde la această aluzie. Ea se înroșise toată și pulsul îi bătea nebunește, în timp ce în adâncul ființei simțea ca un fel de căldură.

Se uită spre cerul ce se vedea prin ferestre. Iarna acoperise oraşul ca o plapumă albă, iar gerul desenase flori pe geamuri. Îşi aminti de zile ca acestea, în Dorset, când copacii goi aveau o frumuseţe bizară în contrast cu cerul palid.

Îi era teamă, teamă de a i se destăinui lui Lee, convinsă fiind că el nu l s-ar fi destăinuit ; teamă că ceea ce simţea acum nu era real, la fel cum fusese scurta ei incursiune în lumea dragostei ; teamă de viaţa însăşi. Când încerca să-şi privească viitorul vedea doar un fel de ceaţă gri, ca aceea care acoperă iarna câmpurile de acasă.

Singura dată când încercase să se joace cu viaţa, fusese în noaptea când îl întâlnise pe Lee, şi, uite ce păţise ! Viaţa era ca un fel de ruletă rusească. Fiecare decizie pe care trebuia s-o iei era ca un pistol încărcat îndreptat spre tâmplă. Cel mai sigur lucru era să nu faci nimic, să nu simţi nimic, să nu rişti nimic... dar atunci însemna să nu mai trăieşti.

Câteva minute mai târziu, Lucy năvăli în cameră cu tava de mic dejun şi noutăţi legate de marea lume din afară. Nataşa o asculta, în timp ce-şi mânca oul fiert şi pâinea prăjită. Lucy nu aştepta nici un fel de întrebări. Tot ceea ce dorea era să fie ascultată ; ea era o comunicativă, un fel de radio ambulant.

– Eşti o fată cuminte, spuse ea aprobator, luând tava... Mănânci mult mai bine.

Când zâmbea, Lucy avea o față blândă și bună. Natașa îl zâmbi și ea la rândul ei. În atitudinea de dolcă a lui Lucy era ceva mișcător. Ce bine ar fi fost să poți place oricui atât de ușor, gândi Natașa. Nu ăsta era lucrul pe care oricine și l-ar fi dorit ? Era destul de rar să reușești atât de lesne.

În acea după-amiază, stătea la geam cu un ochi la ziarul de pe genunchi și cu altul la traficul de afară, când văzu mașina lui Lee apropiindu-se de bordura trotuarului. Natașa simți cum i se oprește inima de emoție. Știa că începuse să se înroșească. El spusese că o să întârzie. Își terminase treburile mai devreme decât se așteptase ?

Apoi, o văzu pe fata care cobora din mașină și răsuflă îndurerată. Lee stătea pe trotuar, cu fața în profil și vorbea cu Laura Brennan. Amândoi se întorseseră și se îndreptau spre casă. Ior Natașa își coborî privirea pe ziar, fără să vadă nimic.

Ceva mai târziu, auzi voci în hol și apoi ușa de la salon se deschise. Intră Lee însoțit de fată.

Natașa îi privi împietrită, încercând să-și mascheze emoția și Lee spuse :

— Natașa, o cunoști pe Laura ? Laura, soția mea... Laura avansă cu mâna întinsă, zâmbind. Natașa îi strânse mâna în mod automat, forțându-se să surâdă ; trebuia să facă un efort și știa că zâmbetul părea artificial... Mă duc

după parturi, zise Lee întorcându-se pe călcâie și dispărând.

Natașa o privi pe Laura cu ochi nedumeriți.

— Am venit să luăm câteva partituri muzicale. Plec mâine în Statele Unite într-un turneu și Lee se ocupă de repertoriul pe care-l voi lua.

— Înțeleg, spuse Natașa politicos.

Laura era îmbrăcată cu un costum elegant oliv, cu revere de mătase neagră. Arăta sigură pe ea, inteligentă, chipeșă și Natașa știu că nu va putea intra niciodată în competiție cu ea, niciodată. Laura avea o vitalitate ieșită din comun, care se vedea din modul în care se mișca și vorbea. Ochii îi erau luminați de umor. Trupul îi era frumos modelat și, fără îndoială, irezistibil pentru sexul opus.

— Muream de curiozitatea de a o întâlni pe fata cea misterioasă, zise Laura râzând și așezându-se pe un scaun. Ne-am mai întâlnit în ziua în care ai leșinat, dar nu-ți mai amintești. Eram în taxi cu Lee. Era într-un hal când a văzut cum ai căzut... Natașa zâmbi forțat... Când este programat copilul ? întrebă Laura cu francheță. E greu de presupus încă, nu-i așa ?

— Nu, recunoscu Natașa rar... În luna martie adăugă ea șoptit.

Oare cât de mult știa Laura despre situația ei ? Lee îi spusese totul ? Toate acestea o făceau pe Natașa să se simtă bolnavă. N-o putea privi pe Laura în ochi.

— Mor de dorința de a avea și eu unul, zise Laura ; Natașa își ridică fața și, cu respirația întretăiată, cercetă fața acesteia, pentru a se convinge că a auzit bine. Laura zâmbea gânditoare... Don încă nu vrea să audă de așa ceva. Spune că ar trebui să-mi fac întâi o situație stabilă în lumea afacerilor. Dacă pierd un an întreg, cariera mea se duce dracului.

Natașa rămase cu ochii fixați pe fața celeilalte fete.

— Don ? repetă ea.

Despre cine vorbea Laura ?

— Soțul meu, explică Laura.

Natașa tresări ca arsă.

— Soțul dumitale ?

— Don Grafton, o lămuri Laura. Compozitorul... râse... El a scris „Pământul fermecat", cel mai mare succes al meu. L-ai auzit ?

— Da, sigur că l-am auzit, se grăbi Natașa să-i confirme. Este foarte reușit.

— Îmi place, o aprobă Laura zâmbind.

Natașa nu-și putea lua ochii de la ea.

— Nu știam că ești căsătorită, spuse ea, întrebându-se de cât timp este Laura măritată și ce crede Don Grafton despre relația ei cu Lee.

— Suntem încurcați de șase luni, îi relată Laura. Am stat aici cu Lee, până când propriul nostru apartament a fost aranjat, Don și Lee au lucrat împreună la partitura unui nou muzical. Sper că ți-a spus. A fost foarte la îndemână pentru noi să stăm sub același acoperiș.

vreme de câteva săptămâni. Don şi Lee au putut să realizeze mai mult stând împreună. Don fusese până atunci cam nemulţumit fiindcă niciodată nu reuşise să pună mâna pe Lee. Îl ştii doar pe Lee, întotdeauna este în mişcare Bineînţeles că este foarte ocupat. Don ştia toate acestea, dar aşa, stând împreună, au avut ocazia să-şi termine treaba.

Natașa era nedumerită.

– Lee a lucrat la o partitură muzicală împreună cu soţul tău ?

– Da, recunoscu Laura, privind-o ciudat. Nu ţi-a spus ? Ştii că este nostim ! Să nu-ţi spună nimic...

– Ce fel de muzică ? Ce-a făcut Lee ?

– El a lucrat la libret, zise Laura şi văzându-i privirea, se strâmbă şmechereşte... Cuvintele... Lee a scris dialogul. Este o versiune muzicală a romanului „Mândrie şi prejudecată".

Natașa privi cu gura căscată.

– A scris Lee cuvintele ?

– Greu de crezut, se auzi vocea lui Lee din uşă, şi Natașa îi aruncă o privire rapidă... Jane Austin a făcut-o. Eu doar am aranjat dialogurile pe ici, pe colo. Chiar şi cântecele folosesc ceva din textul iniţial.

– Când o să fie pusă în scenă ? întrebă Natașa şi Laura râse.

– Trebuie să ţinem pumnii strânşi.

– O să fie pusă în discuţie, zise Lee aproape în acelaşi timp... Poate că într-o zi, va fi pusă în scenă, continuă el dând din umeri.

Întinse o grămadă de partituri și Laura le luă, strângându-le la piept.

— Mulțumesc. Ești de acord ?

— Am făcut o listă cu cântecele pe care nu vreau să le interpretezi, zise Lee.

Laura făcu o mutră botoasă.

— Plec și o să mai discutăm despre asta... zâmbi Nataşei... Îmi pare bine că te-am cunoscut. Ar fi trebuit s-o fi făcut mai de mult. Acum, plec în Statele Unite și Dumnezeu știe când o să mă întorc. Noroc la naștere și, dacă sunt înapoi la botez, sper să mă anunți și pe mine.

— Sigur că da, spuse Natașa cu violclune. Îmi pare bine că te-am cunoscut. Îți doresc succes.

— Și eu îmi doresc, spuse Laura văicărindu-se și îndreptându-se spre ușă. Sper să te mai văd.

Lee stătea pe loc, uitându-se mirat la Natașa.

— Tot târziu o să vin, o anunță el. Acum, trebuie s-o duc pe Laura acasă.

Ea dădu din cap, fără a-l întâlni privirea, iar el, după ce așteptă un moment, ieși fără a mai adăuga nimic.

În acea seară, ea citea în pat, camera fiind luminată doar de o veioză, când Lee bătu la ușă și se strecură uitându-se la ea.

— Ai avut o zi bună ? întrebă el și ea dădu din cap.

— Dar tu ?

De obicei, el ridica din umeri, dar acum traversă camera, se așează pe pat, căscând și începu să-i povestească despre munca lui ; ceva în legătură cu o înregistrare pe care o supervizase și cu un grup muzical cu care făcuse un contract. Natașa îl asculta, simțind că el este într-o dispoziție de pălăvrăgeală, fără să-i pese cine-l asculta. În jurul ochilor și al gurii se vedeau linii de oboseală și umerii îi căzuseră.

El se opri, crispându-se.

— Îmi pare rău că te-am plictisit.

— Nu m-ai plictisit, te-am ascultat cu interes.

— Chiar ? Îi zâmbi trist. Drăguț din partea ta că spui așa, dar pălăvrăgeala este interesantă doar pentru cei cu care lucrezi, nu-i așa ? Încerc să vorbesc despre munca mea cu ceilalți oameni... Se mișcă pentru a se ridica în picioare.

— De ce nu mi-ai spus că Laura este măritată ? îl întrebă Natașa și el pufni, azvârlindu-i o căutătură precaută.

— Nu ți-am spus ?

— Știi bine că nu mi-ai spus.

Privirile lor se întâlniră și Lee făcu pe nevinovatul.

— Cred că am uitat... apoi îi zâmbi șmechereste .. Poate că am uitat deliberat. Poate că am crezut c-ar fi o idee bună ca tu să crezi că sunt încurcat cu cineva.

— De ce ? întrebă ea pe un ton inexpresiv.

Se mirase toată ziua, întrebându-se de ce o

lăsase Lee să-şi facă o impresie greşită.

Lee nu răspunse, dar figura lui căpătase o expresie de autoironie, pe care nu încerca să şi-o ascundă ; gura îi era strânsă şi ochii furioşi.

— De ce ? repetă ea, privindu-l fix.

El pufăi încurcat şi îşi dădu părul pe spate cu degetele.

— Are vreo importanţă ?

— Sigur că are importanţă, izbucni Natasa. Laura mi-a spus că nu-ţi place să joci cu cărţile pe faţă. A avut dreptate, nu-i aşa ? Tu întotdeauna faci şi spui lucruri fără să explici de ce. De ce crezi c-ai avut dreptul să alegi în locul meu, dacă să-l văd pe Mike sau nu ? De ce m-ai lăsat să cred că eşti încurcat cu Laura ? Nu-mi place să văd pe cineva să-mi aranjeze viaţa de parcă aş fi un copil.

— Ar trebui să te obişnuieşti cu asta, mormăi Lee.

— Ce ? Faţa i se înroşise şi ochii azvârleau fulgere de mânie când îl privi.

Figura lui căpătase o înfăţişare agresivă :

— Tu nu eşti făcută să fii lăsată să faci după cum te taie capul, îi zise el. Cineva trebuie să aibă grijă de tine, înainte să-ţi distrugi viaţa.

— Să aibă grijă ?... Aproape nu mai putea să vorbească şi pufnea nervoasă... N-o să ai tu grijă de mine, nu sunt o handicapată ! Nu schimba vorba, continuă Natasa uitându-se în

altă parte. Asta nu explică de ce m-ai lăsat să cred că eşti încurcat cu Laura.

– Laura şi cu mine ne-am întâlnit de câteva ori, pe vremuri. Asta era atunci când începuse să lucreze pentru noi, dar după ce l-a cunoscut pe Don, lucrurile s-au schimbat.

– Şi atunci de ce m-ai lăsat să cred ceea ce am crezut ?

– A ajutat.

– Ajutat ? Pe cine ?

– Pe mine, zise Lee încordat. M-a ajutat pe mine. Mi-a salvat părerea despre mine, dacă vrei să ştii. Poate pentru tine nu înseamnă nimic, dar eu sunt un bărbat şi asta înseamnă ceva, pentru mine.

Îl privi fără să înţeleagă.

– De ce ţi-a salvat părerea despre tine ?

El gemu şi buzele i se subţiară.

– Chiar eşti aşa de naivă ?

– Da, recunoscu ea şi el râse.

– Bine, tu ai spus-o... Îi aruncă o privire pe sub gene şi obrajii i se înroşiră... Aveam nevoie de un soi de protecţie, adăugă el enigmatic.

– Şi cu Laura ce a fost ? Natasa ar fi vrut să ştie de ce a procedat el aşa ; în orice caz, nu făcuse un lucru cinstit. Nu găsea răspunsul. Întrebă cu ezitare... Ţi-era teamă că vreau să te atrag într-o cursă ? Asta era ? Credeai că vreau să te şantajez, în caz că n-aş fi ştiut că eşti încurcat cu cineva ?

Ochii cei verzi o priviră glumeț :

— Doamne, uneori îmi vine să cred că o să înnebunesc. Ce ai în spatele acestor ochi albaștri ? Aer ?

Ea-l privi.

— Nu sunt bună ghicitoare. Nu știu să dezleg nici cuvinte încrucișate.

Lee se ultă din nou la ea, cu o oarecare neliniște ciudată pe figură, apoi se mișcă, o prinse de umeri și o ridică spre el, ca pe o păpușă.

— Atunci, o să-ți dau eu cheia misterului, murmură el aplecându-și fața.

Natașa începu să se lupte furioasă, întorcându-și capul. Credea el oare că poate s-o manipuleze după cum voia ? El evita răspunsul, refuzând să discute și încerca să schimbe subiectul într-o direcție care-i convenea, dar de data aceasta n-o să-l lase să scape. Îl auzi cum respiră adânc și apoi degetele lui îi apucară obrazul, ținându-l în așa fel, încât ea să nu-și mai poată întoarce capul.

Ea-i azvârli o căutătură nervoasă și-i văzu fața înnegrindu-se de furie, și linia crudă a gurii. Tremurând, suspină :

— Nu, Lee.

Îi era frică de el, când arăta așa. Din acești ochi reci răzbătea violența.

— Este timpul să privești adevărul în față, o avertiză el. Nu poți să fugi tot timpul de tine însăți și de viață. Până la urmă tot ai să fii

prinsă. Dacă ar fi să te ţin închisă o sută de ani, te-aş ţine până când ai recunoaşte.

— Ce să recunosc ? întrebă ea, simţind că îngheaţă din cauza şocului...

— Asta, spuse el şi, drept răspuns, îi luă gura cu o grabă nemiloasă, înlăturându-i orice urmă de rezistenţă şi făcându-i trupul să pulseze cu o pasiune necontrolată.

Mâinile ei îl înconjurară gâtul şi trupul i se lipi de al lui cu slăbiciune, gemând în îmbrăţişarea braţelor puternice. Senzualitatea copleşitoare pe care o cunoscuse în acea noapte, o copleşi, corpul tresărindu-i excitat.

Un moment mai târziu, el îi luă faţa în mâini şi-l privi ochii galeşi.

— În noaptea când te-am întâlnit, m-am îndrăgostit de tine când te-am auzit râzând, spuse el răguşit. M-am uitat împrejur şi te-am văzut... Erai atât de drăgălaşă, încât nu mi-am mai luat ochii de la tine. Am avut sentimentul că te uiţi la mine în acelaşi mod... Aşa fusese, îşi aminti ea cu claritate. Îl privise cu intensitate şi gândise că este cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei... Noaptea aceea a fost vrăjită, zise el cu o privire tulburată. Pluteam în nori. Tu spuseseşi despre tine că te simţi ca şi cum ai fi într-un balon înălţat spre cer. Ei bine, în dimineaţa următoare, balonul s-a spart şi m-am trezit trântit la pământ.

— Îmi pare rău, şopti ea, atingându-i obrazul. Mi-am comportat foarte rău.

-- Așa ai făcut, spuse el privind-o în ochi. Te-am urât în următoarele trei zile, apoi am început să mă simt ca cineva care fusese în grădina raiului, după care fusese alungat. Nu mă puteam opri să mă mai gândesc la tine. Când a apărut Porter și am tras concluzia greșită că vrea să mă șantajeze, am vrut să-l omor, dar nu atât din cauză că eram furios, ci din cauză că eram gelos pe el. Puțin a lipsit ca să nu-l sugrum. Înnebunisem și din cauza ta, pentru că-mi închipuiam că te-ai înțeles cu el și totul fusese dinainte plănuit. Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare. Ar fi trebuit să știu că nu puteai fi băgată în așa ceva, dar atunci eram prea furios ca să mai raționez.

Natașa îl privea cu ochi enormi și febrili, cuprinsă de o fericire nebună deoarece el spusese că o iubește și că se îndrăgostise de ea în acea noapte. Cuvintele îi sunau în minte și ea murea de nerăbdare să-l întrebe, pentru că dacă el îi confirma, totul se schimba și lumea căpăta o altă înfățișare.

– Când mi-am dat seama că greșisem, m-am calmat și am realizat că există o șansă să mă întorc în rai, spuse Lee mișcat. Dar tu erai încăpățânată, nu voiai să mă lași să fac ceea ce doream din tot sufletul să fac, refuzând chiar discuția despre căsătoria cu mine și am simțit cum îmi scapă norocul printre degete... el trase o gură de aer... A trebuit atunci să aștept. Am încercat să mă înarmez cu răbdare.

te am convins să mă vezi din când în când, am încercat să te fac să mă cunoşti, sperând că o să termini cu Porter şi o să vezi în mine pe cel cu care te potriveşti.

Ea râse cu ochi strălucitori.

– Nu ţi-a trecut niciodată prin cap c-ai fi putut să mă întrebi pur şi simplu ?

El o privi în ochii zâmbitori.

– Şi dacă aş fi făcut-o ? Ce-ai fi zis ?

Natasa se uită la el nedumerită.

– Presupun că mi-ar fi fost greu să cred, la acea vreme, şi...

– Şi încă erai îndrăgostită de Porter, sau cel puţin aşa credeai, termină el pentru ea. Totuşi, începusem să-mi dau seama că nu fuseseşi îndrăgostită, pentru că dacă ar fi fost aşa, n-ai fi sărit atât de repede în pat cu mine... Acesta a fost motivul pentru care am început să sper.

– Oh, chiar ăsta ? întrebă ea înţepată.

O privi cu umor.

– Era explicaţia cea mai logică, îi zise el. Nu pentru că mă aşteptam la logică din partea ta. Eşti una dintre cele mai feminine creaturi pe care le-am cunoscut. Mintea ta nu gândeşte, ci are un mod misterios de a interpreta lucrurile şi, vai de bietul bărbat care încearcă să te priceapă, că nu va reuşi să se aleagă decât cu o durere de cap !

– Mulţumesc, ripostă ea cu demnitate.

– Dar te iubesc, mărturisi Lee... vocea i se coborâse şi el îşi îngropase faţa în umărul ei.

sărutându-i pielea cu pasiune... Te iubesc, draga mea şi am nevoie de tine, chiar aşa nebună cum eşti. Simt nevoia să te protejez şi sunt mai sigur decât oricine că şi tu ai nevoie de mine, ca să te opresc să mai faci lucruri nesăbuite.

Ea-şi băgă degetele în părul lui des şi-şi încetini respiraţia, la senzaţia pe care i-o provoca gura lui care i se plimba pe piele.

— Şi Laura ? întrebă ea stânjenită.

El râse şi apoi îşi ridică faţa înfierbântată.

— Oh, Laura, răspunse el crispat. El bine, am folosit-o ca un fel de scut. Nu voiam să afli că umblu în patru labe după tine. Laura era protecţia mea. Don este cel mai bun prieten al meu, dar, crede-mă, nu i-ar place ca nevastă-sa să flirteze cu alt bărbat. Între mine şi Laura n-a mai fost nimic din momentul în care l-a întâlnit pe Don şi chiar dacă ne-am întâlnit de câteva ori, n-a fost ceva serios niciodată. Ţinem unul la altul, dar asta este totul... Natasa îl privea visătoare, cu ochii pe jumătate închişi, întreaga ei atenţie fiind concentrată asupra gurii lui senzuale, aşteptând momentul s-o simtă din nou... Eşti gata să recunoşti ? întrebă Lee stânjenit, cu ironie în glas, dar şi cu o oarecare răguşeală, care-i trăda emoţia... Ea-şi ridică privirea spre ochii lui verzi, incapabilă să scoată vreun cuvânt, copleşită de o senzualitate pe care nu mai era nevoie să şi-o înfrânezze... Vreau să te aud spunând... gura lui Lee schiţă un surâs... Aştept de prea multă vreme şi tu mă ţii ca pe jar.

— Te iubesc, şopti ea. Ai dreptate, n-am fost îndrăgostită de Mike niciodată. Nu eram potriviţi unul cu celălalt. Niciodată nu l-am dorit pe el în felul... se opri brusc, înroşindu-se şi Lee râse încetişor.

— Lipsit de ruşine, spuse el.. Aşa cum m-ai dorit pe mine ?

Întrebarea fusese pusă ca din întâmplare, dar în ochii care o priveau, se citea nerăbdarea şi Natasa îşi înlătură ultima rămăşiţă de ruşine şi vinovăţie, punându-şi braţele în jurul gâtului lui şi privindu-l cu pasiune.

— Da, chiar din primul minut în care te-am văzut. Multă vreme nu mi-a trecut prin cap că eram îndrăgostită de tine, dar asta era realitatea, fără îndoială. Nu-mi venea să cred că dragostea poate veni aşa. Mi-era ruşine de ceea ce simţeam faţă de tine. Credeam că dragostea este calmă şi blândă...

— Şi plină de sensibilitate, râse Lee de ea, cu vocea plină de tandreţe.

Ea izbucni în râs.

— Aşa -presupun. Aşa m-au învăţat părinţii mei să văd lucrurile. Mi-au băgat în cap că dragostea înseamnă să găseşti un bărbat drăguţ, să te măriţi, să faci copii şi să-ţi asiguri un cămin confortabil. Nu mi-au spus niciodată că dragostea poate fi ca un uragan, care te poate pune la pământ înainte de a-ţi da seama. Nu mă aşteptam la dragoste în acea noap-

te. Cum aș fi putut ? Credeam că îl iubesc pe Mike.

– Șampania este un remediu bun, o privi Lee cu ochii plini de veselie.

Natașa râse.

– Șampania a fost aceea care mi-a scos din minte toate ideile în care fusesem crescută. Instinctele naturale m-au făcut să mă comport cu tine exact așa cum m-am comportat. Știam ceea ce voiam să fac și am procedat ca atare ; bineînțeles că în dimineața care a urmat, mi-au revenit vechile inhibiții și am fost îngrozită de ceea ce făcusem.

– S-a văzut, zise Lee.

– Îmi pare rău, murmură ea, sărutându-l ușor pe gură. Eram foarte confuză.

– Poți să spui din nou. Lee primi o nouă sărutare... Modul tău de a gândi mi-a dat multe bătăi de cap.

– Mintea mea era foarte confuză, recunosc ea. Nu puteam înțelege ce se petrece. Mă simțeam din ce în ce mai zăpăcită când încercam să aflu ce vreau. O parte din mine îmi spunea că dorința pe care o simt pentru tine este greșită și cealaltă parte refuza să creadă și nu voia să asculte. Eram geloasă pe Laura...

– Ah, făcu el cu ochii lucind de satisfacție și ea făcu o pauză pentru a-l privi cu amuzament.

– Îți place să auzi, nu-i așa ?

– Sigur, glumi el plin de veselie.

– N-a fost prea înțelept din partea ta, continuă Natașa cu seriozitate. M-ai lăsat să cred că ai o grămadă de femei. Asta a făcut să mi se întărească convingerea căpătată de la părinții mei, și anume că, în ceea ce privește dragostea, bărbații și femeile sunt diferiți.

Lee se încruntă.

– În capul tău se fixase ideea că sexul este ceva rușinos, nu-i așa ?

– Nu chiar așa, negă ea. Dar credeam că a fost rușinos din partea mea ca de la prima vedere să ajung în pat cu tine.

Încruntarea lui se transformă în râs.

– Biata Natașa, murmură el cu un glas răgușit.

– Dacă eram inhibată, n-a fost vina mea. Bărbații sunt de vină pentru asta.

– Oh, bineînțeles, eram sigur că până la urmă o să mă scoți vinovat pe mine, spuse el sec.

– Nu pe tine personal, ci pe bărbați în general, insistă Natașa. De secole, bărbații au organizat lumea după propriul lor interes. Bărbații au făcut legile, morala și celelalte și tot ei sunt aceia care au băgat femeilor în cap că dorința sexuală este normală la un bărbat și rușinoasă la o femeie.

– Cred că o să descoperi că această teorie tipic bărbătească s-a cam spulberat cu timpul, o tachină Lee amuzat. Necazul tău este că ești prea de „modă veche".

– Am primit o educație de modă veche, recunoscu ea. Modul în care ne-am întâlnit și comportamentul tău m-au făcut să mă simt ruşinată și vinovată. Știam că niciodată nu voi mai sări în patul vreunui bărbat, de la prima vedere. Credeam că tu procedezi așa în mod curent, cu orice fată pe care o întâlnești. Nu-ți dai seama ? Păreai să fii dovada evidentă a tot ceea ce știam în legătură cu sentimentele unui bărbat, spre deosebire de femeie, care vede totul învăluit într-o lumină romantică.

Lee începu să râdă.

– Nu-i o interpretare prea simplistă a dragostei ? Nu poți să categorisești iubirea după reacțiile unuia sau altuia. Așa cum fiecare om s-a născut cu amprente unice, așa este și cu fiecare caz de dragoste în parte. Iubirea este ceea ce dorim noi să fie și ceea ce avem nevoie. N-are reguli. Când este vorba de dragoste, nu mai există reguli sau morală. Este doar o problemă de simțire, emotie, de grija pe care o ai față de o persoană, mai mult decât față de altele, sau nevoia de cineva anume.

Natașa începu să vorbească și se opri brusc, albă ca varul la față. Își simți întreaga ființă concentrată. Lee o privi alarmat.

– Ce s-a întâmplat ? Te simți rău ?

Ea începu să zâmbească cu fața plină de fericire. Luându-i mâna, i-o puse pe pântec, acolo unde se vedea o mică ridicătură și Lee

simți și el, sub palmă, ușoara mișcare a vieții din lăuntrul ei.

– Dă din picioare, spuse Lee cu o voce atât de surprinsă încât ea izbucni în râs.

– Este prima dată când îl simt, zise ea știind că tot ceea ce simțea pentru copil se schimbase. Nu mai existau vinovăție și teamă. Dorința, pe care nu o recunoscuse drept iubire, înlăturase toate celelalte sentimente și viața din interiorul ei era un miracol al dragostei.

– SFÂRȘIT –

Supărată pentru că rupsese logodna, Natașa se comportă într-un mod ciudat ce nu o caracterizează, lăsându-se pradă dorinței care o cuprinde, în fața primului bărbat pe care-l întâlnește.

Când încercă să o atingă cu mâna, ea-l dădu la o parte, plină de o spaimă ciudată. Se simțea nervoasă, înfricoșată, tulburată, pentru că sexualitatea degajată de el stârnise un răspuns necontrolat în adâncul ființei ei și-i era frică să-l lase s-o atingă din nou. Nu putea suporta gândul de a face dragoste cu el. Ideea o înspăimânta.

ISBN 973-9170-10-2

THE BEST

Lei 1200